

دنیای کتاب

عنوان کتاب : سه تار

نویسنده : جلال آل احمد

تاریخ نشر : دی ماه ۸۲

سه تار

یک سه تار نو و بی روپوش در دست داشت و یفه باز و بی هوا راه می آمد.
از پله های مسجد شاه به عجله پایین آمد و از میان بساط فرده ریز فروش
هاتس

و از لای مردمی که در میان بساط گسترده ی آنان ، دنبال چیزهایی که فودشان
هم نمی دانستند ، می گشتند ، داشت به زحمت رد می شد.
سه تار را روی شکم نگه داشته بود و با دست دیگر ، سیخ های آن را می پایید
که

که به دگمه ی لباس کسی یا به گوشه ی بار ممالی گیر نکند و پاره نشود.
عاقبت امروز توانسته بود به ارزوی فود برسد.دیگر امتیاج وقتی به مجلسی
می فواهد برود ، از دیگران تار بگیرد و به قیمت فون پدرشان کرایه بدهد و
تازه بار منت شان را هم بکشد.

موهایش اشفته بود و روی پیشانی اش می ریخت و جلوی چشم راستش را
می گرفت .گونه هایش گود افتاده و قیافه اش زرد بود.ولی سر پا بند نبود
و از وجد و شعف می دوید.اگر مجلسی بود و مناسبتی داشت ، وقتی سر وجد
می آمد ، می فواند و تار می زد و فوشبفتی های نهفته و شادمانی های درونی
فود را در همه نفوذ می داد.ولی حالا میان مردمی که معلوم نبود به چه کاری
در آن اطراف می لولیدند ، جز اینکه بدود و فود را زودتر به جایی برساند
چه می توانست بکند؟از فوشمالی می دوید و به سه تاری فکر می کرد که
اکنون مال فودش بود.

فکر می کرد که دیگر وقتی سرمال آمد و زفمه را با قدرت و بی اختیار
سیخ های تار آشنا فواهد کرد ، ته دلش از این واهمه فواهد داشت که

مبادا سیم ها پاره شود و صاحب تار ، روز روشن او را از شب تار هم
تارتر کند . از این فکر رامت شده بود. فکر می کرد که از این پس چنان
هنرنمایی خواهد کرد و چنان داد خود را از تار خواهد گرفت و چنان شوری
از آن برفواید آورد که خودش هم تابش را نیاورد و بی اختیار به گریه بیافتد .
متم داشت فقط وقتی که از صدای ساز خودش به گریه بیافتد ، خوب نواخته.
تا به حال نتوانسته بود آن طور که خودش میخواست بنوازد. همه اش برای مردم
تار زده بود ؛ برای مردمی که شادمانی های گم شده و گریخته ی خود را در
صدای

تار او و درته اواز مزین او میجستند .

اینهمه شبها که در مجالس عیش و سرور اواز خوانده بودوساز زده بود، در
مجالس عیش

وسروری که برای او فقط یک شادمانی نارامت کننده و سافتگی میاورد در این
همه شبها

نتوانسته بود از صدای خودش به گریه بیفتد .

نتوانسته بود چنان ساز بزند که خودش را به گریه بیاندازد. یا مجالس مناسب
نبود

مردمی که به او پول میدادند و دعوتش میکردند ، نمیخواستند اشک های او
را تحویل

بگیرند ، و یا خود او از ترس این که مبادا سیمها پاره شود زخمه را خیلی ملایم
تر و

اهسته تر از آنچه که می توانست بالا و پایین می برد. این را هم متم داشت ،
متم داشت که تا به حال ، خیلی ملایم تر و خیلی با احتیاط تر از آن چه که می

توانسته

تار زده و اواز خوانده .

می خواست که دیگر ملالتی در کار نیاورد. می خواست که دیگر امتیاط نکند. حالا که توانسته بود با این پول هایبه قول خودش «بی برکت» سازی بخرد، حالا به ارزوی خود رسیده بود. حالا ساز مال خودش بود. حالا میتوانست چنان تار بزند که خودش به گریه بیفتد.

سه سال بود که اواز خوانی میکرد. مدرسه را به خاطر همین ول کرده بود. همیشه تهِ کلاس نشسته بود و برای خودش زمزمه میکرد. دیگران اهمیتی نمیدادند و ملتفت نمیشدند؛ ولی معلم مساب شان خیلی سخت گیر بود. و از زمزمه ی او چنان بدش می آمد که عصبانی می شد و ارکلاس قهر میکرد. سه چهار بار التزام داده بود که سرکلاس زمزمه نکند؛ ولی مگر ممکن بود؟ فقط سال اخر دیگر کسی زمزمه ی او را از تهِ کلاس نمی شنید. ان قدر خسته بود و ان قدر شبها بیداری کشیده بود که یا تا ظهر در رفت خواب می ماند؛ و یا سر کلاس می خوابید. ولی این داستان نیز چندان طول نکشید و به زودی مدرسه را ول کرد.

سال اول خیلی خودش را خسته کرده بود. هر شب آواز خوانده بود و ساز زده بود و هر روز تا ظهر خوابیده بود.

ولی بعد ها کم کم به کار خود ترتیبی داده بود و هفته ای سه شب بیش تر دعوت اشخاص را نمی پذیرفت. کم کم برای خودش سرشناس هم شده بود و دیگر امتیاج نداشت که به این دسته ی موزیکال یا آن دسته ی دیگر مراجعه کند.

مردم او را شناخته بودند و دم در خانه ی محقرشان به مادرش می سپردند و متهم داشتند که فواید آمد و به این طریق، شب خوشی را فواید گذراند. با وجود این، هنوز کار کشنده ای بود. مادرش مس می کرد که روز به روز بیشتر تاکید می شود. خود او به این مسئله توجهی نداشت. فقط در فکر این

بود

که تارِ داشته باشد. و بتواند با تارِ که مالِ خودش باشد، آن طوری که دلش می‌خواهد تار بزند. این هم به آسانی ممکن نبود. فقط در این اواخر، با شباش‌هایی که در یک عروسی آبرومند به او رسیده بود، توانسته بود چیزی کنار بگذارد و یک سه تار نو بفرد. و اکنون که صاحب تار شده بود نمی‌دانست دیگر چه آرزویی دارد. لابد می‌شد آرزوهای بیش‌تری هم داشت. هنوز به این مسئله فکر نکرده بود. و مالا فقط در فکر این بود که زودتر خود را به جایی برساند و سه تار خود را درست رسیدگی کند و توی کوهش برود. حتی در همان عیش و سرورهای سافتگی، وقتی تار زیر دستش بود، و با آهنگ آن آوازی را می‌خواند، چنان در بی‌خبری فرو می‌رفت و چنان آسوده می‌شد که هرگز دلش نمی‌خواست تار را زمین بگذارد. ولی مگر ممکن بود؟ فانه‌ی دیگران بود و عیش و سرور دیگران و او فقط می‌بایست مجلس دیگران را گرم کند. در همه‌ی این بی‌خبری‌ها، هنوز نتوانسته بود خودش را گرم کند نتوانسته بود دل خودش را گرم کند.

در شب‌های دراز زمستان، وقتی از این‌گونه مجالس، فسته و هلاک بر می‌گشت

و راه فانه‌ی خود را در تاریکی‌ها می‌جست، امتیاج به این گرمای درونی را چنان زنده و جان‌گرفته مس می‌کرد که می‌پنداشت شاید بی‌وجود آن، نتواند

خود را تا به فانه هم برساند. چندین بار در این‌گونه مواقع و مشت کرده بود

و به دنبال این گمگشته ی خود ، چه بسا شب ها که تا صبح در گوشه ی
میخانه ها
به روز آورده بود.

فیلی ضعیف بود . در نظر اول فیلی بیش تر به یک آدم تریاکی می ماند .
ولی شوری که امروز دراو بود و گرمایی که از یک ساعت پیش تا کنون -از
وقتی که صامب سه تار شده بود- در خود مس می کرد، گونه هایش را
گل انداخته بود و پیشانییش را داغ می کرد.

با این افکار خود ، دم درمسجد شاه رسیده بود و روی سنگ آستان ی آن
پا گذاشته بود که پسرک عطر فروشی که روی سکوی کنار در مسجد،
دکان خود را می پایید ، و به انتظار مشتری ، تسبیح میگرداند ، از پشت
بساط خود پایین جست و مچ دست او را گرفت .

-لا مذهب! با این آلت کفر توی مسجد؟! توی خانه ی خدا؟!
رشته ی افکار او گسیخته شد . گرمایی که به دل او راه می یافت محو
شد . اول کمی گیج شد و بعد کم کم دریافت که پسرک چه می گوید .
هنوز کسی ملتفت نشده بود . رفت و آمدها زیاد نبود. همه سرگرم بساط
فرده ریز فروشها بودند . او چیزی نگفت . کوششی کرد تا مچ خود را
رها کند و به راه خود ادامه بد هد، ولی پسرک عطر فروش ول کن نبود.
مچ دست او را گرفته بود و پشت سر هم لعنت می فرستاد و دادوبی داد
می کرد:

-مرتیکه ی بی دین، از خدا فحالت نمی کشی؟! آفه شرمی ...
میایی.

او یک بار دیگر کوشش کرد که مچ دست خود را رها کند و پی کار
خود برود ، ولی پسرک به این آسانی راضی نبود و گویی می خواست
تلافی کسادی خود را سر او در بیاورد. کم کم یکی دو نفر ملتفت شده بودند

و دور آنها جمع میشدند؛ ولی هنوز کسی نمی دانست چه خبر است. هنوز کسی دخالتمی کرد. او خیلی معطل شده بود.

پیدا بود که به زودی وقایعی رخ خواهد داد. اما سرمایی که دل او را می گرفت دوباره بر طرف شد. گرمایی در دل خود، و بعد هم در مغز خود، مسکند. برافروخته شد. عنان خود را از دست داد و با دست دیگرش سیلی محکمی زیر گوش پسرک نواخت. نفس پسرک برید و لعنت ها و فحش های خود را خورد. یک دم سرش گیج رفت. مچ دست او را فراموش کرده بود و صورت خود را با دو دست می مالید. ولی یک مرتبه ملتفت شده و از جا پرید. او با سه تارش داشت وارد مسجد می شد که پسرک دامن کتتش را چسبید و مچ دستش را دوباره گرفت.

دعا در گرفته بود. خیلی ها دخالت کردند. پسرک هنوز فریاد میکرد، فحش می داد و به بی دینها لعنت می فرستاد و از اهانتی که به آستانه ی در خانه ی فدا وارد آمده بود، جوش می خورد و مسلمانان را به کمک می خواست.

هیچ کس نفهمید چه طور شد. خود او هم ملتفت نشد. فقط وقتی که سه تار او با کاسه ی چوبی اش به زمین خورد و با یک صدای کوتاه وطنین دار شکست و سه پاره شد و سیم هایش، در هم پیچیده و لوله شده، به کناری پرید و او مات و متمیر در کناری ایستاد و به جمعیت نگریست؛ پسرک عطر فروش که متمم داشت و وظیفه ی دینی خود را خوب انجام داده است، آسوده خاطر شد. از ته دل شکری کرد و دوباره پشت بساط خود رفت و سرو صورت خود را مرتب کرد و تسبیح به دست مشغول ذکر گفتن شد.

تمام افکار او، هم چون سیم های سه تارش درهم پیچیده و لوله شده

در ته سرمایی که باز به دلش راه می یافت و کم کم به مغزش نیز سرایت می کرد ، یخ زده بود و در گوشه ای کر کرده افتاده بود . و پیاله امیدش همچون کاسه ای

این ساز نو یافته سه پاره شده بود و پاره های آن انگار قلب او را چاک می زد

بخش ۲

بچه مرده

خوب من چه می توانستم بکنم ؟ شوهرم حاضر نبود مرا با بچه نگه دارد. بچه که

مال خودش نبود . مال شوهر قبلی ام بود ، که طلاق داده بود ، و حاضر هم نشده بود

بچه را بگیرد. اگر کس دیگری جای من بود ، چه می کرد؟ خوب من هم می بایست

زندگی می کردم. اگر این شوهرم هم طلاق می داد ، چه میکردم؟ ناچار بودم بچه را

یک جوری سر به نیست کنم . یک زن پیشم و گوش بسته ، مثل من ، غیر از این چیز

دیگری به فکرش نمی رسید. نه جایی را بلد بودم ، نه راه و چاره ای می دانستم .

می دانستم می شود بچه را به شیرفوارگاه گذاشت یا به فراب شده دیگری سپرد.

ولی از کجا که بچه مرا قبول می کردند؟ از کجا می توانستم متهم داشته باشم
که

معطلم نکنند و آبرویم را نبرند و هزار اسم روی خودم و بچه ام نگذارند؟ از
کجا؟

نمی خواستم به این صورت ها تمام شود . همان روز عصر هم وقتی همسایه
ها

تعریف کردم ... نمی دانم کدام یکی شان گفت :

«فوب ، زن ، می خواستی بچه ات را ببری شیرخوارگاه بسپری. یا ببریش
دارالایتام و...»

نمی دانم دیگر کجاها را گفت . ولی همان وقت مادرم به او گفت که :

«فیال می کنی راش می دادن؟ هه!»

من با وجود این که خودم هم به فکر این کار افتاده بودم ، اما آن زن
همسایه مان

وقتی این را گفت ، باز دلم هری ریفت تو و به خودم گفتم:

«فوب زن، تو هیچ رفتی که رات ندن؟»

و بعد به مادرم گفتم:

« کاشکی این کارو کرده بودم.»

ولی من که سررشته نداشتم . من که اطمینان نداشتم راهم بدهند.

آن وقت هم که دیگر دیر شده بود. از حرف آن زن مثل اینکه یک دنیا غصه
روی

دلم ریفت . همه شیرین زبانی های بچه ام یادم آمد . دیگر نتوانستم طاقت
بیاورم.

وجلوی همه در و همسایه ها زار زار گریه کردم . اما چه قدر بد بود ! خودم
شنیدم

یکی شان زیر لب گفت: «گریه هم می کنه! فحالت نمی کنه...»
باز هم مادرم به دادم رسید. خیلی دلداری ام داد. خوب راست هم می گفت،
من که
اول جوانی ام است، چرا برای یک بچه این قدر غصه بخورم؟ آن هم وقتی
شوهرم
مرا با بچه قبول نمی کند. مال خیلی وقت دارم که هی بنشینم و سه تا و
چهارتا
بزیام. درست است که بچه اولم بود و نمی باید این کار را می کردم... ولی
خوب،
مال که کار از کار گذشته است. حالا که دیگر فکر کردن ندارد. من فوادم که
آزار
نداشتم بلند شویم بروم و این کار را بکنم. شوهرم بود که اصرار می کرد. راست
هم
می گفت. نمی خواست پس افتاده یک نره فر دیگر را سر سفره اش ببیند. فود
من هم
وقتی کلاهم را قاضی می کردم، به او حق می دادم. فود من آیا حاضر بوده
بچه های
شوهرم را مثل بچه های فودم دوست داشته باشم؟ و آن ها را سر بار زندگی
فودم
ندانم؟ آن ها را سر سفره شوهرم زیادی ندانم؟ خوب او هم همین طور. او هم
حق
داشت که نتواند بچه مرا، بچه مرا که نه، بچه یک نره فر دیگر را - به قول
خودش -

سر سفره اش ببیند. در همان دو روزی که به خانه اش رفته بود، همه اش صحبت از

بچه بود. شب آخر، فیلی صحبت کردیم. یعنی نه این که فیلی حرف زده باشیم. او

باز هم راجع به بچه گفت و من گوش دادم. آفرسر گفتم: «فوب میگی چه کنه؟»

شوهرم چیزی نگفت. قدری فکر کرد و بعد گفت:

«من نمی دونم چه بکنی. هر جور خودت می دونی بکن. من نمی خواهم پس افتاده

به نره فر دیگه رو سر سفره فودم ببینم.»

راه و چاره ای هم جلوی پایم نگذاشت. آن شب پهلوی من هم نیامد. مثلاً با من قهر

کرده بود. شب سوم زندگی ما باهم بود. ولی با من قهر کرده بود. خودم می دانستم

که می خواهد مرا غضب کند تا کار بچه را زودتر یک سره کنه. صبح هم که از در

خانه بیرون می رفت، گفت:

«ظهر که میام، دیگه نبایس بچه رو ببینم، ها!»

و من تکلیف فودم را همان وقت می دانستم. حالا هرچه فکر می کنم،

نمی توانم بفهمم چطور دلم راضی شد! ولی دیگر دست من نبود. چادر نماز را به

سرم انداختم، دست بچه را گرفتم و پشت سر شوهرم از خانه بیرون رفتم. بچه اه

نزدیک سه سالش بود. خودش قشنگ راه می رفت. بدیش این بود که سه سال
عمر

صرفش کرده بودم. این فیلی بد بود. همه در دسرهايش تمام شده بود. همه
شب بیدار ماندن هایش گذشته بود. و تازه اول راحتی اش بود. ولی من ناچار
بودم

کاره را بکنم. تا دم ایستگاه ماشین پا به پایش رفتم. کفشش را هم پایش
کرده بودم.

لباس خوب هایش را هم تنش کرده بودم. یک کت و شلوار آبی کوچولو همان
اواخر،

شوهر قبلی ام برایش فریده بود. وقتی لباسش را تنش می کردم، این فکر هم
بهم می

زد که :

«زن! دیگه چرا رفت نوهاشو تنش می کنی؟»

ولی دلم راضی نشد. می خواستم چه بکنم؟ پیشم شوهرم کور، اگر باز هم
بچه دار شدم، برود و برایش لباس بفرده. لباسش را تنش کرده. سرش را شانه
زدم.

فیلی فوشگل شده بود. دستش را گرفته بودم و با دست دیگر چادر نماز را
دور

کمرم نگه داشته بودم و آهسته آهسته قدم برمی داشتم. دیگر لازم نبود می
فمشش

بدهم که تندتر بیاید. آخرین دفعه ای که دستش را گرفته بودم و با خودم به
کوچه

می برده. دوسه جا خواست برایش قاقا بفرم. گفتم :

«اول سوار ماشین بشیم، بعد برات قاقا می فرم!»

یادم است آن روز هم ، مثل روزهای دیگر ، هی از من سوال می کرد. یک اسب

پایش توی چاله جوی آب رفته بود و مردم دورش جمع شده بودند. فیلی اصرار کرد که بلندش کنم تا ببیند چه خبر است. بلندش کردم . و اسب را که دستش فراش برداشته بود و خون آمده بود، دید . وقتی زمینش گذاشتم گفت :
«مادل! دسس اوخ سده بود؟»

گفتم : آره جونم ، حرف مادرشو نشنیده ، اوخ شده .
تا دم ایستگاه ماشین ، آهسته آهسته می رفتم . هنوز اول وقت بود. و ماشین ها

شلوغ بود. و من شاید تا نیم ساعت توی ایستگاه ماندم تا ماشین گیرم اومد. بچه ام

هی ناراحتی می کرد. و من داشتم فسته می شدم. از بس سوال می کرد ، موصله ام

را سر برده بود. دوسه بار گفت:

«پس مادل چطول سدس؟ ماسین که نیومدس. پس بلیم قاقا بفلیم.»
و من باز هم برایش گفتم که الان فواهد آمد. و گفتم وقتی ماشین سوار شدیم

قاقا هم برایش فواهم فرید. عاقبت خط هفت را گرفتم و تا میدان شاه که پیاده

شدیم ، بچه ام باز هم حرف می زد و هی می پرسید. یادم است که یکبار پرسید:

«مادل! تبا میلیم؟»

من نمی دانم چرا یک مرتبه ، بی آن که بفهمم ، گفتم :
میریم پیش بابا.

بچه ام کمی به صورت من نگاه کرد بعد پرسید :

«مادل! تدوم بابا؟»

من دیگر موصله نداشتم .گفتم:

چونم چقدر حرف می زنی؟ آگه حرف بزنی برات قاقا نمی فرم ها!

مال چقدر دلم می سوزد. این جور چیزها بیش تر دل آدم را می سوزاند.چرا
دل بچه ام را در آن ده آخر این طور شکستم ؟از خانه که بیرون آمدیم، با خود
عهد

کرده بودم که تا آخر کار عصبانی نشوم .بچه ام را نزنم. فمشش ندهم.و
باهاش

خوش رفتاری کنم .ولی چقدر مالا دلم می سوزد!چرا اینطور ساکتش کردم؟
بچهکم دیگر ساکت شد. و با شاگرد شوفرکه برایش شکاک در می آورد حرف
می زد

گرم اختلاط و خنده شده بود.اما من به او محل می گذاشتم ، نه به بچه ام که
هی رویش را به من می کرد.میدان شاه گفتم نگه داشت.و وقتی پیاده می
شدیم ،

بچه ام هنوز می خندید.میدان شلوغ بود .و اتوبوس ها خیلی بودند.و من هنوز
ومشت داشتم که کاری بکنم .مدتی قدم زدم.شاید نیم ساعت شد.اتوبوس
ها کم تر

شدند.آمدم کنار میدان .ده شاهی از جیبم درآوردم و به بچه ام دادم .بچه ام
هاچ و واچ

مانده بود و مرا نگاه می کرد.هنوز پول گرفتن را بلد نشده بود . نمی دانستم
چه طور

مالیش کنم.آن طرف میدان ، یک تفرقه کدویی داد می زد.با انگشتم نشانش
دادم و

گفته:

بگیر برو قاقا بفر. ببینم بلدی خودت بری بفری.

بچه ام نگاهی به پول کرد و بعد رو به من گفت:

«مادل تو هم بیا بلیم.»

من گفتم :

نه من این جا وایسادم تو رو می پام . برو ببینم خودت بلدی بفری.

بچه ام باز هم به پول نگاه کرد . مثل اینکه دو دول بود. و نمی دانست چه

طور باید

چیز فرید. تا به مال همه کاری یادش نداده بودم. بربر نگاه می کرد. عجب

نگاهی بود! مثل اینکه فقط همان دقیقه دلم گرفت و مالم بد شد. مالم خیلی

بد شد.

نزدیک بود منصرف شوم . بعد که بچه ام رفت و من فرار کردم و تا حالا هم

متی

آن روز عصر که جلوی درو همسایه ها از زور غصه گریه کردم - هیچ این طور

دلم نگرفته و مالم بد نشده . نزدیک بود طاقتم تمام شود. عجب نگاهی

بود. بچه ام

سرگردان مانده بود و مثل این که هنوز می خواست چیزی از من بپرسد.

نفهمیدم چه

طور خود را نگه داشتم . یک بار دیگر تخمه کدویی را نشانش دادم و گفتم :

«برو جونم ! این پول را بهش بده ، بگو تخمه بده ، همین . برو باریکلا.»

بچه ام تخمه کدویی را نگاه کرد و بعد مثل وقتی که می خواست بهانه بگیرد

و گریه

کند. گفتم :

«مادل من تخمه نمی خوام . تیس میس می خوام .»

من داشتم بی چاره می شدم . اگر بچه ام ی: فرده دیگر معطل کرده بود ، اگر
یک فرده گریه کرده بود ، متما منصرف شده بودم . ولی بچه ام گریه نکرد .
عصبانی شده بودم . موصله ام سر رفته بود . سرش داد زد :

«کیشمیش هم داره. برو هر چی میخوای بفر. برو دیگه.»

و از روی جوی کنار پیاده رو بلندش کردم و روی اسفالت وسط خیابان گذاشتم.
دستم را به پشتش گذاشتم و یواش به جلو هولش دادم و گفتم:

«ده برو دیگه دیر میشه.»

خیابان خلوت بود. از وسط خیابان تا آن ته ها اتوبوسی و درشکه ای پیدا نبود
که

بچه ام را زیر بگیرد. بچه ام دو سه قدم که رفت ، برگشت و گفت :

«مادل تیس میس هم داله؟»

من گفتم :

«آره جونم . بگو ده شاهی کشمش بده .»

و او رفت . بچه ام وسط خیابان رسیاه بود که ی: مرتبه یک ماشین بوق زد و
من

از ترس لرزیدم . و بی این که بفهمم چه می کنم ، خود را وسط خیابان پرتاب
کردم و

بچه ام را بغل زدم و توی پیاده رو دویدم و لای مردم قايم شده. عرق سر و
روی (راه

افتاده بود و نفس نفس می زدم . بچه کم گفتم :

«مادل! بطول سدس؟»

گفتم :

هیچی جونم . از وسط خیابان تند رد میشن . تو یواش می رفتی ، نزدیک بود

بری

زیر هوتول.

این را که گفتم ، نزدیک بود گریه ام بیفتد. بچه ام همانطور که توی بغلم بود

،

گفت :

« خوب مادل منو بزال زیمین. ایندغه تند میله .»

شاید اگر بچه‌کم این حرف را نمی زد، من یادم رفته بود که برای چه کاری
آمده ام .

ولی این حرفش مرا از نو به صرافت انداخت. هنوز اشک چشم هایم را پای
نکرده

بودم که دوباره به یاد کاری که آمده بودم بکنم ، افتادم. به یاد شوهرم که
مرا غضب

خواهد کرد. افتادم . بچه‌کم را ماچ کرده . آفرین ماچی بود که از صورتش
برمی داشتم . ماچش کرده و دوباره گذاشتمش زمین و باز هم در گوشش
گفتم:

«تند برو جونم، ماشین می‌آدش.»

باز خیابان فلوت بود و این بار بچه ام تند تر رفت . قدم های کوچکش را به
عجله

برمی داشت و من دو سه بار ترسیدم که مبادا پاهایش توی هم بیچد و
زمین بفورد.

آن طرف خیابان که رسید ، برگشت و نگاهی به من انداخت . من دامن های
چادرم را

زیر بغلم جمع کرده بودم و داشتم راه می افتادم . همچو که بچه ام چرفید و
به طرف

من نگاه کرد ، من سر جایم فشتم زد . مثل یک دزد که سر بزنگاه مچش را گرفته
باشند ، شده بودم . فشتم زده بود و دستهای یم همان طور زیر بغل هایم ماند.
درست مثل آن دفعه که سرجیب شوهرم بودم - همان شوهر سابقم - و کندو کو
می کردم و شوهرم از در رسید.درست همان طور فشتم زده بود . دوباره از عرق فیس شدم. سرم را پایین انداختم و وقتی به هزار زحمت سرم را بلند کردم ،
بچه ام دوباره راه افتاده بود و چیزی نمانده بود به تفرقه کدوی برسد. کار من تمام
شده بود . بچه ام سالم به آن طرف خیابان رسیده بود.از همان وقت بود که انگار اصلا
بچه نداشتم .آفرین باری که بچه ام را نگاه کردم .درست مثل این بود که بچه مردم را نگاه
می کردم . درست مثل یک بچه تازه پا و شیرین مردم به او نگاه می کردم.درست
همان طور که از نگاه کردن به بچه مردم می شود مطا کرد، از دیدن او مطا می کردم.و به
عجله لای جمعیت پیاده رو پیچیدم . ولی یک دفعه به ومشت افتادم .نزدیک بود قدمم
فشک بشود و سرجایم میفکوب بشوم .ومشتم گرفته بود که مبادا کسی زاغ سیاه مرا چوب

زده باشد. از این خیال ، موهای تنم راست ایستاد و من تند تر کردم. دو تا
کوچه پایین تر
خیال داشتم توی پس کوچه ها بیندازم و فرار کنم. به زحمت فودم را به ده
کوچه رسانده بودم ،
که یکهو ، یک تاکسی پشت سرم توی خیابان ترمز کرد . مثل این که حالا مچ
مرا فوآهند گرفت .
تا استفوان هایم لرزید. خیال می کردم پاسبان سر چهارراه که مرا می پایید ،
توی تاکسی
پریده حالا پشت سرم پیاده شده و حالا است که مچ دستم را بگیرد . نمی
دانم چه طور
برگشتم و عقب سرم را نگاه کردم . و وارفتم . مسافرهای تاکسی پولشان را
هم داده بودند و
داشتند می رفتند . من نفس راحتی کشیدم و فکر دیگری به سرم زد . بی این
که بفهمم ،
و یا چشمم جایی را ببیند ، پریدم توی تاکسی و در را با سروصدا بستم . شوهر
غرغر کرد و راه افتاد . و چادر من لای در تاکسی مانده بود . وقتی تاکسی دور
شد و من اطمینان پیدا کردم ، در را آهسته باز کردم . چادرم را از لای در بیرون
کشیدم و از نو در را بستم . به پشتی صندلی تکیه دادم و نفس راحتی کشیدم . و
شب ، بالاخره نتوانستم پول تاکسی را از شوهرم دربیآورم .

بخش ۳

وسواس

غلامعلی فان سلانه سلانه از پله های حمام بالا آمد . کمی ایستاد و نفس

خود را تازه کرد و باز به راه افتاد.

هنوز دو قدم برنداشتن بود که دوباره ایستاد. انگشت به پیشانی خود گذارد؛ شقیقه ها را اندکی فشرد و بعد ابروها را درهم کشید و چند مرتبه شیطان را لعن کرد.

درست فکر کرده بود. اکنون به یادش می آمد که وقتی فواسته بود غسل کند ، یادش رفته بود استبراء کند و متع داشت مالا نه غسلش درست است و نه پاک شده. گذشته از این که لباسش نیز نجس گردیده و باید هنوز چرک نشده عوضش کند.

چند دقیقه مردد ماند . فواست باور نکند : «شاید اشتباه کرده م ...»

ولی نه ، درست بود . تمام قراین گواهی می دادند . فواست برگردد و دوباره به ممام برود ، ولی هم فحالت کشید و از این لحاظ که ظهر نمازش را سر وقت خوانده بود و تا نماز مغرب وقت زیاد داشت که تجدید غسل کند ، تنبلی

کرد و بر نگشت .

چند بار دیگر شیطان را لعنت کرد ، بخرم ی ممام خود را زیر بغل جا به جا کرد و عباى خود را به روی آن کشید و باز سلانه سلانه به راه افتاد .

آفتاب ، شیشه های سقف ممام را قرمز کرده بود که غلامعلی خان توی فزینه ، انگشت بهدر گوش خود گذارده بود و قربت الی الله غسل می کرد .

سعی میکرد هیچ یک از مقدمات و مقارنات را فراموش نکند .

سوراخ های گوش خود را دست مالید ، توی ناف خود را سرکشی کرد .

استبرائ و بعد هم نیت ، و بعد شروع کرد : یک دور به نیت طرف راست ،
یک دور به نیت طرف چپ ؛ ... که بر شیطان لعنت !... از دماغش
فون باز شد .

دست به دماغ فود گرفت . آب فزینه را به هم زد تا رنگ فون محو شد .
و بعد هول هول از فزینه در آمد و در گوشه ایاز مال رفت .

خانه اش نزدیک بود . استاد ممام عقب پسرش فرستاد . او را با لنگ و
قدیفه اش فشک کردند . فون دماغش را هر طور بود ، بند آوردند و از
ممام بیرونش بردند .

دو ساعت از شب گذشته بود که به مال آمد . باشد نشست و از زنش وقایع

را پرسید . ولی او هنوز شروع نکرده بود که خودش همه چیز را به خاطر آورد .
زنش را فرستاد تا بخچه ی ممامش را حاضر کند و خودش زود لباس پوشید و به
به راه افتاد .

ممام گذرشان تا به مال متما بسته بود . و اگر هم نبسته بود او هرگز رویش
نمی شد

دیگر به آن جا برود . آنروز تمام بساط ممامی بیچاره را به فون کشیده بود .
ناچار به راه افتاد . او دو سه کوچه گذشت و در میان یک بازارچه ی تاریک
سر در آورد .

چراغ موشی راه روی ممام بازارچه ، از ته پله ها سوسو می کرد و درو دیوار
کدر تر از آنچه بود ، نمایان می ساخت .

غلامعلی فان ، فوشمال از اینکه ممام هنوز بسته نشده است ، از پله ها
سرازیر شد .

آفرین دلاک نوبتی ممام داشت بساط را و ر می چید لنگ های خیس را به هم
گره می

زدو از در و دیوار می آویفت . یا قدیفه های کار کرده را تا می کرد. دمپایی ها را
به کناری می زد و می خواست چراغ را هم خاموش کند .
غلامعلی فان هنوز از در وارد نشده بود که صدای او را شنید :
- آقا مموه تعطیل شده .

- سام علیکم... من انقدی کار ندارم ...یه زیر آب می رهم و می آم .
- آقا جون گفتم مموه تعطیل شده ... آفه مردم هم راحتی دارن ؛ وقت
و بی وقت که مموه نمی آن که .

- چرا اوقاتو تلخ می کنی داداش ؟ تا یه چپق چاق کنی ، منم اومده م ... و
لباس خود را در آورد . لنگی به خود بست و راه افتاد .
داخل ممام تاریک بود . چراغ خواست . دلاک تنبلی کرد و از همان بالای در ، تنها
پیه سوز ممام را روشن کرد و به دست او داد .

غلامعلی فان در گرم خانه ی ممام را باز کرد . بسم اللهی گفت و وارد شد .
سایه ی بزرگ ولرزان سر خود که تا وسط گنبد های سقف ممام کشیده شده
بود ،

با ترس نگاهی کرد و به فکر فرو رفت . بلند تر یک بسم الله دیگری گفت و خود
را به پله های فزینه رسانید . پیه سوز را بالای پله ها ، لب سنگ فزینه گذاشت .
یک مشت آب مزمره کرد . یک مشت هم به صورت خود زد . با یکی دو مشت
دیگر ،

پاهای خود را نشست و فزینه فرو رفت .

فزینه تا لب سنگ آن پر شده بود . آب داغ فوبی بود . بدن خود را با کیف
مخصوصی دست می مالید . شعله ی پیه سوز که وراست می شد و سایه
روشن

دیوار تخییر می کرد. غلامعلی خان این یکی را در می یافت ، ولی گمان می کرد

از ما بهتران می آیند و می روند و هوا تکان می خورد و شعله را می جنباند .
چند دقیقه صبر کرد . صدایی نیا مد . یک بسم الله بلند گفت... و شعله ی
پیه سوز ساکت شد.

فکر خود را هر طور بود مشغول کرد. ترس و تاریکی را از یاد برد .
وسه بار دیگر بدن خود را دست مالید و به زیر آب فرو رفت . سر کیف آمده
بود.

زیر آب ، پاهای خود را به ته فزینه فشارداد و سبک و آهسته دو سه ثانیه خود
را در

میان آب نگه داشت. و بعد سر خود را از آب به در آورد .

یک باره ترسید . همه جا تاریک شده بود . چشم های خود را ماید . ااهه !
مثل اینکه سرو صورت و دست هایش چرب شده بود. بیش تر ترسید .
ودلاک را با فریادی و مشت آور ، دو سه بار صدا زد.

دلاک سراسیمه وارد شد . هر دو در یک آن ، با تعجب از هم پرسیدند :
- پس چراغ چه شد؟! ... و هر دو در جواب ساکت ماندند .

دلاک برگشت و یک چراغ دیگر آورد .

پیه سوز پیدا نبود ولی روی آب فزینه روغن چراغ موج می زد .
وسرو سینه ی غلامعلی خان چرب شده بود .

دلاک چندتا فمش نثار استاد ممام کرد و غلامعلی خان از روی فمشم و
بی چارگی یک لالاه الا الله گفت و در آمد. روغن چراغ ها را با
قدیفه ی خود پاک کرد. لباس پوشید و غر غر کنان رفت.

فردا صبح ، قبل از اذان ، باز غلامعلی خان از کنار کوچه، بغچه ی خود را به زیر بغل زده بود ، عبا را به سر کشیده بود و سلانه سلانه به سوی ممام می رفت . وزیر لب معلوم نبود شیطان را لعن می کرد

ویا لا اله الله می گفت...

هنوز نتوانسته بود غسل واجب خود را قربه الی الله به جا بیاورد.

۱۴

لاک صورتی

پیش از سه روز نتوانستند امام زاده قاسم بمانند.

هاجر صبح روز چهارم ، دوباره بغچه خود را بست، و گیوه نوی را که وقتی می خواستند به این ییلاق سه روزه بیایند ، به چهار تومان و نیم از بازار خریده بود،

ور کشید و با شوهرش عنایت الله به راه افتادند.

عصر یک روز وسط هفته بود. آفتاب پشت کوه فرو می رفت و گرمی هوا می نشست.

زن و شوهر ، سلانه سلانه ، تا تجریش قدم زدند. در آن جا هاجر از اتوبوس شهر بالا رفت . و شوهرش، محبه آینه به گردن ، راه نیاوران را در پیش گرفت. می خواست

چند روزی هم در آن جا گشت بزند. در این سه روزی که امام زاده قاسم مانده بودند، نتوانسته

بود حتی یک تله موش بفروشد.

هاجر شاید بیست و پنج سال داشت. چنگی به دل نمی زد. ولی شوهرش به او راضی بود. عنایت الله کاسبی دوره گرد بود. خود او می گفت دوازده سال است.

دست فروشی می کند. و فقط در اواخر جنگ بود که توانست جعبه آینه کوچکی فراهم

کند. از آن پس بساط خود را در آن می ریخت، بند چرمی اش را به گردن می انداخت و

به قول خودش دکان جمع و جوری داشت و از کرایه دادن رامت بود. این بزرگترین

فروش بفتی را برای او فراهم می ساخت. هیچ وقت به کار و کاسبی خود این امید را نداشت

که بتواند غیر از بیست و پنج تومان کرایه خانه شان، کرایه ماهانه دیگری از آن راه

بیندازد.

هفت سال بود عروسی کرده بودند. ولی هنوز خدا لطفی نکرده بود و اجاقشان کور مانده بود. هاجر خودش مطمئن بود. شوهر خود را نیز نمی توانست گناه کار

بداند. هرگز به فکرش نمی رسید که ممکن است شوهرش تقصیرکار باشد. حاضر

نبود حتی در دل خود نیز به او تهمتی و یا افتزایی ببندد. و هر وقت به این فکر می-

افتاد پیش خود می گفت :

«چرا بیخودی گناهشو بشورم؟ من که فدای اون نیستم که خودش می دونه و فدای خودش...»

اتوبوس مثل برق جاده شمیران را زیر پا گذاشت و تا هاجر آمد به یاد نذر و نیازهایی که به خاطر بچه دار شدنشان ، همین دوسه روزه ، در امام زاده قاسم کرده بود.

بیفتد...به شهر رسیده بودند.در ایستگاه شاه آباد چند نفر پیاده شدند.هاجر هم به

دنبال آنان چادر نماز خود را به دور کمر پیچید و از ماشین پیاده شد.خودش هم

نفهمید چرا چند دقیقه همان جا پیاده شده بود ایستاد:

«اوا! چرا پیاده شده؟»

هیچ وقت شاه آباد کاری نداشت. ولی هرچه بود، پیاده شده بود.ماشین هم رفت

و دیگر جای برگشتن نبود.فوش بختی این بود که پول فرد داشت و می توانست در

توپخانه اتوبوس بنشیند و خانی آباد پیاده شود.

دل به دریا زد و راه افتاد.لاله زار را می شناخت.فواست تفریمی کرده باشد. دست بخره را زیر بغل گرفت ، چادر خود را مکم تر روی آن ، به دور کمر پیچید و

سرازیر شد.در همان چند قدم اول؛هفته دفعه تنه خورد.بخره زیر بغل او مزاحم گذرندگان بود. و همه با غرولند، کج می شدند و از پهلو او ، پیشم غره می رفتند و

می گذشتند .

سر کوچه مهران که رسید ، گیج شده بود . آن جا نیز شلوغ بود . ولی کسی تند
عبور
نمی کرد . همه دور بساط خرده فروش ها جمع بودند و چانه می زدند . او هم راه
کج
کرد و کنار بساط پسرک پابرهنه ایستاد .
پسرک هیکل او را به یک نظر و اندازه کرد و دوباره به کار خود پرداخت . شیشه
های
لاک ناخن را جابه جا می کرد و آن ها را که سرشان خالی بود ، پر می
کرد . پسرک ،
متی ناخن انگشت های پای برهنه خود را هم لاک زده بود و قرمزی زننده آن
از زیر
گل و خاکی که پایش را پوشانده بود ، هنوز پیدا بود .
هاجر نمی دانست لاک ناخن را به این آسانی می توان از دست فروش ها
خرید .
آهسته آهی کشید و در دل ، آرزو کرد که کاش شوهرش لاک ناخن هم به
بساط خود
می افزود و او می توانست ، همان طور که هفته ای چند بار ، یک دوچرخه
سنجاق قفلی
از بساط او کش می رود ماهی یک بار هم لاک ناخن به چنگ بیاورد .
تا به حال ، لاک ناخن به ناخن های خود نمالیده بود . ولی هر وقت از پهلوی
خانم
شیک پوشی رد می شد- و یا اگر برای خدمت گزاری ، به عروسی های ممل
خودشان

می رفت. نمی دانست چرا ، ولی دیده بود که خانم ها لاک های رنگارنگ به کار می برند.

او ، لاک صورتی را پسندیده بود. رنگ قرمز را دوست نداشت . بنفش هم زیاد سنگین

بود و به درد پیرزن ها می خورد.

از تمام لوازم آرایش ، او جز یک وسمه جوش و یک موچین و یک قوطی سرفاب

چیز دیگری نداشت. وسمه جوش و قوطی سرفاب ، باقی مانده بساط جهیز او بود و

موچین را از پس اندازه های خود خریده بود. تهیه کردن سفیداب هم زیاد مشکل نبود. کولی

قرشمال ها همیشه در خانه داد میزدند.

یکی دوبار ، هوس ماتیک هم کرده بود ، ولی ماتیک گران بود ، و گذشته از آن ، او ،

می دانست چه گونه لب خود را هم ، با سرفاب ، لی کند . کمی سرفاب را با وازلینی

که برای چرب کردن پشت دست های فمشکی شده اش، که دایم می ترکید، خریده بود ،

مخلوط می کرد و به لب خود می مالید. تا به حال سه بار این کار را کرده بود. مزه

این ماتیک جدید زیاد خوش آیند نبود . ولی برای او اهمیت نداشت. فونی که از احساس

زیبایی لب های رنگ شده اش به صورت او می دوید، آن قدر گرمش می کرد و چنان به وجد

و شغفش و امی داشت که همه چیز را فراموش می کرد...
طوری که کسی نفهمد ، کمی به ناخن های خود نگیست. گریه دستش از
ریفت

افتاده بود ، ولی ناخن های بدترکیبی نداشت. همه سفید، کشیده و بی نقص
بودند.

چه خوب بود اگر می توانست آن ها را مانیکور کند! این جا، بی اختیار ، به یاد
همسایه شان ، محترم ، زن عباس آقای شوهر افتاد. پزهای ناشتای او را که
برای تمام

اهل محل می آمد، در نظر آورد. مسادت و بغض ، راه گلویش را گرفت و درد ،
ته

دلش پیچید...

پسرک تمام وسایل آرایش را داشت. در بساط او چیزهایی بود که هاجر هیچ
وقت نمی توانست بداند به چه درد می خوردند. این برای او تعجب نداشت. در
جهان

خیلی چیزها بود که به فکر او نمی رسید. برای او این تعجب آور بود که پسر
کوچکی،

بساط به این مفصلی را از کجا فراهم کرده است! این همه پول را از کجا آورده
است؟

قیمت اجناس بساط او را نمی دانست. ولی متعجب داشت تمام جعبه آینه پر از
خرده ریز

شوهرش ، به اندازه ده تا از شیشه های لاک این پسرک ارزش نداشت.

یک بار دیگر آرزو کرد که کاش شوهرش هم لاک فروش بود و متوجه پسرک
شد.

سن و سال زیادی نداشت که بتوان از او رودرواسی کرد. کمی جلوتر رفت . بزچه

زیر بغل خود را جابه جا کرد. گوشه چادر خود را که با دندان های خود گرفته بود ،
رها کرد

و قیمت لاک ها را یکی یکی پرسید.

هیچ وقت فکر نمی کرد صامب همچو پولی بشود و تا به فانه برسد ، دایم
تکرار می کرد :

« بیس و چار زار؟! ... بیس و چار زار! ... لابد آگه چونه بزنج یق قرونشم که
می کنه ... نیس ؟ تازه بیس و ... چقدر میشه ... ؟ چه می دونم ؟ همونشم از کجا
گیر بیارم ؟ ... »

*

دوساعت به غروب مانده یکی از روزهای داغ تابستان بود. کاسه بشقابی ،
عرق ریزان

و هن هن کنان ، فورجین کاسه بشقاب خود را ، در پیچ و خم یک کوچه تنگ و
خلوت ، به

زحمت ، به دوش کشید. و گاه گاه فریاد می زد:

« آی کاسه بش... قاب! کاسه های همدان ، کوزه های آب فوری... »

خیلی فسته بود. با عصبانیت فریاد می کرد. در هر ده قدم یک بار ، فورجین
سنگین خود را به زمین می نهاد و با آستین کت پاره اش ، عرق پیشانی خود
را

می گرفت. نفسی تازه می کرد و دوباره فورجین سنگین را به دوش می
کشید. در هر

دو سه بار هم ، وقتی طول یک کوچه را می پیمود ، در کناری می نشست و سر
فرصت

چپقی چاق می کرد و به فکر فرو می رفت.

از کوچه ای باریک گذشت ، یک پیچ دیگر را هم پشت سر گذاشت و وارد کوچه ای پهن تر شد.

این جا شارع عام بود.جوی سرباز وسط کوچه ، نو نوارتر و هزاره سنگ چین دو طرف آن مرتب تر، و گذرگاه ، وسیع تر و فضای کوچه دل بازتر بود. این ، برای کاسه بشقابی نعمت بزرگی بود.این جا می توانست ، با کمال آسودگی ،

هر طور که دلش می خواهد ، راه برود ، و فورجین کاسه بشقابش را به دوشش

بکشد. فرابی لبه جوی ها ، تنگی کوچه ها، و بدتر از همه ، کلوخ های نتراشیده و بزرگی که سر هر پیچ ، به ارتفاع کمر انسان ، در شکم دیوارهای کاه گلی ، معلوم

نبود برای چه ، کار گذاشته بودند ، ...در این پس کوچه ها بزرگترین دردسر بود. و او با این فورجین سنگینش ، به آسودگی نمی توانست از میان آن ها بگذرد.

به پاس این نعمت جدید ، فورجین خود را به کناری نهاد . یک بار دیگر فریاد کرد :

«آی کاسه بش...قاب!کاسه های مهدانی ، کوزه های جاترشی!»

و به دیوار تکیه داد و کیسه چپق خود را از جیب درآورد .

پهلوی او -چند قدم آنطرف تر- دو سگی که میان خاک روبه ها می لولیدند ، وقتی او را دیدند کمی فر فر کردند. و چون مطمئن شدند ، به سراغ کار خود رفتند.بالای سر او ، روی زمینه که گلی دیوار ، بالاتر از دسترس عابران ، کلمات یک لعنت نامه دور و دراز ، باران های بهاری با شستن کاه گل دیوار ، از چند جا

نزدیک به محو شدنش ساخته بود ، هنوز تشفیص داده می شد.و بالاتر از آن ،
لب باج

دیوار ، یک کوزه شکسته ، از دسته اش -به طنابی که هتما دنبال بند رفت
پهن کن صامب

فانه ها بود -آویزان بود.

کاسه بشقابی چپق خود را آتش زده بود و در حالی که هنوز با کبریت بازی می
کرد،

غم و اندوه دل خود را با دود چپق به آسمان فرستاد.

داغی عصر فرومی نشست ، ولی هوا کم کم می کرد.نفس در هوایی که
انباشته

از بوی خاک آفتاب خورده زمین کوچه ، و فاکروبه های زیر و رو شده بود ، به
تنگی

می افتاد.گذرندگان تک تک می گذشتند و سگ ها گاهی به سرو کول هم می
پریدند و

غوغایی برپا می کردند.

در سمت مقابل کوچه -روبه روی تل خاک روبه -دری باز شد. و هاجر با دوتا
کت کهنه و یک بغل کفش ده پایی پاره بیرون آمد.کاسه بشقابی را صدا زد و
به مرتب

کردن متاع خود پرداخت.

«داداش !بین اینا به دردت می خوره؟...کاسه بشقاب نمی فوام ها!شورم

تازه از بازار فریده ...»

«کاسه بشقاب نمی خای ؟فودت بگو ، فدا رو فوش میآد من تو کوچه ها

سگ دو بزنج و شماها کاسه بشقابتونو از بازار بفرین نون منو آجر کنین؟»

«فوب چه کنم داداش؟! ما که کف دستمونو بو نکرده بودیم که بدونیم تو امروز

از این جا رد میشی...»

هاجر و کاسه بشقابی تازه سردلشان باز شده بود که مردی گونی به دوش و پابرهنه ، از راه رسید.نگاهی به طرف آنان انداخت و یک راست به سراغ خاک روبه ها

رفت.لگدی به شکم سگ ها مواله کرد؛ زوزه آن ها را برید و به جست و جو پرداخت.

هاجر او را دید و گویا شناخت.با خود گفت:

«نکنه همون باشه...»

کمی فکر کرد و بعد بلند ، به طوری که هم آن مرد و هم کاسه بشقابی بشنوند ، این

طور شروع کرد:

«آره خودشه.ذلیل شده . واخ ، فداجونم مرگت کنه .پریروز دو من خورده نون براش جمع کرده بودم ؛ دست کرد شنذر غاز به من داد!ذلیل مرده نمیگه اگه به عطار

سرگذرمون داده بودم ، دوسیر فلفل زرد چوبه بهم داده بود.یا اقل کمش تو این

هیرو ویر ، قند و شکری چیزی می داد و دوسه روزی پای صمیمونو راه می انداخت.

سکینه فانج همساده مون ...واه نگاش کن خاک توسر گدات کنن!...»

«خورده نونی»یک نصفه فیار پیدا کرده بود . باپاقو کله ای که از جیب پشتش

در

آورد ، قسمت ده خورده و کثیف آن را گرفت. یک گاز مکه به آن زد و...و
آن را به

دور انداخت . گویا فیار تلخ بود .

هاجر که او را می پایید ، نیشش باز شد. ولی خنده اش زیاد طول نکشید.
لک و لوجه خود را جمع کرد، چادر را به دور کمر پیچید و متوجه کاسه بشقابی
شد.

معلوم نبود به چه فکر افتاد که قهقه نزد.

«آره داداش ، چی می گفتم؟...آره...سکینه خانم ، همسادمون ، برا مرغاش
هر چی از و چیز می کنه و این در و اون در می زنه ، خورده نون گیر بیاره ، مگه
می تونه؟»

آفه این روزا کی نون مسابی سرسفره فونه ش دیده که خورده نونش باقی
بمونه؟ تا

لاماف کرسیاشم با همون ریگای پشتش می فورن . دیگه راسی راسی
آفرالزمون، به

سوسک موسکا شم کسی اهمیت نمیده...آره سکینه فانومو می گفتم ...بی
چاره هر

سیرشم دوتا تخم مرغ سیا میده که باهش هزار درد بی دردمون آدم دوا
میشه! آفه

دون که گیر نمیادش که اونم که خدا به دور...دلش نیاد پول خرچ کنه .هی
قلمبه

می کنه و زیر سنگ میذاره.»

کاسه بشقابی که از بررسی کت ها فارغ شده بود ، به سراغ کفش دمپایی ها
رفت :

«خوب فواهر، اینا چیه ؟ اووه...!چند جفته!تو فونه شما مگه اردو اتراق می کنه؟!»

«داداش زبونت همیشه خیر باشه.بگو ماشالله.ازش کم نمیآد که.شما مردا چه قدر

بی اعتقادین!...»

«بر هرچی بی اعتقاده لعنت!امن که بفیل نیستم. خوب یاد آدم نمی مونه فواهر!

آدم نمی فهمه کی آفتاب می زنه و کی غروب می کنه . شاماهام چه توقعاتی از آدم

دارین...»

«نیگاش کن خاک برسر و...قربون هرچه آدم بامعرفته.خاک برسر مرده،

نمی دونم چه طور از او هیکلش خجالت نکشید دست کرد سی شیء -سی شیء

بی قابلیت- تو دست من گذاشت.پولاشو، که الاهی سرشو بفوره، انداختم تو کوچه ، زدم تو سرش ، گفتم خاک تو سر جهودت کنن!برو اینم ماست بگیر بمال سر

کچل ننت!دلیل مرده خیال می کنه ممتاح سی شیئش بوده.انقدر اوقاتم تلخ شده

بود که نکردم نون خشکامو ازش بگیرم. بی عرضگی رو سیامت!یکی نبود بگه آفه

فلان فلان شده ، واسه چی مفت و مسلم دو من فورده نونتو دادی به این مرتیکه

الذنگ ببره ؟...چه کنه؟هرچی باشه یه زن اسیر که بیش تر نیستم .فداه رفتگان

مارو نیامرزه که این طور بی دست و پا بارمون اووردن. نه سوادی ، نه
معرفتی ، نه هیچ

چی! هر فاک توسر مرده ای تا دم گوشامون کلاه سرمون میذاره و مالیمون
نمیشه.

من بی عرضه رو بگو که هیچ پیمو به این قبا آرفولوقیه - این ملا موشی
جهوده رو

میگم - نمیدم ؛ میگم باز هرچی باشه ، اینا مسلمونن، خدا رو فوش نمید
نونن یه مسلمونو

تو جیب یه کافر بریزم . اون وقت تورو به خدا سیامت کن ، اینم تلافیشه!
میام ثواب کنم ، کباب میختم. راس راسی اگه آدم همه پاچه شم تو غسل
کنه ، بکنه تو

دهن این بی همه چیزا ، آفرش گازشم می گیرن.»

کاسه بشقابی دیگر نتوانست صبر کند و اینطور تو او دویید:

«فوب فواهر، این کفش کهنه هات که به درد من نمی خوره. بزا باشه همون
ملاموشی جهوده بیاد ازت به قیمت فوب بخره.»

هاجر که دست پاچه شده بود، تکانی خورد. سرو شانه ای قر داد و درمالی که
می خندید و صدای خود را نازک تر می کرد گفت:

«واه واه! مقدر گنده دماغ! من مقصودم به تو نبود که داداش ، به اون ذلیل
مرده بود

که منو از دیروز تا حالا چزونده.»

«آفه فواهر درسته که صبح تا شوم با هزار جور آدم سرو کله می زنیم، اما کله
خر

که به خورد ما ندادن که ! تو به در میگی که دیوار گوش کنه دیگه . آفه ... آفه
تخم ما، تو همین کوچه پس کوچه ها پس افتاده...»

«نه داداش. اوقات تلخ نشه. آفه چه کنه، منم دلم پره. اصلا فدا همه این
الم شنگه ها رو همین براما فقیر فقرا آورده. واه واه فدا به دور! این اعیانا
کجا لباس

و کفش کهنه دم در می فروشن؟ یا می برن بازار عوض می کنن، یا میدن
کلفت نوکراشون

و سر ماه، پای مواجیشون کم می ذارن. اصلا تا پوست بدنجوناشونم دور نمی
ریزن.

بلدن دیگه. اگر این طور نبود که دارا نمی شدن که! اگه اونو بودن، مگه خورده
نوناشونو

اصلا کنار میگذاشتن؟ زود فشکش می کردن و می کوبیدن، می زدن به کتله،
متلته؟ پیه؟

...من که نمی دونم... یا هزار خوراک دیگه. خدا عالمه چه مزه ای می گیره.

من که هنوز به لبم نرسیده. واه واه! هرگز (غبتم نمی شینه.»

«فوب فواهر همه اینا رو چند؟»

«من چه می دونم. فود دونی و فدای فودت. من که سررشته ندارم که .

بیا و با من مضرت عباسی معامله کن.»

«چرا پای مضرت عباسو میون می کشی؟ من یه برادر مسلمون، تو هم فواهر

منی دیگه. داریم با هم معامله می کنیم. دیگه این مرفا رو نداره.»

«آفه من چی بگم؟ فودت بگو چند می فری! اما مضرت عباس...»

«من فلاصه شو بگم، اگه کاسه بشقاب بفای، یه کوزه جاترشی میدم، دوتا

آب فوری، اگه پول بفای، من چارتومن و نیم.»

«کاسه بشقاب که نمی خام. اما چرا چارتومن و نیم؟ این همه کفش.»

«کفش هات مال فودت. دوتا کتو چار تومن می فرم.»

آفتاب لب باج رسیده بود که معامله تمام شد. کاسه بشقابی چهارتومان و شش

قران به هاجر داد؛ فورجین خود را به دوش کشید و در خم پس کوچه ها به ره افتاد.

*

فردا اول غروب ، هاجر پشت باج را آب و جارو کرد ؛ جاها را انداخت و به انتظار شوهرش ، که قرار بود امشب بیاید، کنار میاط می پلکید؛ و گاهی هم به مطبخ سر می زد.

در فانه ای که هاجر و شوهرش زندگی می کردند، دو کرایه نشین دیگر هم بودند.

یکی شوهر بیابان گردی بود ، که دایم به سفر می رفت و در غیاب خود ، زن خود

را با تنها فرزندش آزاد می گذاشت؛ و دیگری پینه دوز چهل و چند ساله ای که تنها

زندگی می کرد و بیش از یک اتاق در اجاره نداشت.

از هفت اتاق فانه کرایه ای آنها، دو اتاق را آن ها داشتند ، دو اتاق همه شوهر و

زنش می نشستند ، دو اتاق دیگر هم مخروبه افتاده بود.

عباس آقای شوهر، یک هفته بود که به شیراز رفته بود و زنش محترم، باز سر به

نیست شده بود. قبلا می گفت می خواهد چند روزی به فانه مادرش برود. ولی کی باور می کرد؟

اوستا رجبعلی پینه دوز ، یک مستاجر فیلی قدیمی بود و شاید در این فانه کم کم

مق آب و گل پیدا کرده ود.دکانش سر کوچه بود.زیاد زحمتی به خود نمی داد،
کم تر دوندگی داشت، جز هفته ای یک بار که برای خرید تیماج و مغزی و نوار
و

دیگر لوازم کار خود به بازار می رفت؛ همیشه یا در دکان بود ، و یا کنج اتاق
خود افتاده بود، چایی می خورد و مافظ می خواند.

کاسبی رو به راهی نداشت، ولی به خودش هرگز بد نمی گذراند و اغلب روی
کوره ذغالی اش ، کنار درگاه اتاق ، قابلمه کوچکش غل غل می کرد.
زنش را که حاضر نشده بود از ده به شهر بیاید ، در همان سال اول ، ول کرده
بود

و فقط تابستان ها ، که با بساط پینه دوزی خود ، سری به ده می زد ، با او نیز
عهدی
تازه می کرد.

وقتی به شهر آمده بود ، سواد چندانی نداشت.یکی دو سال به کلاس اکابر
رفت

و بعد هم با خواندن روزنامه هایی که یک مشتری روزنامه فروشش می آورد ،
به راه

راست و چپ این چند ساله را کم کم می شناخت . اول به کمک مشتری
روزنامه

فروشش ، ولی بعدها یاد گرفته بود و نوشته های روزنامه را با زندگی خود
تطبیق

می کرد.و نتیجه می گرفت.خود او چپ بود ، چون پینه دوز بود-خود او این
گونه

دلیل می آورد-ولی دلش نمی آمد مافظ را رها کند و وقت بی کاری خود را به
کارهای دیگری بزند. خودش هم از این تنبلی ، دل زده شده بود.و هر وقت رفیق

روزنامه فروشش ، با صدای فراش دار و بم خود ، به او سرکوفت می زد ، قول می داد

که متما تا هفته دیگر در اتمادیه اسم نویسی کند.

هوا تاریک شده بود. اوستا رجبعلی هم آمد. ولی عنایت هنوز پیدایش نبود. هاجر

رفت تا چراغ را روشن کند. کفشش را در آورد. وارد اتاق شد. کبریت کشید و وقتی فواست لوله چراغ را بلند کند، در روشنائی کبریت ، لاک صورتی ناخن های دستش ، که به روی لوله چراغ برق می زد، یک مرتبه او را به فکر فرو برد.

«اگه عنایت پرسید چی بهش بگم...؟ نبادا بدش بیاد؟!»

چوب کبریت ته کشید . نوک انگشت هایش را سوزاند ورشته افکار او را پاره کرد.

یک کبریت دیگر کشید و در حالی که چراغ را روشن می کرد ، با خود گفت :

«ای بابا!... خوب اونم بالاخره اش یه مرده دیگه ...»

در صدا کرد و پشت سر کسی کلون شد. صدای پای فسته و سنگین عنایت به گوش رسید . هاجر ، دست های خود را زیر چادر نماز پیچید و تا دم در اتاق ، به استقبال شوهرش رفت . سلام کرد و بی مقدمه پرسید:

«...راستی عنایت ، چرا تو ، لاک تو بساطت نمی ذاری؟»

«بسم الله الرحمن الرحيم! دیگه چی دلت می خاد؟ عوض این که بیای گرد راهمو

بگیری و بپرسی این چند روز تو نیاوران چه خاکی به سرم کرده ، باد سر دلت می زنی؟»

«اوه! باز یه چیزیه اومدیم ازش بپرسیم... خوب نیاوران چه کردی؟»

«هیج چی. چمپاره مرگ! سه روز از جیب فوردم. جعبه آینه مو به هن کشیده.»

شبا تو مسجد خوابیدم و یک جفت گوش کوب فروختم. همین!»

«با-ری-کل-لا! اما واسه چی غصه می خوری؟ فوب چی می شه کرد؟ بالاخره
فدام بزرگه دیگه»

عنایت در حالی که جعبه آینه خود را روی بفاری بند می کرد، بافون سردی و آه
گفت:

«بله فدا بزرگه. فیلی ام بزرگه! مثل خورده فرمایشای زن من... اما چه باید کرد
که درآمد ما فیلی کوچیکه.»

«مرد مسابی چرا کفر میگی؟ چی فیلی بزرگه مثل هوس های من؟ باز
ما غلط کردیم یه چیزی از تو خواستیم؟ باز می فاد تا قیامت بلاگه و مسخره
کنه .

آفه منم آدمم! دلخ می فاد... یا پیشمای منو کور کن یا...»

«آفه مگه کله خر خوردت دادن؟ فکر ببین من دار و ندارم چقدره؛ اون وقت

ازین هوس ها بکن. من سرگنج قارون ننشسته م که.»

«او هو... اوه! تو ام . مگه پولش چقدر همیشه که این همه برای من اصول دین
می شمیری ؟

«چقدر همیشه؟ فودت بگو!»

«بیس و چارزار!»

«بیس و چارزار؟ ... از کجا نرخ مانیکورو بلد شدی؟»

هاجر دست های خود را که به چادر پیچیده بود بیرون آورد و با لب خندی، پر از
سرور و امید ، گفت:

«پریروز یه دونه فریده!»

«فریدی؟ اچی چی رو؟ با پول کی؟ هاه؟ من یه صبح تا ظهر پای ماشینای

شمرون وایسادم تا یه شوهر دلش به رم بیآد، منو مجانی به شهر
بیاره. اونوقت تو

رفتی بیسد و چارزار دادی مانیکور فریدی که جلو چشم نامرهم قر بدی؟...

بیسد و چارزار!... پول از کجا اووردی؟ از فاسقت؟...»

عنایت این جا که رسید، حرف خود را خورد. صورتش کمی قرمز شد و با

بی چارگی افزود:

«لا اله الا الله...»

«فجالت بکش بی غیرت! کمرت بزنه اون نمازایی که می فونی! باز می فای

کفر

منو بالا بیآری؟ خوب پول خود بود، خریدم دیگه!چی از جونم می فای؟...»

«غلط کردی خریدی. فجالتم نمی کشه! مگه پول از سر قبر بابات اوورده بودی؟

یالا بگو ببینم پول از کجا اوورده بودی؟»

هاجر آن رویش بالا آمده بود. چادر را کنار انداخت. فون به صورتش دوید و

فریاد زد:

«به تو چه!»

«به من چه؟... اهه! اهه! به تو چه! بله؟ زنیکه لچاره! حالا مالیت می کنم...»

او را به زیر مشت و لگد انداخت.

«آآف... وای فدا... وای... به دادم برسین... مردم...»

اوستا رجبعلی مافظ را به کناری انداخت. از روی بساط سماور شلنگ برداشت

و خود را رساند. چند تا «یاالله» بلند گفت و وارد شد. عنایت از هول هول چادر

هاجر را

از گوشه اتاق برداشت و روی سر زنش کشید و کناری ایستاد.

«باز چه فبر شده؟... اهه! آف! مرد مسابی این کارا مسئولیت داره. فدارو فوش

نمیآد.»

«به جون عزیز می فودت، آگه ممض خاطر تو نبود، له لوردش می کردم. زنیکه

پتیاره داره تو روی منم وای میسه...»

اوستا رجبعلی سری تکان داد و آهی کشید. یک قدم جلوتر گذاشت؛ دست

عنايت را گرفت و درمالي كه او را از اتاق بيرون مي كشيد گفت:
«بيا... بيا بريم اتاق من، يه چاي بخور حالت جا بيا... معلوم ميشه اين
چند روزه، نياورون، كار و كاسبيت فيلي كساد بوده... نيس؟!»
اوستا رجبعلی يك ربع ديگر آمد و هاجر ار هم به اتاق خود برد. چاي ريفت و
جلوی هردوشان گذاشت.
«فوبامي فاين از فر شيطون پايين بيابن يا بازه فيال كتك كاري دارين؟»
هاجر بغضش تركيد و دست به گريه گذاشت.
«چرا گريه مي كني؟ آفه شوهرتم تقصير نداره. چه كنه؟ دلش از زندگي سگيش
پره. دق دلي شو، سر تو درنيااره، سركي در بياره؟»
عنايت توي حرف او دويد و با لمني آراه، ولي مكم و با ايمان، گفت:
«چی ميگی اوستا؟ اومديم و من هيچی نگم. ولی آفه اين زنیکه كه عقل،
چادر نماز كمرش مي زنهت؛ وضو مي گيره، با اين لاكاي نجس كه به
نافوناش مالیده،
نمازش باطله! آفه اين طوري كه آب به بشره نمی رسه كه.»
«ای بابا توام. نافون كه جزو بشره نيسش كه. هر هفته چار مثقال نافوناي
زياديتو مي گيري و دور مي ريزي. اگه جزو بشره بود كه چيندن هو نوک
سوزنش كلي
كفاره داشت.»
و روی خود را به هاجر كرد و افزود:
«هان؟ چی می گی هاجر فانم؟»
«من چه می دونم اوس سا. من كه يه زن ناقص العقل بيش تر نيستم كه
كجا مساله
سره ميشه؟
«اين چه حرفيه مي زني؟ ناقص العقل كدومه؟ تو نبايست بذاري شوهرتم اين

مرفارو بزنه. حالا خودت میگی؟ میف که شما زنا هنوز چیزی سرتون
نمییشه. روزنامه که بلد نیستی بفونی ، وگه نه می فهمیدی من چی می گم.
اینم تقصیر شوهرته.

اما نه خیال کنی من پشتی تو رو می کنم ها! تو هم بی تقصیر نیستی . آفه
تو

این بی پولی، خدا رو فوش نمیآد این همه پول ببری بدی مانیکور بفری. اما
خوب

چه باید کرد؟ ماها تو این زندگی تنگمون ، هی پاهامون به هم می پیچه و رو
سر و کول هم زمین می فوریم و خیال می کنیم تقصیر اون یکیه . غافل از
این که،

این زندگیمونه که تنگ و ماها رو به جون همدیگه میندازه...»

«آره ، آره اوستا راست میگی! خدا می دونه من هر وقت ته جیبم خالیه، مثل
برج زهرمار شب وارد فونه میشم. اما هر وقت چیزی تنگ بخلمه ، فونه م براه
مثل

بهشته. گرچه اجاقمون کوره ، ولی این جور شبا هیچ مالیم نمییشه.»
اوستا رجبعلی ف آن شب ، سماورش را یک بار دیگه آتش کرد و آخر سر هم
هاجر

رفت شاه کشید و سه نفری باهم ، سر یک سفره شاه خوردند.

*

و فردا صبح ، هاجر ، لاک نافن های خود را با نوک موچین قدیمی خود تراشید و
شیشه لاک را توی چاهک خالی کرد. مارک آن را کند و یک فرده روغن عقربی را
که

نمی دانست کی و از کجا قرض کرده بود ، توی آن ریخت و دم رف گذاشت.

۵

قطار، صفیر کشان از تونل خارج شد. دور کوچکی زد و در ایستگاه

«چم سنگر» از نفس افتاد.

چهارم نوروز بود. آفتاب درفشان کوهستان، گرم و مطبوع بود. پشت ایستگاه، رود خانه در زیر پل می غرید و کف کنان می گذشت. ایستگاه در دامنه ی تپه ای که رود خانه در پای آن می پیچید قرار داشت. و در آن دورها - به سمت جنوب - چشم اندازی بسیار زیبا، تا آنجا که در زیر پرده ای از مه لطیف بهار محو می شد، هویدا بود. هنوز در تنگه ها و ته دره های اطراف، برف نشسته بود و سفیدی می زد. خورشید تازه از لب کوه بالا آمده بود. چمن ها که از باران دیشب هنوز تر بود، می درخشید. همه جا می درخشید. همه چیز پرتو مخصوص بهاری داشت، مگر کلبه ی آنان ...

در دامنه ی تپه، نزدیک رودخانه، کلبه ی گلی آنان روی خاک فیس و نم کشیده ی کنار رود خانه، قوز کرده بود و انگار پنجه های خود را به خاک فرو برده بود و در سرازیری آن جا خود را به زور روی تپه نگه میداشت. باران سر و روی آن را شسته، شیارهای بزرگی در میان کاگل طاق و دیوار آن به وجود آورده بود و شاید در داخل دفمه، همان جایی که افراد آن خانواده، شب سر به بالین می نهادند، چکه می کرد. یک بز کوچک، در کناری، زمین را بو می کرد و دو خروس به سر و کول هم می پریدند. بچه های آنان، کوچک و بزرگ، دسته های کوچکی از بنفشه های ریز کوهی و شقایق های چشم باز نکرده را به هم بسته بودند و در اطراف قطار می پلکیدند و دایم مسافری را به فرید هدیه های ناپیز

نوروزی خود دعوت می کردند.

همه برهنه بودند. پا های لفت آنان در آب بارانی که در گوشه و کنار جمع شده بود فرو می رفت و آنانی که دایما سر خود را به طرف پنجره های قطار ، با لا نگه داشته بودند ، هر دم به سکندری رفتن تهدید می شدند.

کسی به دسته گل های ناپیزشان توجهی نداشت. هر کس دسته گل بزرگ تر و بهتری از صحرای خوزستان ، از ایستگاه های اندیمشک و اطراف آن ، تهیه کرده بود. عطر تازه ی نرگس های پر گل که از پشت شیشه ی هر اتاق قطار پیدا بود، هوای آن جا را نیز فوشبو ساخته بود. بچه ها در پای قطار می دویدند و پشت سر هم متاع خود را عرضه می داشتند و در حالی که (ق) را از مفرج (خ) ادا می کردند ، بهای گل ناپیز خود را از دو قران به یک قران پایین آورده بودند و بی شک اگر قطار معطل می شد ، به ده شاهی هم می رساند.

رفیق هم اتاق من، شکم بزرگ خود را لب شیشه ی قطار گذاشته بود و در حالی که به پای برهنه ی آن چند کودک چشم دوخته بود ، گویا مساب صدقه هایی را می کرد که از آغاز سفر خودش تا کنون به این و آن داده است.

همو ، دیشب که از تکان بیجای قطار ، بی خوابی به سرش زده بود و شاید برای اولین بار در عمرش یک شب بی خوابی می کشید ، داستان سفر افریقا را به فلسطین و سوریه برای ما، هم اتاق هایش ، تعریف می کرد. از این سفر دور و دراز چهار ماهه ، جز مرکبات عالی و درشت فلسطین چیز دیگری را به یاد نداشت که برای ما نقل کند. و در هر جمله اش ، چند بار ذکر پرتقال های ملس میفا دهان انسان را آب می انداخت.

من با او از دبیرستان آشنایی داشتم و در این سفر ، وقتی در راه

قطار به او بر خوردم ، پس از سلام و تعارف معمولی ، هر چه فکر کردم چیز دیگری نداشتم تا به او بگویم. او نیز گویی مس کردو زود رد شدو شماره به دست ، پی اتاق خود می گشت.

نزدیک بیست ساعت بود که در یک کوپک قطار نشسته بودیم. ولی او متی وقتی که داستان سفر فلسطین خود را نقل می کرد ، دیگران را مخاطب قرار می داد. انگار می تر سید به من چشم بدوزد. من هم به سکوت و تنهایی بیش تر علاقه داشتم. فقط یک بار به من پیشنهاد کرد که پوکر بازیکنیم و من هم که نمی توانستم دعوت او را اجابت کنم ، گویا باعث دلتنگی اش شده بودم. ولی دلتنگی او زود رفع شد. وهم بازی خوبی پیدا کرد.

قطار سوت کشید و تکانی خورد. شکم رفیق من که هنوز لب پنجره ی قطار بود سر (سور) خورد و تنه ی سنگین او روی

من افتاد و او زبان خود را برای بار سوم به روی من باز کرد و معذرتی خواست.

کودکان برهنه پا ، به جنبو جوش افتاده بودند. متاع شان هرگز خریداری نیافته بود شعاع چشم من ، خشک و بی حرکت به روی آنان و کلبه ی ویرا نشان ، که در آن دور ، زیر نور گرم خورشید بفار می کرد، دوفته شده بود. گویا جواب معذرت رفیقم رانیز نداده. یا آن را نشنیده. قطار هنوز قدم آهسته می رفت و کودکان به سرعت به دنبال آن میدویدند. پای یکی از آنان -دفتری لاغر و پوست به استخوان کشیده -در گودال آبی فرو رفت و سکندری، در نیمه و جیبی فط آهن نقش بر زمین شد ، و دسته گل پلا سیده اش در گودال آب گل آلود پهلویی افتاد. متی ناله ای هم نکرد. گویا نا داشت!

رفیق من که هنوز شکم خود را از پنجره ی قطار بر نداشته بود ، از

ترس و وحشت صدایی کرد و مرا سفت تکان داد. من ساکت ماندم و او که سفت وحشت کرده بود ،

- دیدی بیچ چاره رو ؟ ... نزدیک بود بره زیر قطار !... خدا فیلی بهش
رم کرد...

-رم؟ !...

جز این چیز دیگری در جواب او نگفتم. او باز هم حرف زد ولی من گوش نمی دادم .

قطار پیچ خورد. دخترک دیگر پیدا نبود ولی کلبه ی آنان هنوز از دور

بخار می کرد و بز کو پکشان هنوز در اطراف می پلکید و علف های تازه را بو می کشید .

کودکان برهنه پا ، در یک آن ، به کلبه ی خود فرو رفتند و در آن دیگر ، بایک زن ، با مادر خود ، بیرون آمدند ؛ و هر سه دست های خود را بلند کردند که با قطار ما وداع کنند .

قطار دور شده بود . تونل دیگری نز دیک شده بود . چیز تماشایی

دیگری پیدا نمی شد. همه سرهای خود را از پنجره تو برده بودند یا پوکر می زدند

و یا در فواب بودند ؛ یا برای هم از کیف ها و فوش گذرانی ها ی خود تعریف می کردندومی فندیدند.

چیز تما شایی دیگری پیدا نبود . جز کلبه ی آنان از دور، و مادرو

کودکانش که هنوز پای آن ایستاده بودندوبا قطار ما وداع می کردند.این نیز لابد چندان قابل توجه نبود.

هر سه با قطار ما وداع کردند.برای اینکه استکناسی از این قطار به آنان رسیده بود و یا شاید برای اینکه می پنداشتند همین قطار ، دخترک،

مردنی شان را ، که از او نه به کوه رفتن و نه علف چیدن می آمد و نه به دنبال پدر به سر راه رفتن و جاده صاف کردن، به زیر گرفته ورامت کرده است.
عصر روز پیش که از اهواز بیرون آمدیم ، در پیرامون شهر پیر مرد الاغ سواری را پشت سر گذاشتیم .وقتی قطار از پهلوی او ، میگذشت همه با او

که به روی اهل قطار خنده ی نمکینی می کرد ، وداع می کردند و برای او دست تکان می دادند.یکی دو نفر حتی به صدای بلند از او احوال پرسى هم می کردندوبى شک اگر در فواستی از اهل قطار میکرد، هر چه داشتند برایش می ریفتند .دیروز همه شنگول بودندوبرای شوفى ومسفرگى فقط وسیله می فوا ستند.ولى امروز در چه سنگر ؟...
هیچ کس جواب وداع آنان راندا !
سر پیچ که از سر تا ته قطار پیدا بود ، یک بار دیگر درست دقت کردم . تمام پنجره ها بسته بود وهیچ کس نبود تا در جواب آنان دستى ویا دستمالى تکان بدهد.

کلبه ی آنان که در زیر نور فورشید بخار می کرد،باز هم نمایان بود .و آن ها هنوز دست ها ی خود را برای ما تکان می دادند .هنوز وقت نگذشته بود .

دست من به جیبم فرو رفت .دستمالم را بیرون کشیدم ؛ سر پنجه ایستادم وسر و دستم را از پنجره ی قطار بالا کشیدم ودستمال را در هوا ، دم باد به اهتزاز در آوردم ...شاید هنوز دیر نشده باشد.
رفیقم فریاد زد ومرا عقب کشید .از پنجره دورم کرد وشیشه ی آن را بالا برد.قطار وارد توله شده بودواگر او دیر تر می جنبید ، شاید دست من شکسته بود.

زندگی که گرفت ۶

آفتاب مغز آدم را داغ می کرد. فیابان کنار شط خلوت شده بود. آمدو رفت بند می آمد. در میان نخلستانهای آن طرف شط ، انگار مهی موج میزد. مهی که با گردو غبار آمیخته بود. یک کشتی بزرگ که پایی اداره ی گمرک لنگر انداخته بود، سوت کشید. سوت خیلی کوتاهی بود که در میان گرمای هوای بعد از ظهر فرمشهر گم شد. انگا دنباله ی آنرا قیچی کردند .

یک قایق بزرگ شرعی را بار می زدند. ممال ها گونی های برنج را به دوش می کشیدند و از روی الواری که به جای پل ، از لبه ی سکو به لبه ی قایق بند کرده بودند می گذشتند واز ته قایق ، گونی ها را روی هم می انباشتند. آب شط پایین رفته بود و پل موقتی باریکی که می با یست از روی آن بگذرند، خیلی سرازیر بود .

بار بر ها پنچ نفر بودند . دو نفر دیگر روی سکو، کیسه های برنج را روی کول آن ها می گذاشتند . دو نفر هم بودند که توی قایق گونی ها را می گرفتند و در گوشه ای ردیف می پیدند. تند کار می کردند. بار زیاد کار بود. شاید تا غروب هم طول می کشید.

یک بار بر دیگر از راه رسید. زیاد جوان نبود . کولهواره اش از پشت، روی کمرش افتاده بود وشل ووا رفته راه می آمد. یک کلاه لبه دار به سر داشت. ریشش نتراشیده بود. یک دست خود را توی جیبش کرده بود و با دست دیگرش طناب بار بند خود را روی دوش نگه می داشت. کسی مخالف نبود چند کلمه ای صحبت کردند و قرار شد او هم

کمک کند. طمناش را به کناری نهاد. کلاهش را پایین تر کشید. کوله را روی پشتیش جا به جا کردو زیر دست آن دو نفر که روی بارها ایستاده بودند خم شد. چشمش برق می زد.

گونی ها با هم فرقی نداشت. یکی هم به روی کول او گذاشتند. وقتی خم شده بودو مهبای بار گرفتن بود، هیچ فکری نمی کرد. کار گیرش آمده بود این مهم بود.

چند قدم به طور عادی برداشت. ولی هنوز به وسط خیابان نرسیده بود که زانوهایش ناگهان لرزید. چند ثانیه صبر کرد و بعد به راه افتاد. قدم های معمولی داشت. وقتی عادی راه می رفت، برای او فرقی نداشت. قدم ها، خودشان برداشته می شدند و خودشان به زمین گذاشته می شدند. ولی گونی را که به روی دوشش گذاردند گویا قضیه از قرار دیگر شد. پاها یش هنوز از روی زمین بلند نشده، دوباره به دنبال قرار گاهی می گشتندو به زمین می نشستند. اول جدی نگرفت، ولی نه، درست همین طور بود. دست خود او نبود. خیلی سعی می کرد ولی باز پاهایش می لرزید. یک دم فواست فکر کند که شاید نمی تواند این بار را ببرد. ولی زود دنباله ی فکر خود را برید. مطمئن بود که زانویش از عقب تا نخواهد شد. او فقط می بايست کوشش کند که از جلو خم نشود و بار به زمین نیفتد. نمیدانست کیسه ی برنج چقدر وزن دارد. دیگران به راحتی میبردند تند هم می رفتند ولی پای او می لرزید. اشکالی نداشت. می توانست سعی کند و نگذارد زانویش خم شود. ولی پایش می لرزید. حتی مچ پایش هم به لرزه می افتاد. یک دم چشمش را بست و به خود تلقین کرد. دید که ممکن است به زمین بفرود. زود چشمش را باز کرد. چیزی به کنار شط نمانده بود. همه ی راه از پای تل بار تا کنار شط، شاید چهل قدم بود. بارها را در آن طرف پیاده رو، پای دیوار چیده بودند. او حالا وسط خیابان بود. فوبیش این بود که ماشین رد

نمی شد. خیابان خلوت بود. دیگران به کار خود مشغول بودند. یک دور هم از او جلو افتاده بودند. او تازه از وسط خیابان می گذشت. سعی می کرد تند تر راه برود. ممکن نبود می خواست از لرزش پاهایش جلو گیری کند. همه ی همتش صرف این می شد. در فکر این نبود که که زود تر به کنار شط برسد و از روی پل باریک بگذرد و بار را توی قایق به زمین بگذارد دیگران که خیلی مریص قدم بر می داشتند، در این فکر بودند. او فقط در فکر این بود که پایش نلرزد و زانویش خم نشود. نمی بایست بار به زمین بیفتد.

به کنار شط رسیده بود. فیس عرق شده بود. کلاه به سرش تنگی می کرد. سرش انگار بزرگ شده بود. مغزش درد گرفته بود. عرق از چاک سینه اش پایین می رفت. مس می کرد که دارد آب می شود. پیراهن زیر کمر بندش فیس شده بود. تنش می چسبید. پایش هنوز می لرزید. شاید دو روز بود که بار سنگین بر نداشته بود. ولی بار سنگین نبود. دو روز کار گیر نیآورده بود. این مهم نبود. این هفت نفر مالا متما دارند او را می پایند. متما کارشان را ول کرده اند و او را نگاه می کنند و به هم چشمک می زنند. متما یک بار دیگر هم، سه نفر از پهلوی او رد شدند و رفتند که بار بگیرند. ولی او متهم داشت که همه ی آن ها در گوشه ای ایستاده اند و به او نگاه می کنند و به هم چشمک می زنند. نمی باید بار به زمین

بیفتد. اگر شده است باید بار را برساند. مگر از دیگران چه کم دارد؟ حتی سرش را هم بالا نمی کرد. می ترسید. پیشانیاش فیس عرق بود. دیگران این طور عرق نکرده بودند. نمی خواست آن ها را که به او می فندیدند و چشمک می زدند، نگاه کند. می خواست کار خود را بکند. می خواست نگذارد بار به زمین بیفتد. می خواست نگذارد پایش بلرزد؛

ولی پایش می لرزید. یک دم کنار شط ایستاد. باز پایش می لرزید.
نزدیک بود پایش بلرزد و بار توی شط بیفتد. خود را زود کنار کشید.
یک دم دیگر صبر کرد. دو نفر دیگر پشت سر هم از پهلویش گذشتند.
قدم های مطمئن و شمرده ی خود را روی الوار گذاشتند و پشت سر هم
پایین رفتند. الوار لنگر بر می داشت و زیر پای آن ها بالا و پایین می رفت.
ولی آن ها بی اعتنا گذشتند. او هم باید برود. مگر چه می شد ؟
اطمینان خاطر خود را باز یافت و قدم به جلو گذاشت. قدم اولش را روی
الوار جای داد. ولی ناگهان ومشت کرد. پشتمش به پایین افتاد. زانویش
سفت می لرزید. خودش مس نمی کرد. اما می دید. انگار مچش هم
به لرزه افتاده بود. ومشت زده شد. نزدیک بود زانویش خم شود و بار
توی شط بیفتد. یک دم بی تصمیم ماند. نمیدانست چه کند ؛ فواست قدم
دومش را هم بلند کند و به جلو بگذارد. حتی حاضر بود یک قدم
کوچک بردارد. حاضر بود که قدم دومش را به جلو پرتاب هم بکند. ولی نمی
شد.

کوشش هم کرد ولی دید اگر برای یک دم هم شده پای دومش
را از روی زمین بردارد، آن دیگری بیش تر فواید لرزید، زانویش خم
فواید شد، خودش سرنگون فواید گردید و کیسه ی برنج توی شط غرق
فواید شد، به بی تصمیمی خود خاتمه داد. پایش را به عجله پس کشید و
دوباره به کناری رفت.

دیگران باز هم می گذشتند و باز هم مطمئن و بیاعتنا از روی الوار
باریکی که زیر پایشان لنگر بر می داشت و بالا و پایین می رفت
می شدند و بار را توی قایق می انداختند و بر می گشتند. برای شان
خیلی عادی بود.

هیچ کس حرفی نمی زد. وقتی او پایش را روی الوار گذاشته بود و

مردد مانده بود ، نفهمید چقدر طول کشید ؛ ولی مس می کرد که توی قایق و پشت سر او ، توی خیابان منتظرند که او رد شود تا بتوانند عبور کنند. اما نه ، مطمئن بود که آن هایستاده اند .کا خود را به کناری نهاده اند و او را مسفره می کنند و چشمک می زنند .با آستین کتش عرق پیشانیاش را پاک کرد. آستینش فیس فیس شد. سرش را بلند کرد و آن دور ها ، لای نخل های آن طرف رود خانه دنبال چیزی گشت ؛ دیگر چشمش برق نمی زد . برق آنها نیز به دنبال نگاهش لای نخلستان ها گم شد ؛ سرش سنگینی کرد و باز به پایین افتاد . شاید یک دقیقه گذشت . پای او هنوز می لرزید . برگشت. دیگران هنوز تند میرفتند و می آمدند . او هم نیروی خود را جمع کرد و قدم تند تر برداشت. دو سه قدم را تا ده شط به عجله پیمود.

پایش هنوز می لرزید . ولی دیگر این مهم نبود . اطمینان پیدا کرده بود که زن نوبش از جلو هم خم نخواهد شد. به همان سرعت روی الوار آمد. تقریباً چشم خود را بسته بود . نبسته بود ؛ ولی نمی خواست بداند روی چه چیزی پا گذاشته. سه قدم جلو رفت . پایش باز شروع کرد به لرزیدن . سفت هم می لرزید . انگار پل

موقتی هم زیر پای او به لرزه می افتاد. باز فیس عرق شده بود از پیشانی عرق می چکید. یک دفعه وحشت زده شد . خیال کرد حالا زانو هایش از پهلو خم خواهد شد و پایش از دو طرف الوار به پایین خواهد افتاد و کیسه ی برنج توی شط سرنگون خواهد شد. داشت همین طور هم میشد . نمیدانست چه کند . این ور و آن ور پل معطل او بودند. هیچ کس حرفی نمیزد. از بس دست هایش را روی شکمش به هم فشار داده بود، استفخوان انگشتش درد گرفته بود. عرق از زیر گلو و چاک سینه اش می چکید و روی الوار می افتاد و پهن می شد . الوار داشت

لنگر بر میداشت. اما نه ، هیکل او و بار سنگین روی دو شش بود که روی پل باریک داشت لنگر بر می داشت .همین طور شد .نزدیک بود از پهلو راست توی شط سر نگون شود. دست ها یش را با عجله از هم باز کرد و تعادل خود را به سفتی مفظ نمود. طول الوار از هفت قدم بیش تر بود. دیگر نمی شد همان جا ایستاد .خیلی معطل شده بودند. ممتما خیلی به او خندیده بودند. هر چه طاقت داشت آب شده بود و به صورت عرق از روی آن الوار لعنتی چکیده بود و پهن شده بود .اما چه جور برگردد؟ چه قدر به او فوهند خندید ! آن وقت دیگر کی کار گیر بیاورد؟ دو روز است که کار گیر نیاورده. انگار پل موقتی هم شروع کرد به تاب خوردن. داشت از زیر پایش در می رفت . آه که داشت می مرد ! نفسش را توی سینه اش مبس کرده بود. سرش پایین افتاده بود. چشمش از ومشت و ضعف دریده شده بود. ترسید مبدا تخم چشم هایش از کاسه ی دریده شده ی آنها بیرون بیاید و پایین توی نهر بیفتد - یا مثل چکه های عرق سینه اش روی الوار ، روی این پل لعنتی بیفتد و این طور پهن شود .خیلی ترسید یک دم چشمش را بست ، سرش داشت گیج می رفت . تاریکی درون چشمش پر از قرمزی شد . نزدیک بود سرنگون شود. زود چشمش را باز کرد. چشمش را دریده کرد. نمی شد این طور مردم را معطل گذارد. به او چه فوهند گفت ؟ ولی چرا هیچ کس مرفی نمی زد؟ ممتما در کناری ایستاده بودند ، وسیگار می کشیدند و به او می خندیدند ! پس چرا صدای خنده شان نمی آمد ؟ لعنتی ها ! تعادل خود را به زور مفظ کرده بود. دست ها یش را دو مرتبه زیر شکمش قلاب کرده بود. در هم فشرد و عقب عقب

دو سه قدمی را که روی الوار پیش آمده بود دوباره پیمود و پایش را روی خاک محکم سکوی کنار شط گذاشت. آن وقت مس کرد که پایش

دارد می لرزد. توی دلش هم می لرزید. حتی روده ها یش هم حس می کردند که دارند می لرزند. نمی باید بار را زمین گذارد. آهسته آهسته تا پای تل کیسه های برنج رفت. عرق از چاک سینه اش واز بر آمدگی زیر گلویش روی زمین می چکید و میان خاک داغ کنار شط فرو می رفت. کیسه ی برنج را به تئنی از روی کوله ی او برداشتند. او همان طور خم مانده بود؛ دو لا مانده بود. انگار با آخرین قطره ی عرقی که از چاک سینه اش روی زمین چکید و در خاک فرو رفت ؛ طاقت او هم چکیده بود و در خاک داغ کنار شط فرو رفته بود.

دنباله ی سوت کوتاه و نکره ی یک کشتی را در هوا قیچی کردند. یک قایق موتوری زیر اسکله ی گمرک ایستاد واز نفس افتاد. در میان نخلستان های آن طرف شط ، مهی آمیخته با گردو خاک موج می زد برق چشم انسانی که زندگی از و گریخته بود ، در آن میان سرگردان بود.

۷

آفتاب لب باه

پدر دو بار دور میاط گشت و آمد توی اتاق. جا نمازش را از روی رف برداشت پای بخاری نشست. جا نماز ، پارچه ی قلم کار یک تخته بود. بازش کرد و دو زانو روی آن نشست ؛ تسبیح را هلالی بالای مهر گذاشت ؛ قرآن را از جلدش بیرون در آورد ؛ لایش را باز کرد و نشان آن را دید . سر جزو « المادی عشر » بود. آن را دو باره پشت و تسبیح را به دست گرفت و شروع کرد به ذکر گفتن.

بیش از یک ساعت به غروب نمانده بود. پدر دهانش فمشک شده بود

و موصله اش داشت از تشنگی سر می رفت. هر روز از اداره که بر می گشت تا ساعت پنج می خوا بید. آن وقت بیدار میشد. می آمد لب موز. سرش را آب میزد و اگر فیلی گرمش بود، لفت می شد؛ توی آب می رفت و با لگن، آب روی سر خود می ریخت و بعد در می آمد. اول سرش را خشک می کرد. بعد وضو می گرفت. دشت و رویش را نیز با دستمالی که روی درخت انار لب موز، افتاده بود، خشک می کرد و بعد می آمد توی اتق. جا نمازش را پهن می کرد تا دم افطار سر جانمازش نشسته بود؛ نماز ظهر و عصرش را می خواند و اگر وقت باقی بود، باقی مانده ی جزو قرآن روز قبلش را با صدای بلند تلاوت می کرد و یا دعای مخصوص آن روز ماه مبارک را می خواند. در اتق باز بود. توی ایوان پهلو، سماور داشت جوش می آمد. بساط سماور جور بود و زنش دور تر از گرمای سماور به دیوار آن ور ایوان تکیه داده بود و با کاموای سبز، آستین یک پیراهن بچه گانه را می بافت. سرش روی کارش بود و میله ها را تند بالا و پایین می برد و از حلقه های کاموا در می کرد. و گلوله ی کاموا که وسط ایوان سرگردان بود، آهسته آهسته باز می شد و به هوای خودش این ور و آن ور می رفت. آفتاب لب باغ آمده بود و هوا گرم گرم بود... از دیوار ری که رو به مغرب بود هرچ آفتاب توی میاط می زد. از آبی که چند دقیقه پیش پاشیده بودند، هنوز نمی باقی مانده بود و بوی خاک نم کشیده، هوا را پر کرده بود و هرچ آفتاب تا این ور میاط توی ایوان هم می زد. بچه ها ف، دو تا دفتر یکی ده دوازده ساله و دیگری کوچک تر، توی ایوان رو به روی مادرشان، به دیوار تکیه داده بودند و مال رفته بودند. رنگ شان پریده بود. دهان شان باز مانده بود و پیشم شان به دست مادرشان که هنز قوت داشت و میله ها را تند بالا و پایین می برد، دوفته

شده بود. و همه در تنگنای بی حالی خود ، گیر کرده بودند و به انتظار اذان
مغرب ساکت نشسته بودند.

پدر از توی اتاق ، همان پای بفاری که نشستنه بود ، همه ی این بساط را
می دید و آهسته ذکر می گفت . سماور به جوش آمده بود و بفار آبی که
از آن بر می فواست ، توی اتاق می زد. پدر یک دم ذکرش را برید و از
همان روی جا نمازش صدا زد :

-صغرا ! پاشو سماور رو ببر اون ور .

بچه ها از حال رفته بودند ؛ و مادر سرش به بافتنی خودش گرم بود و
هوا هم گرم بود . کسی به آنچه پدر گفت توجهی نکرد. و پدر دیگر
موصله اش داشت سر می رفت . تسبیح را هلالی روی مهر جا نمازش
گذاشت ؛ یک لالاها لالاالله گفت و سر پا ایستاد و با صدایی که ته پاشیر هم
می شد آن را شنید ، اذان نمازش را گفت و وقتی می فواست اقا مه را بگوید
,

رو به دفتر هایش گفت:

-به شماها هم ! بتول تو پاشو! پاشو، سماور رو بذار اون ور تر . چایی ره ده
کنین.

دفتر بزرگ تر مثل این که از فواب پریده باشد ، کسل و نارامت از
جا تکان خورد . خودش را با سماور آن طرف تر کشید و از سر فستگی و
خشیم زیر لب گفت:

-ایش ...ش...

و دوباره سر جای خود برگشت؛ پشتش را به دیوار داد و باز از حال
رفت .

مادر ، کار بافتنی اش را کنار گذاشت. آمد جلو . قوری را آب بست .
گذاشت سر سماور. دستمال قوری را هم روی آن انداخت و دوباره

به جایش برگشت، کار بافتنی اش را به دست گرفت و مشغول شد.
پدر هنوز اقامه اش را نگفته بود. پا به پا می کرد و یواش یواش پیزی
می خواند. و انگشت هایش روی درز شلوار خانه اش با لا و پایین می رفت.
آفتاب داشت کم کم از باغ خانه می پرید. گرما و بوی خاک
آفتاب خورده توی میاط پیچیده بود. ویخی توی کوچه داد زد. پدر
اقامه اش را داشت شروع می کرد که صدای یخی، توی میاط پیچید. پدر
یک دم ساکت شد و رو به دفتر هایش گفت:

-صغرا، پاشو برو یخ بگیر!

دفتر کوچک تر تکانی خورد و گفت:

-ایش فدایا! وساکت شد.

دیگر طاقت پدر تمام شده بود. خودش را با دو قدم به ایوان رساند.
دفترها از جای شان پریدند. مادر یک دم سرش را از روی کارش برداشت
و دوباره پایین انداخت. دفترها خودشان را توی میاط انداخته
و پدر مثل آن ها پا برهنه، دنبال شان افتاد.
-پدر سوخته ها! قبر پدر مادرتان سگ...
دفترها هر یک از طرفی می دویدند و پدر مثل اینکه اول
نمی دانست به طرف کدام شان حمله کند. ولی گویا آخر تصمیم گرفت. و
دنبال صغرا افتاد. و بتول رفت روی پله ی اول پا شیر ایستاد و داشت زار
می زد.

صغرا سه بار دور موض گشت؛ یک بار پایش توی باغچه رفت و
یک شافه ی لاله عباسی را شکست. ولی پدر بالا فره رسید. و همان طور
که دفترش می دوید، یکی مکه به پشتش زد. دفتر سکندری رفت و
دمر روی زمین پهن شد و ناله اش توی خاک فرو رفت.

- پدر سوخته ها ! همش ایش وفیش ؟ همش ایش وفیش ؟ به قبر پدر...
دنباله ی فمشش را با یک صلوات برید و برگشت. دستش را لب
موض آب کشید. با دستمالی که روی شافه ی انار بود خشک کرد و
رفت توی اتاق ، روی جانمازش ایستاد و شروع کرد به اقامه گفتن.
صغری تازه به ناله افتاده افتاده بود. کلمات بزرگ و پرسرو صدای عربی که از
خشخ هنوز لرزشی داشت از در اتاق بیرون می زد. و آفتاب که داشت از
لب باه می پرید ، ناله های دفتر را که هنوز دمر روی زمین دراز کشیده بود ،
برمی داشت و با خود می برد.
مادر ، یک چند دقیقه ای کار بافتنی اش را کنار گذاشت و از در اتاق که باز
بود ، تاریکی درون آن را با پیشمانی دریده نگاه کرد و بعد بلند شد ؛
رنگش پریده بود. دستش می لرزید و لبش را به دندان گرفته بود.
بتول هم جرات پیدا کرد و جلو آمد. دونفری صغرا را بلند کردند.
نوک دماغش و پیشانی اش که به خاک کشیده شده بود ، فراش برداشته
بود. لب بالایی اش باد کرده بود و از همه ی زخم های فون می آمد و یخی
هنوز توی کوچه داد می زد.
صغرا را لب موض بردند. بتول آفتابه را آورد ، آب کرد و روی دست
مادرش می ریخت و او فون لب و دهان صغرا را شست. سر و صورتش را
با دستمالی که روی شافه ی درخت انار کنار موض آویزان بود ، خشک
کرد. پیراهنش را هم تکان داد و زیر او پهن کرد و او را خواباند.
پدر نماز اولش را شروع کرده بود. یخی داشت دور می شد. و آفتاب
از لب باه پریده بود.
- بتول ! برو زنبیل ور دار بیار.
از لب رف هم پول برداشت و به او داد و دنبال یخ روانه اش کرد و
دوباره سرکار خودش نشست. سماور غلغل می کرد. هر آفتاب توی

ایوان بود. سفره ی پیچیده شده ، آن گوشه ی ایوان مانده بود و نمکدان با قاشق ها روی آن بود. و مادر این بار تندتر کار می کرد. میله ها، تندتر بالا و پایین می رفت و گلوله ی کاموا وسط ایوان تندتر باز می شد و به هوای خودش این ور و آن ور می رفت.

پدر ، نماز اولش را سلام گفت. هنوز به افطار خیلی مانده بود و او طاقتش دیگر داشت تمام می شد. به زحمت بلند شد. تسبیح را روی جانماز انداخت و شروع کرد به اذان گفتن. کلمات کشیده و پر سر و صدای عربی که از اتاق می آمد ، لرزشی از خشم و بیچارگی به همراه خود داشت. صغرا آن گوشه ی ایوان یک پهلو افتاده بود و دست هایش را روی صورتش گذاشته بود ؛ پاهایش را توی شکمش جمع کرده بود و حق حق می کرد و صدایش با غلغل سماور درمی آویخت.

مادر دیگر بی تاب شده بود . هنوز رنگ به صورتش نیامده بود و همان طور که دست هایش ، تند میله ها را بالا و پایین می برد ، یک دفعه سر رفت :

- فحالت نمی کنه... بی غیرت... بی رحم!...

الله اکبر پرسروصدایی که پدر گفت ، صدای او را در خود گم کرد. و مادر خاموش شد. در میاط صدا کرد. بتول با زنبیل یخ وارد شد. یخ را توی موز آب کشید. از روی طاقچه ، کاسه ی بدل چینی را برداشت و یخ را توی آن گذاشت.

- سفره ره پهن کن!

بتول سفره را هم پهن کرد. کاسه یخ را وسط آن گذاشت. قاشق ها را پید. نان را تقسیم کرد و چهار طرف سفره گذاشت و خودش همان گوشه به دیوار تکیه داد و از حال رفت. مادر کم کم رنگ به صورتش

برمی گشت.دیگر لبش را نمی گزید.یواش یواش چیزی زیر لب می گفت ،
ولی هنوز دستش همان طور تند کار می کرد...
- بتول !پراغو روشن کن.

آفتاب پریده بود.هوا تاریک می شد و از پدر که نماز عصرش
را آهسته می خواند ، صدایی شنیده نمی شد.فقط گاهی سوت بلند یک
(ص) خود را از تاریکی اتاق بیرون می کشید و در گرمای اول غروب گم
می شد ؛ و بعد هم کنده ی زانوی او که روی جانماز می نشست ، گرپ ، صدا
می داد . و صغرا آهسته آهسته ناله می کرد و همان گوشه افتاده بود.
-بسه دیگه ...بسه ، و زیر لب افزود:

-بی (هم)...بی غیرت.

مادر این را گفت و کارش را کنار گذاشت .کفشش را پوشید ، و رفت.
به آشپزخانه که رسید صدا زد:

- بتول !پاشو فربوزه رو بیار پاره کن.

بتول پاشد و رفت توی اتاق.از کنار پدرش که داشت نمازش را سلاه
می داد رد شد.وقتی برگشت یک سینی با یک کارد آورد.آن ها را توی
سفره گذاشت.کفشش را پوشید ، آهسته آهسته به طرف پاشیر رفت و
فربزه را آورد.آن را چهارقاچ کرد.دو قاچ بزرگ تر و دوتای دیگر
کوچک تر.تخمه ی آن را توی یک سینی زیر استکانی خالی کرد ؛
گذاشت طاقچه ، قاچ های فربزه را یکی یکی برید و هرکدام را سرجایش
گذاشت.

- بتول !پراغو بیار.

صدای پدر از توی اتاق این طور گفت.صدا دیگر از فشم نمی لرزید.

ولی هنوز از بیپارگی کشیده بود.بتول پراغ را برد توی اتاق.جلوی

جانماز پدرش گذاشت و به صدای پدرش که بلند بلند قرآن می خواند

گوش می داد. صغرا ناله اش بند آمده بود. بتول نگاهی به او کرد و خودش را به آن طرف کشید.

-صغرا! صغرا! نفواب! افطار نزدیکه. پاشو!

شانه اش را تکان داد. صغرا که چند دقیقه ساکت مانده بود دوباره به ناله افتاد و این بار سفت گریه می کرد. شانه هایش همان طور که یک پهلوی

خوابیده بود تکان می خورد، بتول هم داشت گریه اش می افتاد. آب دهان خود را به زور قورت داد. روی صغرا خم شد و گفت:

-هیچ چی نگو! بسه دیگه! تو که بابارو می شناسی. هیچ چی نگو! می دونی که دم افطار سگ می شه.

و این کلمه ی آخری را که می گفت نگاهش به طرف در اتاق برگشت که نور چراغ از آن بیرون می زد. سرو صدایی که از آشپزخانه می آمد، خوابید و مادر با ظرف غذا بیرون آمد. کفشش را که روی زمین می کشید، پای ایوان کند... ظرف غذا را توی سفره گذاشت. بخار غذا نه رنگی داشت و نه بویی.

-پس بشقابا گوش، بتول؟!

بتول به عجله خود را جمع و جور کرد و توی اتاق رفت. از پهلوی پدرش رد شد و غرشی را که او کرد نشنیده گرفت. در صندوق صدا کرد و بتول وقتی برگشت بشقاب ها را توی سفره گذاشت. هوا داشت تاریک می شد. صدای گریه ی صغرا بند آمده بود. شاید مغرب شده بود، تک صدای اذان گوهای تازه کار از دوردست می آمد و با هر چه آفتاب که هنوز صدای قرآنش، با قرائت و کشیده از توی اتاق بیرون زد.

-بتول! پاشو چراغو وردار بیا. صغرا تو هم پاشو دیگه!

صدایش آمرانه بود و بی موصله بود. بتول داشت بلند می شد که چراغ

را بیاورد. ولی پدر قرآنش را بست ، چراغ را برداشت و توی ایوان آمد.
چراغ را توی طاقچه گذاشت و کنار سفره نشست . بتول پهلوی دست او
نشسته بود . صغرا هم بلند شده بود و پدر هنوز زیر لب ذکر می گفت. مادر
پای سماور نشسته بود. سه تا استکان آب جوش ریخت . جلوی آن ها
گذاشت و خودش با فریزه افطار کرد. گربه هم از راه رسیده بود و کنار
سفره ، همان دم ایوان سر دودست نشسته بود. بخار بی نرگ غذا با بخار
سماور می آمیخت و صغرا هنوز سگسکه می کرد. مادر سرش را از روی
سفره برداشت. رنگ از صورتش پریده بود و لب هایش می لرزید. یک دم
نگاهش را به صورت پدر دوفت و بعد :

-فجالت نمی کشی؟ این دست دم افطارشونه؟ وادارشون کرده ای
روزه بگیرند؟...

و حالا خون به صورتش دویده بود. دستش توی ظرف فریزه مانده بود
و هیچ ازین روگردان نبود که هر چه از دهانش درآمد ، به شوهرش
بگوید. پدر استکان آب جوش را به آرامی توی نعلبکی گذاشت و از روی
بی موصلگی گفت :

-قوبه . بذار افطار کنیم... و بشقاب فریزه اش را پیش کشید.

-چه افطاری؟ از زهر هلاهم بدتره !

پدر ساکت بود و فریزه می خورد. صغرا آهسته می لرزید. بتول نگران
بود و چشمش دودو می زد. سماور غلغل می کرد. مادر بشقابش را کنار
زده بود و هنوز نمی توانست آرام باشد.

-دیگه بچه هاتم فهمیده ن که چرا این طور دم افطار سگ می شی...

پدر موصله اش سررفت بشقاب را به سفتی کنار زد. صدایش رگه دار

شده بود و می لرزید:

-می ذاری یه لقمه زهر مار کنیم یا نه؟

-مگه تو گذاشته ای؟ از اول ماه تا حالا...

صدای مادر می لرزید. پدر قرمز شده بود. می فواست چیزی بگوید دهانش باز ماند؛ ولی صدایی از آن بیرون نیامد. دیگر طاقتش تمام شده بود. دامن سفره را گرفت، به جلو پرت کرد و توی تاریکی اتاق رفت. دامن سفره روی ظرف غذا افتاد. یک ظرف فریزه هم برگشت و چربی غذا داشت توی سفره می دویید. مادر هنوز بد می گفت. بتول هاچ و واچ مانده بود و چشم هایش دیگر دور نیم زد. صخره دوباره به گریه افتاده بود. دست هایش را به صورتش گرفته بود و همان طور که سر سفره نشسته بود، شانه هایش تکان می خورد.

در میاط که بسته شد، مممم صدا کرد و گریه از صدای آن متومش شد.

هرم آفتاب پریده بود. سماور کناره سفره می جوشید. هوا تاریک تاریک شده بود. و هیاهوی دور اذان گوها رو به خاموشی می رفت.

بخش ۸

گناه

شب روضه هفتگی مان بود. و من تا پشت باغ خانه را آب و چارو کردم و رفت خواب ها را انداختم، هوا تاریک شده بود. و مستمعین روضه آمده بودند.

میاطمان که تابستان ها دورش را با قالی های کناره مان فرش می کردیم و گلدان ها را

مرتب دور موزش می چیدیم، داشت پرمی شد.من کارم که تمام می شد ،
توی

تاریکی لب باه می نشستم و میاط را تماشا می کردم .وقتی تابستان بود و
روضه را

توی میاط می خواندیم ، این عادت من بود.آن شب هم مدتی توی میاط را
تماشا

کردم.طوری نشسته بودم که سر و بدنم در تاریکی بود و من در روشنی میاط ،
مردم را که یکی یکی می آمدند و سر جای همیشگی خودشان می نشستند،
تماشا

می کردم. فوب یادم مانده است.باز هم آن پیرمردی که وقتی گریه می کرد ،
آدم خیال

می کرد می فندد ، آمد و سر جای همیشگی اش ، پای صندلی روضه خوان
نشست.

من و فواهرم همیشه از صدای گریه این پیرمرد می فندیدیم.و مادرم ما را
دعوا می کرد و

پشت دستش را گاز می گرفت و ما را وامی داشت استخفار کنیم. یکی دیگر
هم بود که وقتی گریه می کرد ، صورتش را نمی پوشانید.سرش را هم پایین
نمی انداخت. دیگران همه این طور می کردند.مثل این که فحالت می
کشیدند

کس دیگری اشکشان را ببیند.ولی این یکی نه سرش را پایین می انداخت ، و
نه دستش را

روی صورتش می گرفت.همان طور که روضه خوان می خواند ، او به روبرو روی
خود

نگاه می کرد و بی صدا اشک از چشمش ، روی صورتش که ریش جوگندی
کوتاهی
داشت، سرازیر می شد. آفر سرهم وقتی روضه تمام می شد ، می رفت سر
موض ، و
صورتش را آب می زد. بعد همانطور که صورتش خیس شده بود ، چایی اش
رامی خورد
و می رفت. من نمی دانستم زمستان ها چه می کند که روضه را توی پنجدری
می خواندیم.
اما تابستان ها، هر شب که من از لب باغ ، بساط روضه را می پاییدم، این
طور بود.
من به این یکی خیلی علاقه پیدا کرده بودم . وقتی هم که تنها بودم ، به
شنیدن صدای
گریه اش نمی خندیدم ، غصه ام می شد. ولی هر وقت با این خواهر بدجنس
بودم ، او پقی می زد به خنده و مرا هم می خندانند. و آن وقت بود که مادرمان
عصبانی می شد. جای معینی نداشت . هر شبی یک جا می نشست . من به
فصوص
از گریه اش فوشم می آمد که بی صدا بود. شانه هایش هم تکان نمی
خورد. صاف
می نشست، چه نمی خورد و اشک از روی صورتش سرازیر می شد و ریش
جوگندی اش ، از همان بالای باغ هم پیدا بود که خیس شده است. آن شب
او هم
آمد و رفت ، صاف روبه روی من ، روی مصیر نشست . کناره هامان همه
دور میاط را نمی پوشاند و یک طرف را مصیر می انداختیم. طرف پایین

میاط دیگر پر شده بود. رفقای درم همه همان دم دالان می نشستند .
آبدارباشی

شب های روزه هم آن طرف ، توی تاریکی ، پشت گلدان ها ایستاده بود و
نماز

می خواند و من فقط صدایش را می شنیدم که نمازش را بلند بلند می خواند.
چه قدر دلم می خواست نماز را بلند بلند بخوانم . چه آرزوی عجیبی بود! از
وقتی که نماز خواندن را یاد گرفته بودم، درست یادم است ، این آرزو همین
طور

در دلم مانده بود و خیال هم نمی کردم این آرزو عملی بشود . عاقبت هم نشد
.

برای یک دفتر ، برای یک زن که هیچ وقت نباید نمازش را بلند بخواند ، این
آرزو

کجا می توانست عملی بشود؟ این را گفتم . مدتی توی میاط را تماشا می
کردم و

بعد وقتی که پدرم هم از مسجد آمد ، من زود خودم را از لب باغ کنار کشیدم
و بلند

شدم. لازم نبود که دیگر نگاه کنم تا ببینم چه خبر خواهد شد. و مردم چه
خواهند کرد.

پدرم را هم وقتی می آمد ، خودم که نمی دیدم . صدای نعلینش که توی
کوچه روی پله

دالان گذاشته می شد ، و بعد ترق توروق پاشنه آن که روی کف دالان می
خورد ، مرا

متوجه می کرد که پدرم آمده است. پشت سر او هم صدای چند جفت کفش
دیگر را روی

آجر فرش دالان می شنیدم. این ها هم موزن مسجد پدرم و دیگر مریدها
بودند که با پدرم
از مسجد برمی گشتند.دیگر می دانستم که وقتی پدرم وارد می شود ،
نعلینش را آن گوشه
پای دیوار خواهد کند و روی قالیچه کوچک ترکمنی اش ، که زیر پا پهن می
کرد،
چند دقیقه خواهد ایستاد و همه کسانی که دور میاط و توی اتاق ها نشسته
اند و پای
می خورند و قلیان می کشند ، به امتزاش سرپا خواهند ایستاد و بعد همه با
هم خواهند
نشست.این ها را دیگر لازم نبود بینم.همه را می دانستم.آن وقت آفرهای
تابستان
بود و من شاید تابستان سومم بود که هر شب روزه ، وقتی رفت خواب ها را
پهن
می کردم، لب باهم می آمدم و توی میاط را تماشا می کردم. مادرم دو سه
بار مرا
خافگیر کرده بود و همان طور که من مشغول تماشا بودم ، از پلکان بالا
آمده بود و
پشت سرمن که رسیده بود ، آهسته صدایم کرده بود.ومن ترسان و فحالت
زده از جا
پریده بودم .جلوی مادرم ساکت ایستاده بودم.و در دل با خود عهد کرده بودم
که دیگر
لب باهم نیایم.ولی مگر می شد؟ آخر برای یک دفتر دوازده سیزده ساله، مثل
آن وقت

من ، مگر ممکن بود گوش به این حرفها بدهد؟ این را گفتم. پدرم که آمد ،
من از جا
پریدم و رفتم به طرف رفتفواب ها. خوبیش این بود که پدرم هنوز نمی
دانست من
شب های روزه لب باه می نشینم و مردها را تماشا می کنم. اگر می دانست
که فیلی
بد می شد. متم داشتم که مادر پخلی مرا به پدر نخواست کرد. چه مادر مهربانی
داشتیم! هیچ وقت پخلی ما را نمی کرد که هیچ ، همیشه هم طرف ما را می
گرفت
و سر چادر نماز فریدن برایمان ، با پدرم دعوا هم می کرد.
فوب یادم است. رفت فواب ها پهن بود. هوای سرشب فنک شده بود و من
وقتی
روی دشتک خودم ، که مال من تنها نبود و با فواهر هفت ساله ام روی آن می
فوابیدم ،
نشستم ، دیدم که فیلی فنک بود. چقدر فوب یادم مانده است! هیچ دیده اید
آدم بعضی
وقت ها چیزی را که فیلی دلش می خواهد یادش بماند، چه زود فراموش می
کند؟
اما بعضی وقت ها هم این وقایع کوچک چه قدر فوب یاد آدم می
ماند! همه چیز آن شب
چه فوب یاد من مانده است! این هم یادم مانده است که به دفتر همسایه
مان که آمده
بود رفت فواب هاشان را پهن کند و از لب باه مرا صدا کرد مملی
نگذاشتم. خودم

را به خواب زده و جوابش را نداده. خودم هم نمی دانم چرا اینکار را کردم، ولی
دشکم آنقدر خنک بود که نمی خواستم از رویش تکان بخورم. بعد که دفتر
همسایه مان

پایین رفت، من بلند شدم و روی رفت خوابم نشستم، به چه چیزهایی فکر
می کردم

، یک مرتبه به صرافت افتادم، به صرافت این افتادم که مدت هاست دلم
می فواید

یواشکی بروم و روی رختخواب پدرم دراز بکشم. هنوز جرات نداشتم آرزو کنم
که

روی آن بخوابم. فقط می خواستم روی آن دراز بکشم. رفت خواب پدرم را
تنهایی

آن طرف باه می انداختیم. من و مادرم و بچه ها این طرف می خوابیدیم و
رفت خواب

برادرم را که دو سال بزرگتر از من بود آن طرف، آفر ردیف رفت خوابهای
خودمان

می انداختیم. همچه که این خیال به سرم زد، باز مثل همیشه اول از خودم
خجالت کشیدم

و نگاهم را از سمت رفت خوابها پدرم برگرداندم. بعد هم خوب یادم هست
که

مدتی به آسمان نگاه کردم. دو سه تا ستاره هم پریدند. ولی نمی شد. پاشدم و
آهسته

آهسته و دولا دولا برای این که سرم در نور چراغ های میاط نیفتد، به آن طرف
رفتم

و کنار رختخواب پدرم ایستادم. تنها رخت خواب او ملافه داشت. خوب یادم است.

هر شب وقتی رخت خوابش را پهن می کردم ، دشتک را که می تکاندم و متکا را

بالای آن می گذاشتم و لماف را پایینش جمع می کردم ، یک ملافه سفید و بزرگ هم

داشت که روی همه اینها می انداختیم و دورو برش را صاف می کردیم. سفیدی

ملافه رخت خواب پدرم ، در تاریکی هم به چشم می زد و هرشب این خیال

را به سر من می انداخت. هر شب مرا به هوس می انداخت. به این هوس که

یک چند دقیقه ای ، نیم ساعتی ، روی آن دراز بکشم. به فصوص شب های

چهارده که مهتاب سفیدتر بود و مثل برف بود. چه قدر این خیال اذیتم

می کردم! اما تا آن شب ، جرات این کار را نکرده بودم. نمی دانم چه بود

کسی نبود که مرا ببیند. کسی نبود که مرا ببیند. اگر هم می دید ، نمی دانم

مگر

چه چیز بدی در این کار بود. ولی هر وقت این خیال به سرم می افتاد،

ناراحت می شدم. صورتم داغ می شد. لب هایم می سوخت و فیس عرق

می شده و نزدیک بود به زمین بخورم. کمی دودل می ماندم و بعد زود خودم

را جمع و جور می کردم و به طرف رخت خواب های خودمان فرار می کردم

و روی دشتک خودم می افتادم. یک شب ، چه خوب یادم مانده است، گریه

هم

می کردم. بعد خودم از این کارم خنده ام می گرفت و حتی به فواهرم هم

نگفتم.

اما چه قدر خنده دار بود گریه آن شب من! وقتی روی رخت خواب خودم افتادم

،

مدتی گریه کرده و بین خوب و بیداری بوده که خواهرم آمد بالا و صدایم کرد که شام یخ کرد. آن شب هم وقتی این خیال به سرم افتاد، اول همان طور نارامت شدم. سفیدی رفت فواب پدرم را هرشب به فواب می دیدم. ولی مگر جرات داشتم به آن نزدیک شوم؟ اما آن شب نمی دانم چه طور شد که جرات پیدا کردم. مدتی پای رفت فوابش ایستادم و به ملافه سفیدش و به دشک بلندش نگاه کرده و بعد هم نفهمیدم چه طور شد یک مرتبه دلم را به دریا زدم و خودم را روی رفت فواب پدرم انداختم. ملافه فنک فنک بود و پشت من تا پایین پاهایم آنقدر یخ کرد که حالا هم وقتی به فکرش می افتم ، حظ می کنم . شاید هم از ترس و فحالت ومشت کرده که اینطور یخ کردم. ولی صورتم داغ بود و قلبم تند می زد. مثل این که نامرهم مرا دیده باشد. مثل وقتی که داشتم سرم را شانه می کردم و پدرم از در وارد می شد و من از ترس و فحالت ومشت می کردم ولی فحالتم زیاد طول نکشید. پشتم گرم شد. عرقم بند آمد و دیگر صورتم داغ نبود . ومن همان طور که روی رفت فواب پدرم طاقباز افتاده بودم ، فوابع برد. برادرم مدرسه می رفت و تنها من در کارهای خانه به مادرم کمک می کردم. فستگی از کار روز و رفت فواب ها را که پهن کرده بودم ، مرا از پا درآورده بود و نمی دانم آن شب اصلا چه طور شده بود که من فواب دیو پیدا کرده بودم. هر وقت به فکر آن شب می افتم ، هنوز از فحالت آب می شوم و مو بر تنم راست می شود. من که دیگر نفهمیدم چه اتفاقی افتاد. فقط یک وقت بیدار شدم و دیدم لماف پدرم تا روی سینه ام کشیده شده است و مثل این که کسی پهلویم فواییده است. وای! نمی دانید چه مالی پیدا کردم! فدایا! یواش اما با عجله تکان خوردم و فواستم یک پهلو بشوم . ولی همان تکان را هم نیمه کاره ول کردم و خشکم زد و همان طور ماندم . سرتاپایم فیس عرق شده بود و تنم

داغ داغ بود و چانه ام می لرزید. پاهایم را یواش یواش از زیر لماف پدرم درآوردم و توی سینه جمع کردم. پدرم پشتش را به من کرده بود و یک پهلو افتاده بود. دستش را زیر سرش گذاشته بود و سبیل می کشید. و من که نتوانستم یک پهلو شوم، دود سیگارش را می دیدم که از بالای سرش بالا می رفت. از میاط نور چراغ های روضه بالا نمی آمد. سروصدایی هم نبود. فقط صدای کاسه بشقاب از روی بام همسایه مان- که دیر و همان روی بام شام می خوردند- می آمد. وای که من چه قدر خوابیده بودم! چه طور خوابم برده بود! هنوز چانه ام می لرزید و نمی دانستم چه کار کنم. بلند شوم؟ چطور بلند شوم؟ همان طور بخوابم؟ چطور پهلو پدرم همانطور بخوابم؟ دلم می خواست پشت بام فراب شود و مرا بافودش پایین ببرد. راستی چه حالی داشتم! در این عمر چهل ساله ام، حتی یک دفعه هم این حال به من دست نداده است. اما راستی چه حال بدی بود! دلم می خواست یک دفعه نیست بشوم تا پدرم وقتی رویش را برمی گرداند، مرا در رختخواب خودش نبیند. دلم می خواست مثل دود سیگار پدرم - که به آسمان می رفت و پدرم به آن توجهی نداشت- دود می شدم و به آسمان می رفتم. و پدرم مرا نمی دید که این طور بی میا، روی رفت خوابش خوابیده ام. وای که چه حالی داشتم! کم کم باد به پیراهنم، که از عرق فیس شده بود، می خورد و سرد شده بود. ولی مگر جرات داشتم از جایم تکان بخورم؟ هنوز همان طور مانده بودم. نه طاقباز بودم و نه یک پهلو. یک جوری خودم را نگه داشتم بودم. خودم هم نمی دانم چه جور بود، ولی پدرم هنوز پشتش به من بود و دراز کشیده بود و سیگارش را دود می داد. بعضی وقت ها که به فکر این شب می افتم، می بینم اگر پدرم عاقبت به مرف نیامده بود، من آخر چه می کردم! مثل این که اصلا قدرت هیچ کاری را نداشتم و متما تا صبح همان طور می ماندم و از سرما یا ترس و فحالت فحشکم می زد.

اما بالاخره پدرم به حرف آمد و همان طور که سبیلش به دهنش بود، از لای دندانهایش گفت:

« دخترم! تو نماز خواندی؟ »

من نماز نخوانده بودم. همان از سر شب که بالا آمده بودم، دیگر پایین نرفته بودم. ولی اگر هم نماز خوانده بودم، می باید در جواب پدرم دروغ می گفتم و می گفتم که نماز نخوانده ام. بالاخره این هم خودش راه فراری بود و می توانست مرا فلاح کند. اما به قدری حال خودم از دستم رفته بود و ترس و فجالت به قدری آبه کرده بود که اول نفهمیدم در جواب پدرم چه گفتم. ولی

بعد که فکر کردم، یادم آمد. مثل این که در جواب گفته بودم :

« بله نماز خوانده ام. »

ولی بالاخره همین سوال و جواب ، وسیله این را به من داد که در یک چشم به هم

زدن بلند شوم و کفش هایم را دست بگیرم و خودم را از پله ها پایین بیندازم . سوال پدرم مثل این که مرا از جا کند. راستی از پلکان خود را پایین انداختم و وقتی

توی ایوان ، مادرم رنگ و روی مهتابی مرا دید ، و مشتتش گرفت. و پرسید :

« چرا رنگت این جور پریده ؟ »

و من وقتی برایش گفتم ، خوب یادم است که رویش را تند از من برگرداند و همان طور که از ایوان پایین می رفت ، گفت :

« خوب دختر ، گناه کبیره که نکردی که! »

اما من تا وقتی که شامم را خوردم و نمازم را خواندم ، هنوز توی فکر بودم و هنوز از خودم و از چیز دیگری فجالت می کشیدم. مثل این که گناه کرده بودم. گناه کبیره. مثل این که رفت جواب پدرم مرد نامحرمی بوده است و مرا دیده.

این مطلب را از آن وقت ها همین طور بفهمی نفهمی درک می کردم. اما حالا که فکر می کنم ، می بینم ترس و وحشتی که آن وقت داشتم ، فجالتی که مرا

آب می کرد ، فجابت زنی بود که مرد نامر می بغلش فوایدده باشد. وقتی بعد

از همه ، دوباره بالا رفته و آهسته توی رفت فواب فودم فزیدم و لماف را تا دم گوشم بالا کشیدم ، فوب یادم است مادرم پهلوی پدرم نشستم بود و می گفت:

« اما راسی هیچ فهمیدی که دفترت چه وحشت کرده بود؟ به خیالش محصیت کبیره کرده !»

و پدرم ، نه فندید و نه مرفی زد. فقط صدای پکی که به سیگارش زد، فیلی کشیده و دراز بود و من از آن فوابم برد.

بخش ۹

نزدیک مرزون آباد

وقتی صدای در اتاق مرا از فواب پراند ، من فواب امتمان آخر سال را می دیدم که می بایست در تهران از شاگردهایم بکنم. رفیق هم سفرم زودتر بیدار شده بود. کلید چراغ اتاق ما روی فود سرپیچ بود و رفیقم وقتی نشست مرد باریک و مرتبی که با یک پاسبان تفنگ به دست ، وارد اتاق شده بود ؛ فودش را این طور معرفی کرد :

-بنده مسن نوری ؛ بازرس شهربانی شاهی.

ما ساعت هشت به شاهی رسیده بودیم و در این میهمانخانه برای یک

شب اتاق گرفته بودیم. و من تازه چشمم گرم شده بود. شهر حکومت نظامی بود و هیچ استعبادی نداشت که این وقت شب مزاحم آدم بشوند. بازرس روی تنها صندلی اتاق که رفیقم به او نشان داده بود ، نشست. و پاسبان تفنگ به دست همان دم در پشت تفت فواب رفیقم ایستاد. مامور شهربانی بی این که از این مزاحمت بی موقع خود ، معذرتی بخواهد و بی هیچ مقدمه ای شروع کرد :

-اسم شریف جناب عالی؟

رفیقم اسمش را گفت و ساکت ماند و او از من پرسید:

-آقایون با هم سفر می کرده ن؟

من جواب دادم :

-بله .

-کی از بابلسر تشریف آوردین؟

-همین امشب؛ اول شب .

-تو راه با احمد علی کیا کلاهی ژاندارم ؛ تا کجا همراه بودین؟

من گفتم :

-همچه کسی با ما نبود...و توی فکر رفتم.

رفیقم که زودتر از من به صرافت افتاده بود ، گفت :

-شاید یارو را می گه ...و من افزودم :

-چرا .یه ژاندارم با ما هم سفر بود.ما اسمشو که به ما نگفت:

مامور شهربانی گفت :

-همین خودشه .تا کجا با شما بود ؟

-سر کیلومتر ۹ که ماشین ما پنچر شد ، پیاده شد و رفت.می گفت

می فواد تا مرزون آباد پیاده بره.

مامور شهربانی صندلی اش را به تفت من نزدیک تر کرد .چشم های

خوابی کشیده اش معلوم بود که خیلی خسته است. پلک هایش را به زحمت باز نگه داشته بود. من یک سیگار تحارفش کردم. کبریت هم برایش کشیدم و او سیگارش را که آتش زد ، گفت :

-بله فودشه .اما چرا پیاده رفت...نفهمیدین؟
من گفتم :

-می گفت یه کار فوری داره و مجبوره زود بره.
و رفیقم افزود:

-به شوهر سپرد که وسط راه وقتی بهش رسیدیم نگه داره و سوارش کنه .اما شوهر نگه نداشت .اون که پول نمی داد.

-ازش چیز دیگه ای یادتون نیست؟

من توی فکر فرو رفتم.رفیقم رو به من گفت :

-یارو دفتره ...؟

و من گفتم :

-چرا.وقتی راه افتاد بیست قدم که رفت به یه دفتره ی دهاتی رسید و با هم رفتند که ما دیگه ندیدیمشون.

پاسبان که آن گوشه ایستاده بود ، تفنگش را این دست به آن دست کرد.
و با خوشحالی رو به مامور شهربانی گفت :

-آهاه...خود دفتره است!

و مامور شهربانی که هنوز راضی نشده بود از من پرسید:

-می تونید ، بگید ، دفتره چه قیافه ای داشت؟

-قیافه ش که چه عرض کنم ...یه بسته علف روی سرش بود.پاچینش هم قرمز بود.مثل همه ی دفتر دهاتی ها.

و پاسبان صدایی از گلویش درآمد.مثل این که پقی زد به فنده یا چیز دیگری بود که من نفهمیدم .و مامور شهربانی مثل این که آسوده شده

باشد گفت:

-خودشه. و سیگارش را به طرف دهانش برد.

من هنوز نمی دانستم قضیه چیست. فقط خیال می کردم ژانداره

هم سفر ما فرار کرده یا کسی او را زده یا کشته. می خواستم چیزی بپرسم

ولی سوال های پی در پی مامور شهربانی شاهی تمامی نداشت. و من ناچار

گذاشتم که در آخر کار بپرسم.

مامور شهربانی مثل این که نقطه ی گشایشی در گفته های من یافته باشد ،

آهسته ولی با فوشمالی پرسید :

-دیگه ...دیگه؟...

من باز کمی فکر کردم و بعد گفتم :

-ماشین که پنچریش گرفته شد و راه افتادیم ، دو سه کیلومتر که رفتیم

به ژانداره هم سفرمون رسیدیم که با همون دفتره داشتند می رفتند.من

خودم دیدمشون.کناره جاده می رفتند.

و او پرسید :

-همین دو نفر تنها بودن؟

من تعجب کردم.سوال های نامربوط و عجیبی بود.و بعد گفتم :

-نه.یه پسره ی دهاتی هم دنبالشون بود.

و او رو به پاسبان همراه خود کرد و با فوشمالی کودکانه ی طفلی که

بازیچه ی گم شده ی خود را یافته باشد گفت :

-می بینی عباس؟همون پسره است که اومد فبر داد ، ها...و بعد از من

پرسید:

-خوب...یادتون نیست کجا بود؟

رفیقم گفت :

-چرا. مثل این که نزدیکیای پنیرکلا بود.

و من حرف رفیقہ را تصدیق کردم. مامور شہربانی کہ هنوز سیر نشدہ
بود ، باز پرسید:

-دیگہ پیزی یادتون نیست؟

من گفتم :

-نہ دیگہ. و نفس رامتی کشیدم. رفیقہ نیز ہمین را گفت و وقتی آن ہا
خواستند بروند من رو بہ او گفتم:

-باید واقعہ ی جالبی اتفاق افتادہ باشہ. اجازہ می دید منم یہ سوال از شما
بکنم؟

و یک سیگار دیگر تعارفش کردم. و او با قیافہ ای کہ سعی می کرد
فندان باشد گفت:

-بفرمایین. و دوبارہ نشست. و من گفتم :

-مگہ این ژاندارم طوری شدہ؟ فرار کردہ ، کسی او را کشتہ ، چہ شدہ ؟
ہر دوی آن ہا فندیدند و او گفت :

-نہ آقا. جناب آقای ژاندارم ، ہمون دخترہ ی پاچین قرمز رو ورداشتہ
و با ہم فرار کردن.

من این را شنیدم ، پیشم ہایم از تعجب دریدہ شد و ماتم برد. رفیقہ
از روی تفت خود پرید پایین و بی اختیار گفت :

-چی می گید؟ من فونسردی خودم را حفظ کردم و گفتم :

-کہ این طور؟!...می دونید خودش برای چی می رفت مرزون آباد؟

ہہ! ماموریت داشت یہ آدم دیگہ رو توقیف کنہ. آدم دیگہ ای رو کہ تو
ہمین مرزون آباد یہ دخترہ ی دیگہ رو قر زدہ بود؟

و آن ہر دو فندیدند ، و می خواستند بروند کہ باز من پرسیدم :

-نگفتید شما چہ طور خبردار شدید...؟

-مادر دخترہ با ہمون پسری کہ شما دنبال شون دیدہ ین ، غروب

به پست مرزون آباد خبر دادن. پسره می گفته که اونا بسته ی علفو بهش سپرده بودن و خودشون با یه ماشین باری به ده رفته بودند. و به پسره گفته بودن که ما فسته مون شده. ما دیگه پدرمون دراومده تا تونستیم از یکی دونفر خبر بگیریم. از غروب تا حالا که از مرزون آباد به بابل و شاهی خبر داده ن، ما همه ی ماشین هایی رو که به شاهی رسیده تفتیش کرده ایم. تا حالا

که شما را بسته ایم.

بعد سیگارش را خاموش کرده و بلند شد. فداهافضی کردند، فیلی هم عرض فواستند و رفتند. پشت سر آنها صامب مهمان خانه ما که خیال کرده بود از طرف حکومت نظامی برای جلب ما آمده اند؛ توی اتاق دوید و با لمنی پدرانه و پند دهنده گفت:

-دیدید آقایون؟ همه جا که نمی شه شوخی کرد. من بی خود اصرار نمی کردم که اسم و رسم حقیقی تونو، تو دفتر مهمان خانه بنویسید. آدم چرا بی خود برای خودش دردسر بتراشه؟ با حکومت نظامی که دیگر نمی شه شوخی کرد. حالا سرانجام قضیه چی بود؟

و ما مطمئنش کردیم که ارتباطی با حکومت نظامی و مهمان خانه او و این که منو رفیق هم سفره، فودمان را دوتا برادر مزلقان تپه ای معرفی کرده بودیم و شماره شناسنامه های هرکدام مان از یک عدد هشت رقمی تشکیل شده بود ندارد. او که رفت چند دقیقه ای هم فندیدیم و بعد چراغ را خاموش کردیم و توی رفت فواب رفتیم.

تا دو بعد از نیمه شب، فواب به پیشم من نیامد و همان طور که در رفت فواب افتاده بودم و از پنجره به آسمان صاف شاهی می نگریستم و گوشه به جنجال دور کارخانه بود که فاطرات تلفی را در من برمی انگیخت. در فاطره ام اتفاقات میان راه را مرتب می کردم و در میان

آن ها دنبال یک نکته می گشتم .پی این نکته که ژاندارم هم سفر ما چه طور
جرات این کار را کرده بود ؟چه طور دفترک را راضی کرده بود و قرش
زده و فرارش داده بود؟

تنها فکری که تا آن وقت نمی کردم ، همین بود که ژاندارم هم سفر ما
آن دفترک را قر زده باشد و برش داشته باشد و با هم فرار کرده باشند .تا
آن وقت به تمام وقایعی که در راه بابلسر به بابل اتفاق افتاده بود ، مثل
همه اتفاقات عادی دیگر نگاه می کردم و هیچ چیز جالبی در آن میان
نمیافتم که به خاطر بسپارم و یادداشت کنم .چرا ، فقط یک بار وقتی
ژاندارم هم سفر ما ، توی ماشین که می آمدیم، گفت که دنبال جوانی
می گردد که دفتری از اهالی مرزون آباد را برداشته و با هم فرار کرده اند ،
من به این فکر افتادم که "چه داستان زیبایی از این واقعه ی عاشقانه می
شود

سافت !" و غیر از این در سرتاسر راه جز قیافه های عادی مازندرانی های
همسفر ما ، با دماغ های باریک و پیشانی های کوتاه شان و بچه ی آن
خانواده همسفر ما که زیر پستان مادرش افتاده بود و دایم عر می زد،
چیز دیگری دیدنی نبود .

ولی بعد که سر و ته این واقعه را از بازپرسی های مامور شهربانی شاهی
درآوردیم ، راستی خیلی تعجب کردم . چون از قیافه و رفتار ژاندارم
هم سفر ما هیچ برنمی آمد که بتواند چنین جسارتی بکند و یک دفتر
دهقانی را گول بزند و دوتایی باهم فرار کنند . آدمی بود شاید سی و پنج
ساله و خیلی معمولی که فقط وقتی وسط جاده برای یک اتوبوس دست
بلند کرد ، قیافه یک ژاندارم مسابی را گرفت . یعنی صدایش
ممکن شد و دستش را با اراده بلند کرد.به طوری که پیدا بود اگر اتوبوس
نمی ایستاد ، حاضر بود تفنگش را هم را بکشد و دوتا چرخ عقب اتوبوس را

سوراخ کند به فصوص دروغی که درباره محل ولادت خود به رفیق
همسفر من (که از او پرسیده بود که کجایی است) گفته بود: مرا بیش تر به
این

تعجب دچار می سافت. چون من پیش خود فکر می کردم که دیگر یک
ژانداره

تفنگ به دوش آن هم میان بابلسر و بابل امتیاجی به دروغ گفتن ندارد. او که
بعد هم ،

چنین جریزه ای به خرچ داده بود و یک دفتر روستا نشین را بر زده بود و
با هم فرار کرده بودند ، او که چنین جراتی از خود نشان داده بود ، چرا
دروغ گفت ؟ قسمت جالب واقعه این بود که خود ژانداره به دنبال جوانی
می گشت که در همین مرزون آباد دفتری را بر زده بود و با هم فرار کرده
بودند .

این قسمت قضیه این بود که مرا کنجکاو می کرد .

آن روز عصر که از بابلسر راه افتادیم ، توی سواری قراضه ی ما غیر از
ما دو نفر ، یک زن و شوهر مازندرانی بودند با بچه عرعروشان و یک
مرد باریک و کپی به سر که قرار گذاشته بود تا نرسیده به پنیركلاه ، پانزده
ریال بدهد. هنوز چیزی از بابلسر دور نشده بودیم که یک ژانداره وسط
جاده دست بلند کرد. ماشین ایستاد. ژانداره تفنگش را روی دوش
جا به جا کرد ، آمد جلو و گفت :

-مرا تا مرزون آباد می بری؟

شوهر مالیش کرد که یک تومان کرایه اش می شود و ژانداره با کلامی
گرم و چاپلوس افزود :

-البته که می ده . کرایه او را البته که می ده... چرا نده؟...

و شاگرد شوفر پريد پايين در ماشين را باز كرد و پريد پايين و او سوار شد. من
پهلوي

به پهلوي شوفر نشسته بودم و رفيقم پهلوي من و روي صندلي عقب
ماشين اكنون با ژاندارم چهار نفر نشسته بودند. شاگرد شوفر هم كه پسره ي
وارفته ي بي قواره اي بود ، بيرون روي ركاب ايستاده بود و من به اين فكر
مي كردم

كه نكند دستش ول شود و بي چاره توي جاده پرت شود!
هنوز چند قدمي نرفته بوديم كه ژاندارم با همان لمن آرام به مرف
آمد :

-آفه از امنيه هم كرايه مي گيرن؟ كجاي دنيا همچه قانوني هست ؟
شوفر همان طور كه مواظب جاده ي روبه روي خود بود ، فيلي کوتاه
و بي توجه گفت :

-از ريس شهربانيش هم مي گيريم. براي ما چه فرقي مي كنه ؟
و ژاندارم كه هنوز خودش را "امنيه" مي دانست ، جواب داد :

-آفه شهرباني غير از امنيه است. امنيه به درد آدم مي خوره.
شوفر چيزي نداشت كه به او بگويد. زير لب غرغري كرد و ساكت شد
و من به جاي شوفر جواب دادم :

-رفيق اين رو "به درد خوردن" نمي گند. اين وظيفه ي امنيه هاس كه
به درد مردم برسند. و با آنچه دستم به پهلوي شوفر زدم و او به طوري كه
يارو نفهمد ، فنده اي از روي رضاييت كرد.

-صحيح مي فرمايين . خوب منم شوفي مي كردم. ژاندارم كه خودش
را "امنيه" فطاب مي كرد اين را گفت و دمش را تو كشيد. من براي اين كه
ديگر كدورتی در ميان نباشد گفتم :

-البته منم شوفي مي كردم و گرنه خود شما بهتر مي دونيد.

و صحبت به همین جا ختم شد. یک کیلومتر دیگر که رفتیم ژانداره
دوباره به مرف آمد و گفت :

-راستی این روزها چه دردسرهای عجیبی برای انسان درست می کنند.
من مالا بایست بره جوانکی را توقیف کنم که به دفتر مرزون آبادی رو
گول زده و باهاش فرار کرده

ولی اینکه کسی اظهار تعجبی کند و یا از او درباره ی چیز دیگری
بپرسد خودش ادامه داد:

-مادر دختره امروز اومده بود به پست بابلسر. شکایت می کرد که :
-دفترمو به زور ورداشته و برده .وقتی ازش پرسیدیم ، معلوم شد قبلا از
دفترش فواستگاری هم کرده بوده .اما زنیکه می گفت من و پدرش
راضی نبودیم که دفترمونو بهش بدیم.راستی چه دردسرهایی برای مردم
درست می کنند.من مالا برای تحقیقات محلی می ره .اگه معلوم بشه
پسره ، دختره رو به زور برده می دم پوستش رو بکنن.بایس پوست این جور
آدم ها رو کند.

من همان طور که از شیشه ی جلوی ماشین ، سنگریزه های جاده را
می پاییدم که به پیش باز چرخ ها می آمدند گفتم :
-ای بابا!مسئله ی مهمی که نیست .پسری دختری را فواسته و باهم
پی کارشون رفته اند دیگه .باید رفت دعا کرد که بهشون فوش بگذره.
مردک باریکی که تا وسط راه پانزده ریال طی کرده بود ، به مرف آمد
و گفت :

-آفه آقا شاید به زور برده باشد؟

و رفیق من گفت :

-آهاه ، این چیز دیگه ای است .اگه به زور برده باشه...اگر به زور برده
باشه به چیزیه .

و خیلی حرف های دیگر دنبال این بحث پیش آمد که من یادم نمانده .
سر کیلومتر ۱۰، نزدیکی های پنییرکلا ، شوهر ترمز کرد که آن مرد باریک
پیاده شود. شاگرد او زود تر پایین پرید. پانزده ریالی که مرد کپی به سر از
توی کیسه ی دبیت بند دارش در آورد ، گرفت و وقتی فواست دوباره
سوار شود ، سری هم به چرخ های عقب زد و ملتفت شد که یکی از آن ها
که باد است. شوهر را خبر کرد. او هم پیاده شد. تلمبه را آوردند. چنندتایی
تلمبه زدند و وقتی فهمیدند چرخ پنچر است ، ما را هم پیاده کردند و بساط
پنچر گیری را گسترده و مشغول شدند. شوهر آن زن مازندرانی هم که
بچه اش تازه آرام گرفته بود ، با آن ها کمک می کرد. و من و رفیقم وقت
پیدا کرده بودیم با ژاندارم کمی صحبت کنیم...

بخش ۱۰

دهن کجی

وقتی کلید چراغ را زدم در تاریکی اتاق که از روشنایی دور چراغ
خیابان کمی رنگ می گرفت در رفت فواب فرو رفته هنوز رادیو
روشن بود و موسیقی روانی که از پشت پرده ی ضمیمه آن
بر می آمد و هوای اتاق را موج می داد پر سر و صدا بود و من می خواستم
آرام بگیرم . می خواستم بفوابم . نور سبز و آبی که رنگی از کنار
صفحه ی راهنمای رادیو به تخت می تابید و لماف را با ملحفه ی سفیدش
رنگ می کرد . پیچ رادیو را هم بسته و به این فکر می کردم که دیگر باید
بفوابم . که دیگر باید استراحت کنم .
آب سردی که پیش از فوابیدن آشامیده بودم به بدنم عرق نشانده بود

و من در زیر پتویی که روی خود کشیده بودم گرم می شد. دلم می خواست پتو را عقب بزنم و خودم را خنک کنم ولی می بایست می خوابیدم. می بایست استراحت می کردم. ساعت از دوازده هم گذشته بود و چراغ اتاق صامب فانه همدتی پیش خاموش شده بود. صامب فانه ها ساعت یازده می خوابیدند و در این ساختمان فقط چراغ اتاق من بود که تا آن طرف نصف شب روشن می ماند.

یادم نیست به چه چیزهایی فکر می کردم. چشمم داشت گرم می شد و داشتم کم کم فراموش می کردم که به چه چیزهایی فکر کنم که باز بوق زنده ی یک تاکسی گرمای خواب را از چشمم دور کرد و در سرمای نارامتی و عذابی که مرا گرفته بود روی تفت تکانی خوردم پتو را بیش تر به خودم پیچیدم و وقتی سرو صدای سیم ها و فنرهای تفت خوابید من هم دوباره تصمیم گرفتم بخوابم.

اتاقی که اجاره کرده ام کنار یک خیابان بزرگ شهر در طبقه ی سوم یک ساختمان تازه ساز است. اتاق را مبله کرایه کردم و صامب فانه ها نه

جنجالی دارند و نه بچه ای که نصف شب اهل فانه را از خواب بیدار کند.

اول خیال می کردم از هر میث رامتم. تنها بدی اتاق تازه ام همین جنجال خیابان است. شب اول که در آن جابه سر می بردم ساعت پنج صبح به صدای اولین گاز اتوبوسی که آدم های سمر فیز را به سرکا نشان می برد از خواب پریدم. ولی روزهای بعد عادت کردم.

تازه این ها که چیزی نیست. روزه روی ساختمانی که من در طبقه ی سوم گاراژی هست که تاکسی ها و اتومبیل های کرایه ای شب ها در آن توقف می کنند.

یک اتوشویی مرتب و تمیز نیست که کف میاطش را آسفالت کرده باشند و
دربان

آبرومندی هم داشته باشد که مال مردم را بپاید. یک گاراژ فکسنی که تاکسی
دارها مجبورند

خودشان هم توی تاکسی هاشان بفوبند نا صامبی دارد و نه دربانى .
و من وقتی توی رفت فوابم فرو می روم و می فواهم آرام بگیرم تازه
تاکسی ها

شروع کرده اند به این که از کار هجده ساعته ی روزشان برگردند و
بگذارند که شوفرهای ناشی و دست پاچه شان چند ساعتی استراحت کنند .
هر راننده که وارد می شود در بزرگ و از هم در رفته ی
گاراژ را پشت سر خود می بندد و وظیفه دارد که در را به روی تاکسی
سوار بعدی هم باز کند . من این را شخصا رفته و پرسیده .

تاکسی ها وقتی پشت در می رسیند دوسه تا بوق می زدن و به انتظار
از روی پل کنار پیاده رو آهسته می گذرنند و نور چراغ های ماشین را درست
وسط تخت های کارکرده ی در گاراژ میخ کوب می کردند .
من هر شب همه ی این سروصداها را همان طوره توی رفت فوابم دراز
کشیده

بودم و در فکر اینم که زودتر بفوابم می شنوم . و با خودم می گویم (آخر کی
...؟

آخر کی من می توانم استراحت کنم ؟) فیابان در آن وقت شب فلوت فلوت
است . و متی

رنگ دسته جمعی مست های کافه ی تابستانی نزدیک هم که هر شب
نزدیکی های ساعت دوازده

از میان تاریکی درختان انبوه یک باغ دور تر از آن جا صاف از پنجره ی اتاق من
تو می آید خاموش
شده است .

این فکر ها را داشتیم فراموش می کرده که یک تاکسی دیگر هم رسید .
بوق زنده ای تامغز استخوان من نفوذ کرد . و من راستی نارامت شده
و پتورا به کناری انداختیم و همان طور پابرنه روی آجرهای سمندی فنک
مهتابی تکیه دادم .

راننده دو سه بار بوق زد و وقتی کسی در را باز نکرد پیاده شد و رفت پشت در
و با مشت ولگد

در را به کوبیدن گرفت . می خواستم فمش بدهم . می خواستم عربده بکشم
و همسایه ها

را از خواب بیدار کنم ولی چه احمقی ! همسایه ها هم حالا از خواب پریده اند
و توی رفت خوابشان
غلت می زنند .

ولی نه صامب خانه ها می گفتند به این سروصدا ها عادت کرده اند ... این مرا
نارامت می کرد .

این مرا وا می داشت که بخواهم در آن دل آرام شب عربده ای زننده و منفور
بکشم . و همسایه ها

را از خواب بپرانم . سرا نجام در باز شد و چند ثانیه بعد موتور تاکسی هم از
صدا افتاد

و نور چراغ آن از وسط تاریک های درون گاراژ پرید . من دو سه بار قدم زدم .
یک لیوان دیگر

از آب کوزه آشامیدم و توی رفت خواب رفتم . دیگر خواب از چشمم پریده
بود و هر دم منتظر

بوده که یک بوق کشیده ی دیگر بلند شود و مثل یک شلاق تهدید کننده بر
پیکر خوابی که کم کم به پیشم
من راه فواهد یافت بگوید .

یک ماشین دیگر مثل این که زیر گوش من یک دم ایستاد دنده عوض کرد و
دوباره به ناله در آمد .

و من توی رفت خوابم از این دنده به آن دنده شدم و سرو صدای سیم ها و
فنرهای تخت در آمد .

پتو را کنار زدم و پاشدم روی تخت نشستم . مثل این که می ترسیدم بلند
شوم و توی مهتابی بروم .

مثل اینکه همه ی ماشین هایی که در عالم بودند از یک سرازیری دراز پایین
می آمدند و جلوی اتاق من زیر

گوش من که می رسیدند پشت سر هم ترمز می کردند و سکوت و آرامش
آور شب را با جنجال تحمل
ناپذیر خود می انباشتند.

وقتی که همه صداها افتاد ناگهان چیزی در من برانگیخته شده بود . و مس
می کردم که اگر این کار

را نکنم به خواب نفوادم رفت . اول کمی نارامت شدم . فواستم توی اتاق
بروم

خودم را توی رفت خوابم قایم کنم . ولی مثل اینکه نمی شد . یک چیزی در
من

بر انگیزته شده بود . مس انتقام بود ؟ یک دهن کجی کودکانی بود ؟ مثل

لجبازی بچه هایی که مداد یک دیگر را می شکنند ..؟ هر چه بود

چیزی در من بر انگیزته شده بود . و من دیگر سردی آجر های کف مهتابی

را مس نمی کردم .

هنوز پچ پچ چند نفر که در تاریکی گاراژ به زبانی غیر از فارسی حرف می زدند شنیده می شد . وساعت سفارت زنگ دوبربع کم را زد . من با قلوبه سنگی که پای لنگه در مهتابی بود آجر پاره ی پای آن لنگه ی دیگر را با یک ضربه ی محکم ولی بی صدا و ففه شکستم و هر سه پاره سنگ را روی هره ی مهتابی گذاشتم . من فاصله را سنجیدم و جایی که می باید انتخاب کردم . قلوبه سنگ اولی را که بزرگ تر و سنگین تر بود در دست راست گرفتم و بادست چپم دو پاره آجر دیگر را آماده نگه داشتم .

و در یک آن وقتی هنوز پچ پچ آن دو نفر به گوش می رسید هر سه تا پاره سنگ

را پشت سر هم به طرف گاراژ پرتاب کردم و سریع توی رفتنوابم رفتم . وقتی پتورا روی سینه ام کشیده سه ضربه ی مکرر اولی پر سروصدا مثل این که از یک فلز تو خالی برخاسته باشد و دو تای دیگر آهسته تر از دور به گوشم رسید و وقتی که داد و هوار راننده ها که دست کم یک جایی از تاکسی شان شکسته

بود بلند شد من در این فکر بودم که پس کی؟ ... پس کی من باید آرامشی بیابم؟!)

بخش ۱۱

آرزوی قدرت

زیره چی هنوز از پله های سر بازار بالا نرفته بود و خودش را به خیابان نرسانده بود که باز به یکی از این تفنگ به دوش ها برافورد و بیش تر

نارامت شد. تجارت خانه ای که زیره چی در آن کار می کرد همان سر بازار بود و او از تجارت خانه که می در می آمد می خواست به تلگراف خانه برود

و همان از در تجارت خانه که بیرون می آمد باز نارامت شده بود. از این که نمی توانست مروف ماشین شده ی تلگراف را بخواند با غصه اش شده بود. ولی این غصه اش را زود فراموش کرد و به سرباز تفنگ به دوش فکر می کرد که فکرش را نارامت تر کرده بود.

زیره چی مدت ها بود هر وقت در کوچه و خیابان پیشمش به تفنگ روی دوش یک سرباز یا ژاندارم می افتاد نارامت می شد. و خودش هم نمی فهمید چرا. یعنی نارامت که نمی شد اضطراب مخصوصی به اودست می داد و پندشش می شد. رنگش می پرید و چند دقیقه ای می ایستاد و یا دنبال آن سرباز یا ژاندارم چند قدم می رفت و بعد هم اگر واقعه ای اتفاق نمی افتاد و چیزی او را به حال خودش باز نمی گرداند معلوم نبود تا چه وقت به همان حال می ماند و به تفنگ روی دوش آن سرباز یا ژاندارم مات زده نگاه می کرد.

در این گونه مواقع زیره چی پس از این که به حال خود باز می گشت و می خواست دنبال کار خود برود تصمیم می گرفت و بعد در باره ی این مساله فکر می کرد و سرانجام به نتیجه ای برسد. یعنی فکر کند که

چرا هر وقت پیشمش به یک تفنگ می افتد این طور از خود بی خود می شود؟ اضطرابی به او دست می دهد و دست و دلش هم می لرزد؟ و خودش را فراموش می کند.

زیره چی می خواست اولاً بداند چرا این حالت به او دست می دهد و بعد بفهمد که اصلاً در چنین مواقعی چه طور می شد؟ چه حالتی به او

دست می دهد؟ امید انتظار و مشت ترس یا آرزو... و سرانجام وقتی چشمش به یک تفنگ می افتد چه جور می شود؟ چه چیزش می شود؟ این را می خواست بداند.

یک بار با یکی از رفقای خود در فیابان شاه آباد به یکی از همین تفنگ به دوش ها برافروزدند. او باز بی اختیار شد و قدم هایش خودبه خود آهسته گردید و مات و مبهوت به تفنگ نو براق روی دوش نظامی زل زده بود و نگاه می کرد. وقتی رفیقش که از او جلو افتاده بود ملتفت شد برگشت بازوی او را گرفت و با خود کشید و دوباره راهش انداخت و او خود به خود وبی این که رفیقش چیزی از او پرسد در تفسیر این حرکت غیر عادی گفته بود:

- دیدی چه تفنگ قشنگی بود؟!

وقتی این حرف را زده بود هنوز از زیر گوش آن که تفنگ به دوش داشت دور نشده بودند و آن نظامی که خود تفنگ داشتن و ادارش می کرد خیلی بدگمان باشد ناچار به این حرف او با بدگمانی نگریسته بود و او وقتی با رفیقش دور شده بود مدتی پاشنه ی پای آن ها را با کنجکوی و انزجار نگریسته بود. رفیقش بعد وقتی که خواستند پایین لاله زار از هم جدا شوند این را برایش گفت. گفت که نظامی چه طور آن ها را با بدگمانی نگاه کرده بود ...

زیره چی همان طور که از پیاده روی ناصر خسرو به زحمت به سمت بالا می رفت و از میان مردمی که شانه به شانه ی هم و با عجله می آمدند و می رفتند می گذشت به همین فکر می کرد. فقط در همان دقیقه ای که چنین برافرودهایی دست می داد ممکن بود عاقبت این تصمیم را عملی کرد. خود او این را سرانجام فهمیده بود و روی همین اصل تصمیم گرفته بود امروز چنین فرصتی دست داد از فرورفتن در آن حالت مجذبه و شوقی که فکر

اورا به خود مصروف می داشت و در فراموشی گم شدن می کرد اجتناب کند کمی هوشیارتر باشد تا بتواند دست آخر تصمیم خود را عملی کند . تازه به شمس الاماره رسیده بود که باز به یک جفت از این تفنگدارها بر خورد . آن ها وسط خیابان بودند و او از پیاده رو می رفت . خواست به آن سمت برود ولی خیابان خیلی شلوغ بود و او ترسید . گذشته از آن یک ردیف ماشین و اتوبوس میان او و تفنگ به دوش ها فاصله شدند و او ناچار از تصمیم خود منصرف گشت . و همان طور که می رفت دنباله ی افکار خود را نیز رها نمی کرد .

زیره چی وقتی بچه بود یک روز که خانه خلوت بود و او توی بساط فرد ه ریز عمویش می گشت یک سر نیزه زنگ زده کج مثل چاقوهای ضامن دار ولی خیلی بلند تر پیدا کرده بود . عمویش می گفتند وقتی او هنوز بچه بوده است خودش را چیز فور کرده بود و یک روز صبح نعش سیاه شده و از شکل برگشته ی او را پشت در بسته ی اتاقش یافته بودند . خود او هیچ خاطره ای از عمویش نداشت و عاقبت هم نفهمید که چرا خودش را چیز فور کرده بوده است . ولی از وقتی که آن سر نیزه را پیدا کرده بود نمی دانست چرا در فکرش هی سعی می کرد میان این سر نیزه کج و زنگ زده و چیز فور شدن عمویش رابطه ای پیدا کند . نمی دانست چرا آن اوایل هر وقت چشمش به سر نیزه اش می افتاد توی فکر عمویش می رفت . یادش بود در همان اوان که پدرش او را از مدرسه در آورده بود و به بازار گذاشته بود می خواست از پدرش بپرسد که چرا عمو خودش را با سر نیزه اش نکشته بوده که زود تر راحت شود و چرا خودش را چیز فور کرده بود ه و از شکل انداخته است ؟ ولی از ترس این که مبادا پدرش بفهمد سر نیزه عمویش را برداشته از این سوال در گذشته بود .

زیره چی به قدری در افکار خود و خاطرات کودکی فرو رفته بود که ملتفت نشد از پهلوی یک جفت تفنگ به دوش دیگر رد شده است . و همان طور که از پیاده رو فیلی آهسته می گذشت در افکار خود نیز غوطه می خورد .

دنباله ی افکارش داشت فیلی دراز می شد . هنوز به باب همایون نرسیده بود . پیاده رو هنوز شلوغ بود و او از فکری به فکر دیگر می پرید . زیره چی مدت ها بود که زن گرفته بود و حالا سه تا بچه داشت ولی هنوز سر نیزه ی کج عمویش را توی صندوقچه ی بساط فرده ریز خود مفاظ کرده بود و هر وقت فرصت می کرد و زن و بچه اش خانه نبودند می رفت سر صندوق

درش می آورد و مدتی به دسته و تیغی آن ور می رفت . به دقت پاکش می کرد که دیگر زنگ نزنند .

اما امروز که ورقه ی تلگراف تجارت خانه را به تلگراف خانه می برد تا برای هند

مخابره کند وقتی دید دیگر نمی تواند مروف لاتین را بفحاند باز دلش تنگ شد .

اگر هم می توانست مثل پیش الفبای فرنگی روی ورقه را بفحاند معنی آن را نمی دانست .

زیره چی از باب همایون مدتی بود که گذشته بود و به دار الفنون چیزی نداشت .

پیاده رو که که خلوت می شد و او ده به ده منتظر بر فرود با یک نظامی تفنگ به دوش بود .

و همان طور که می رفت یک بار دیگر به یاد سرنیزه ی که خودش افتاد . وبا
این یاد آوری
همه ی خاطره هایش را که از سر نیزه و تفنگ و فوایی که دیده بود و نفت
لامپایی که آن روز
روی زمین ریخته بود و مادرش که وقتی عصر برگشته بود دعایش کرده بود به
یاد آورد .
و بعد هم به خاطرش رسید که در این باره تصمیمی دارد که عاقبت باید
عملی اش کند .
دم در دارالفنون در خلوتی پیاده رو سرانجام به یک نظامی برفورد .
پا آهسته کرد و بی اعتنا دنبال نظامی راه افتاد .نظامی تفنگ سر نیزه دارش
را
به دوش پیش انداخته بود و دستش را به سینه ی قنداق تفنگ ممایل کرده
بود و از توی
مال روی خیابان کنار جوی آب روبه بالا می رفت .و
آهسته بی این که توجه او را جلب کند دنبالش برود و تفنگش را درست
وارسی کند
و به احساسات خودش برسد .
زیره چی گر چه از همان اول ته دلش راضی بود نبود که کفالتش درست
شود و از خدمت نظام محافش کنند با همه ی بدگویی های که میرزای
تجارت
خانه شان از زندگی سربازخانه کرده بود او باز برای زندگی
سربازی خود خیال ها تراشیده بود ولی عاقبت از طرف
تجارت خانه هم اقدام کرده بود و او که موقع مشمول شدنش بچه هم
داشت ناچار

کفیل شناخته شد و گرچه ظاهراً راضی بود ولی باز ته دلش خیلی مایل بود که چند صبامی در سربازخانه زندگی کند .

او آرزو داشت از نزدیک با زندگی نظامیان آشنا شود و در کنار آنها چند روزی زندگی کند و بتواند تفنگ آنها را لمس کند و آن پوتین های سنگین را بپوشد .

از ورود به زندگی نظامیان یک مقصود دیگر هم داشت . این که بتواند سر نیزه بی کار افتاده ی خودش را عاقبت به کاری بزند . آخر تکی در صند و قچه اش گرد بخورد ؟

نظامی تفنگ به دوش تا آخر مد کشیک خود را پیمود و برگشت . و پیشمش به زیره چی

افتاد که از پشت سر او می آمد . ولی چیزی ملتفت نشد . زیره چی دو سه قدم دیگر رفت . بعد ایستاد . کمی صبر کرد و آن وقت برگشت و دوباره پشت سر نظامی به راه افتاد .

باز در فکرهای خود غوطه ور بود و همچنان دنبال نظامی قدم بر می داشت وقتی خوب آرام شد به خودش گفت (این تفنگا انقد قشنگند که آدم همین طوری

دلش می خواد یکیش را داشته باشه) و بعد فکر کرد که چه خوب بود این تفنگ

مال او بود و او می توانست سر نیزه ی کج خودش را که مدت ها پیش به زحمت

زنگش را پاک کرده بود سر آن بزند و روی دوشش بیندازد و...

و همین طور فکر می کرد که نظامی تفنگ به دوش باز برگشت و این بار که او را دید شک برش داشت . کمی او را خیره خیره نگاه کرد و بعد رفت .

زیره چی ول کن نبود . ولی دیگر این بار نمی شد به عجله برگشت .
همان طور که نظامی باز داشت پایین می آمد پیاده رو فلوت تر شده بود . او
صبر کرد تا نظامی دوباره به بالا برگشت و آن وقت با احتیاط
نزدیک شد و دنبالش افتاد .

ولی این بار با ترس و لرز دنبال نظامی افتاد . دلش می تپید . فیلی دلش می
تپید

و نمی دانست از چه می ترسد . ولی هنوز دو قدم دنبال نظامی نرفته بود که
تفنگ

روی دوش نظامی تکان خورد و نظامی یک دفعه ایستاد ! روی پایش جور
عجیبی

چرخ خورد و زیره چی تا آمد بفهمد که چرا این همه فممش و ناسزا می دهد
یک

پاسبان هم از راه رسید و دوتایی او را به کلانتری بردند . زیره چی را چهارروز بعد
آزاد کردند در حالی که او به خاطر صندوقچه ی بساط فرده ریزش بیش از
همیشه مضطرب بود .

وقتی در آهنین زندان پشت سر او صدا کرد و بسته شد و او پادوی
تجارت فانه اش را دید که در انتظارش ایستاده روی پیشانی اش از
فجالت عرق نشست .

در شهر مدت ها بود حکومت نظامی برقرار بود و می بایست جان و
مال مردم را از هر گونه خطر احتمالی حفظ می کردند . زیره چی راهم لابد
به همین علت گرفته بودند .

زیره چی فیلی دلش می خواست سوال هایش را از پادوی تجارت فانه شان
پرسد . ولی فجالت می کشید . حتی از این که داشت هم پا را ه می رفت
فجالت می کشید . مس می کرد که کوچک تر از او شده است .

ولی پسرکی پادو گویا چیزی می دانست و مثل کسی که موصله اش سر رفته
باشد

و تحمل این سکوت را نداشته باشد همان طور که پایه پای زیره چی می دويد
زیر لب
گفت :

- پدر سگا فونه تون رو هم گشتند !

وزیره چی بی اینکه بفهمد چه می گوید گفت:

- می دونم .

و آشوب دلش دو چندان شد . چه چیز را می دانست ؟ از کجا می دانست .

زیره چی به بازار نرفت و پادوی تجارت فانه را به بازار روانه کرد و به او

گفت که تا ظهر خودش را به بازار فواهد رساند و به عجله راه فانه شان را در
پیش گرفت .

زیره چی دیگر به هیچ چیزی فکر نمی کرد . حالا همه اش در فکر صندوقچه ی
بساط

فرده ریز خودش بود که نمی دانست چه بلایی به سرش آمده است . همه ی
اسرار او

از دوران کودکیش تا به حال که زن و بچه دار شده بود در این صندوق نهفته
بود .

از کوچه و پس کوچه ها انداخت و با عجله خودش را به فانه رساند .

در فانه همه منتظرش بودند . دیشب از تجارت فانه خبر داده بودند

که فردا آزاد فواهد شد . و حالا همه چشم به راه دوفته بودند نشسته بودند.

درباز بود و او یکسره وارد شد . از دالان پایین آمد . از بغل پسرش

که نمی دانست از وجد و شصت چه کار کند گذشت و بی اعتنا به گریه های

زنش که معلوم نبود از روی فوشمالی بود یا چیز دیگر و بی توجه به

همه ی اهل خانه که یک باره دور او ریختند و سوال های پی در پی شان روی لب ها خشک شده بود و بی اینکه به سلام کسی جواب دهد یک راست به طرف صندوق خانه رفت . همه توی اتاق دور هم جمع شده بودند و ساکت ایستاده بودند و کسی جرات نداشت چیزی بگوید و او را از آن چه گذشته بود فیر دار کند .

زیره چی در صندوق را به عجله و با سرو صدا به عقب انداخت. در سخت به دیوار خورد و دوباره برگشت ... ولی سرنیزه نبود... در صندوق روی دست زیره چی فرود آمد و او دیگر چیزی نمی فهمید . مثل این که طاق صندوق خانه فراب شده و روی سر او ریخت . مثل این که یک نظامی تفنگ به دوش با قنداق تفنگش به سر او کوفت و یا مثل این که با همان سر نیزه از عقب به سر او فرو کردند و او گیج شد و همان طور که قفل در صندوقچه اش در دستش مانده بود روی کف صندوقچه اش در دستش مانده بود روی کف صندوق خانه بی هوش افتاد .

بخش ۱۲

افتلاف مساب

- آقا ی بیجاری امروز مثل این که کسلید !؟

امد علی خان بیجاری پشت میزش نشسته بود . کت فاکستری رنگی به تن داشت . قیافه اش گرفته بود و یک دسته از موهای جوگندمی اش پایین ریخته بود و به پیشانی عرق کرده اش چسبیده بود .

- بچه ام مریض است . مواسم جمع نیست .

بیجاری در جواب همکارش که برای حل یک مشکل اداری

خود پیش آمده بود این طور گفت .

-چه طور آقا پیش شده ؟

-چه عرض کنم بایس دیفتری گرفته باشه .

-کی تاملاست ؟

-دوروزه که فهمیدم . دیروز هم دکتر برده بودمش .

-خوب ایس لابد فطر گذشته . بله ؟ فکر نداره دیگه .

-نمی دونم . لابد گذشته . اما فکر نارامته . نمی فهمم چه کار دارم می کنم .

-امیدوارم فردا فبر سلامتیش رو ازتون بگیرم .

و رفت .وباز احمد علی خان ماند و افکار مغشوش و اضطراب آورش

که صبح تا حالا رامتش نمی گذاشت و هر لحظه از طرفی به مغزش هجوم می

آورد.

همان طور که نگاهش به دفتر دوخته شده بود ارقام ستون های باریک و دراز

جلوی چشمش سیاهی می رفت . سرش گیج می رفت . چشم هایش را ناچار

بست و

باز در افکار خود فرو می رفت .(روزهای دیگر وقتی وارد تالار می شد و پشت

میز

کارش می نشست با مواس جمع کار خود را شروع می کرد .ولی امروز هنوز

کارش

را شروع نکرده بود فکرش مغشوش بود .تازه به فکر رفقای همکارش می

افتاد که در روزهای

بیماری او در روزهای غیبت او باید کارش را میان خودشان پخش کنند و از وری

اکراه

و یا اگر فیلی نمک نشناس باشند با رضایت فاطر هر روزبه فاطر کار او

یکساعات دیر تر

به خانه های خودشان برگردند .

امد علی خان بدین گونه درافکار خود آن قدر فرو می رفت که گم می شد و کار روزانه ی خود را از یاد می برد و یا لاقلا نمی توانست به دقت آن را دنبال کند .هی از خودش می پرسید پسرش چه طور خواهد شد ؟ متی یک بار افکارش تا مرده شوی خانه هم رفت .

هرروز درناهار خانه سر میز غذا با هرکسی که پیش می آمد می شد در دل کرد .ولی او کی توانسته بود با دنبال کردن این درد دل ها دوستی یا آشنایی پیدا کند و با کسی طرح محاشرت نزدیک تری بریزد ؟ برای او زندگی منمصر به همین ارقام دفتر ها شده بود زندگی فارچ از این ارقام و اعداد برای او مثل همان لکه های جوهر بود که روی کاغذ بدی افتاده باشد .ناگهان به یاد همکار بیمارش افتاده بود . کجا کسی وقت داشت به عیادتش برود ؟ کاملا فراموش شده بود . این فیلی هم عادی بود .

آمد و رفت توی تالار فیلی زیاد بود .از وسط میزها که تنگ هم چیده شده بود مردم می آمدند و می رفتند . پیش خدمت های قسمت دیگر و خود کارمندان همه به عجله و تند تند می گذشتند و دفتراهای بزرگ مساب جاری و تراز را که روی میزها باز بود و کناره هاشان بیرون مانده بود پس و پیش می کردند .

این روزنامه فروشی که او هرگز درصدد نیامده بود بداند از کجا و از چه کسی اجازه گرفته که در محیط بانک روزنامه بفروشد امروز هم آمد و از کنار میز او رد شد .امد علی از کارش دست کشیده بود و به این روزنامه فروش مفنگی نگاه

کرده بود .

تاکنون این طوری توی بحر این پیرمرد و آمد و رفتنش نرفته بود.امروز چرا

این طور به قیافه ی او به ریخت او دقیق شده بود .
تا کنون این طوری توی بمر این پیرمرد و آمد و رفتنش نرفته بود . امروز
چرا این طور به قیافه ی او به ریخت مفرنگی او دقیق شده بود؟
ناگهان تلفن تالار زنگ زد و رشته ی ارتباط افکار امد علی خان را با زندگی
پیرمرد روزنامه فروش برید و او دوباره به کارش متوجه شد که فیلی عقب
مانده بود و به کندی پیش می رفت . همان طور که نگاهش توی دفتر بود
دستش را

به طرف قلم برد دوسه بار آن را در اطراف دوات پایین آورد و عاقبت دوات را
جست و شروع کرد به نوشتن . همکار روبه روی امد علی خان پیش خدمت
را صدا کرد و یک لیوان آب خواست . پیش خدمت آب را آورد .
یک پیش خدمت بالای میزش ایستاد . یک دسته سندهای رنگارنگ و پک های
کوچک و بزرگ را روی میز او گذاشت و رفت . باز او به کارش مشغول بود که
ساعت دیواری تالار زنگ نه و نیم را زد . یکی دونفر ساعت هاشان را در آوردند
و میزان کردند . اصلا هواس او امروز درست پرت بود و همه اش دیگران را
می پایید . امد علی خان یک بار دیگر به ساعت نگاه کرد که چند دقیقه از نه و
نیم گذشته بود و باز به این صرافت افتاد که کار امروزش فیلی عقب
مانده است . امیدوار بود که ساعت ده کار اولش را تمام کند . کار همکار
بیمارش

نیز معمولا روزی دوساعت از وقت او را می گرفت . با خود گفت : ترازو چه
کنم ؟

به این فکر افتاده بود . امروز ۱۵ ماه است و او می بایست مساب پانزده
روزی خود

را واریز کند و یک بار همه ی دفترها و مساب ها را با هم تطبیق کند و
ترازبدهد .

این بد بود .

این کار امروزش را زیاد می کرد . احمد علی خان توی افکار خود غوطه ور بود که ناگهان تلفن میز رییس زنگ زد . سروصدای زنگ تلفن مثل یک دیوار سنگین جلوی افکار او افتاد و او باز فراموش کرد که به چه می اندیشیده است .

میز او تا میز رییس پانزده قدم فاصله داشت و او در میان مواس پرتی های خود این جمله رو فیلی واضح و روشن شنید که رییس در جواب تلفن کننده می گفت : (نه تشریف ندارند ...بله ...) او فکر کرد شاید رییس مسابرداری را می گفت که با هم فیلی رفیق بودند .

یک پیشفدمت از کنار میزش گذشت . دامن کتتش به گوشه ی دفتر بزرگ روزنامه گرفت و دفتر روی میز تکان داد . و فکر احمد علی باز به جای دیگر ی متوجه شد . دفتر اول را بست و دفتر دوم را باز کرد و مشغول شد . و همان طوری که دستش ارقام دفتر مساب جاری را توی این دفتر دیگر وارد می کرد مخزش نیز به کار خود مشغول بود و برای خودش فکر می کرد دنبال خیالات واهی می رفت .

سرش درد گرفته بود . و دنگ دنگ می کوبید . متی از کارش هم باز مانده بود . دستش با قلم روی دفتر آمده بود و چشمش از وسط شیشه ی پنجره

توی آبی روشن آسمان نزدیک ظهر هی عمیق تر فرو می رفت .

یک پیش خدمت ناشناس از کنار میز احمد علی خان گذشت . از میان میزهای دیگر هم رد شد و جلوی میز رییس ایستاد و کاغذی به دستش داد . هر زمان که نامه ی رسمی و بخش نامه ای خطاب به این قسمت می رسید رییس سرپا می ایستاد و نامه را بلند بلند می خواند و کارمندان تالار را از مفاد آن مطلع می ساخت .

رییس پی از یک بار نامه را از بالا تا پایین نگاه کرد بلند شد و همان طور که پشت میزش ایستاده بود سرفه ای کرد و آماده شد که بفش نامه را بفخواند.

در این موقع احمد علی خان دست پاچه شد . مثل این که پیش خدمت فبر بدی

آورده باشد . مثل این که خبر مرگ پسرش را آورده باشد . یا نه اقلاً خبر مرگ همکار بیمار جوان او را آورده باشد . قلمش را روی میز (ها) کرد و روی صندلی اش نیم فیز شده بود و به انتظار مانده بود .

رییس شروع کرد : (بنا به پیشنهاد دایره ی بازرسی ..) و احمد علی خان آسوده شد . بقیه را گوش نداد و خودش را روی صندلی اش (ها) کرد . صدایی از صندلی برخاست همه ی کارمندان را متوجه کرد و رییس یک دم از خواندن دست کشید و به این حرکت او با تعجب و نفرت نگریست . احمد علی خان دوباره قلم را برداشت و به کار خود ادامه داد . ساعات ناهاری بانک زنگ یک ربع بعد از ظهر را نواخته بود و طنین صدای آن هنوز در فضا موج می زد که احمد علی خان وارد ناهار فوری شد . میز ها کم تر خالی بود و احمد علی خان که نمی توانست سر میز این جوانان شوخ که با خانم های ماشین نویس قهقهه می خندیدند بنشیند

و سر فر شود . همان طور سر پا و ایستاده بود و چشمانش به دنبال یک آشنا می گشت که ناگهان چشمش سر یک میز ایستاد . همکار (وبه) روی او که

سینه درد داشت با دو نفر از دوستانش روی یک میز نشستند . میز آنها یک

جای خالی داشت . به میز نزدیک شد سلام و احوالپرسی کردند و احمد علی

خان نشست و بلیت غذای خود را روی میز گذاشت. رفیق هم اتاق او که سینه درد داشت آن دو نفر دیگر را معرفی کرد

-آقای فوش مساب از دفتر ارز و آقای ذوالقعدة از دایره ی بروات.

و احمد علی خان همان طور برای آن دو نفر سری تکان می داد نفهمید چرا توی دلش فندید و نام ذوالقعدة را به مسفره گرفت و دوسه بار در ذهنش تکرار کرد .

پیش خدمت آمد و بلیت غذای احمد علی خان را گرفت. قهقهه ی یک دسته از کارمندان جوان از ته تالار بلند شد و در فضا پیچید. پیرمردها با آه مسرت به آن سمت نگاه می کردند. رفیق احمد علی خان که سینه اش درد می کرد لای دستمالش سرفه کرد و گفت :

-می بینید؟ راستی جهونی هم دوره ی عزیزیه ...

و باز سرفه اش گرفت و جمله اش ناتمام ماند. فوش مساب که جوان تر از همه ی رفقایش بود بالای لقمه اش چند جرعه آب نوشید و گفت :

-مثل این که خودشون یه پیرمرد هشتادساله اند

احمد علی خان به کمک رفیق هم اتاقش رفت :

-چه فرقی می کنه ؟ چه پنجاه سال چه هشتاد سال. وقتی آدم بنیه اش

تمام شد تمام شده دیگه. البته ایشون که نه. من خودمو عرض می کنم.

ذوالقعدة که تا به حال غذایش را می خورد پنگالش را زمین گذاشت

دهانش را با دستمال پاک کرد و گفت :

-بله فیل فوشمالند. تو این مملکت فوشمالی از سر نفهمیه آدم هر

چه احمق تر باشه فوشمال تره .

این قضاوت فاشک و تند ذوالقعدة همه را نارامت کرد. بعد او افزود :

-من نظر بدی که ندارم. اغلب شون رفقای خود من اند. ولی بذارین کار

بانک دوسال دیگه رمق شونو بکشه آن وقت نشونتون می ده چه می شنند .

احمد علی خان از فکرش این طور گذشت: راست می گه دو سال دیگه
از روزنامه فروش اتاق ما هم مفنگی تر خواهند شد.

بعد احمد علی روبه دوستش کردو گفت :

-راستی سینه ی شما چه طوره؟

-هیچ چی .همین طوری درد می کنه .هر چه هم آب و شربت بوده
خورده ه.

و احمد علی خان دوباره پرسید :

-نفهمیدید آخر رفیق هم اتاق مون پیشه ؟

- نه ولی کی بود می گفت سل استفوانی داره.

آنها کلی با هم گپ زدند تا اینکه وقت ناهار تمام شد .عاقبت فوش مساب
بلند شد.ذوالقعدة هم دستمالش را توی جیبش گذاشت و دنبال او راه افتاد و
مالا

احمد علی خان و رفیق هم اتاقش پا به پای هم دنبال آنها می آمدند و
هرکدام

به زندگی سرد و تاریک خودشان فکر می کردند .احمد علی خان فکر می کرد
که سر تاسر زندگی اش مثل غذا سرد بود و دل آدم را می زد .و بعد که
پایش را روی پلکان گذاشت سنگینی بدن خود را حس کرد که بیش از روزهای
دیگر بود .مثل این که هیکلش خیلی سنگین تر از روزهای دیگر شده بود .

ساعت لنگر دار زنگ پنج بعداز ظهر را هم زد و احمد علی خان هنوز
یک ریال و بیست و پنج دینار اختلاف مساب آفری دفترهای خودرا
پیدا نکرده بود . از همه بدتر این بود که صبح تا به حال از پسرش
فبری نداشت .دو سه بار به دواخانه ی نزدیک منزل شان تلفن کرده بود
و سراغ زنش را گرفته بود .ولی اگر زنش به دواخانه آمده بود که برای

او تا بمال تلفن کرده بود. یک بار دیگر کوشید مواس پرتی های خود را به دور بریزد و کارش را دنبال کند. چک ها و اسنادی را که بعد از ظهر وارد دفترهای مساب جاری کرده بود پیش خدمت ها برده بودند و او از شر شان رامت

شده بود.

دفتر ها را یک بار دیگر روی هم چید و دوباره شروع کرد به تطبیق ارقام آنها. فوییش این بود که باز کار او زحمت زیادی نداشت. همین طور مشغول انجام کارهایش بود که ساعت زنگ شش را زد. احمد علی خان به ومشت افتاد. او با خود فکر کرد و دید که تا ساعت هشت کار دارد. تازه ساعت هشت می توانست به خانه برود و از مال فرزند مریضش خبر بگیرد.

چرا تا به حال زنش خبری نداده بود؟ و او را این طور نارامت گذاشته بود؟ ته دلش متم داشت که تا حالا اتفاق بدی نیفتاده. او در افکار فرزند مریضش بود

که ساعت زنگ شش و نیم را زد. راستی داره شب می شه. حالا به جز احمد علی خان دو نفر دیگر در تالار بودند. او مدام کابوس های ومشتناکی می دید بلند شد و در تالار مشغول قدم زدن شد و همینطور مات کارکردن همکارش شده

بود و در افکار خود غوطه ور بود.

بیرون هم هوا تاریک شده بود. نسیم ملایمی وزید و با خود دود دممام را تا ته

ملق احمد علی خان فروبرد.

ساعت زنگ هفت و ربع را زد. و بیرون تاریک تاریک شده بود. و احمد علی خان به جست

و جوی اختلاف مساب پنج شش صفمه ی دیگر دفتر را ورق زده بود که تلفن
زنگ

زد بی اینکه عجله کند قلم را روی میز گذاشت و رفت گوشی را برداشت .
همان طور ایستاده گوشی را در دست گرفته بود و با طرف صحبت می کرد.
-بله این جاست مساب جاری بانک بیجاری خود منه ...کی ؟ زن من ؟..
و به پته پته افتاد .

-هان !...بگو .بگو خودمم ..بگو..

....-

و گوش از دست احمد علی خان رها شد و به لب میز خورد .دست های
او از دو طرف افتاد و سرش بی هیچ صدایی روی سینه اش خم شد .
همکار او که ته تالار روی میز خود خم شد ه بود به صدای افتادن
گوشی از جا پرید و خود را به میز رییس رساند .گوشی هنوز قرقر می کرد .
گوشی را گرفت .و بعد از چند ثانیه گوش دادن قیافه اش درهم فرورفت
اشک
توی چشمش هایش پرشد و از لای دندان هایش که به هم فشرد ه می شد
توی
گوشی گفت :

- آفه خانم ! فبر بد رو که این طور برای آدم نمی فرستند ...

بخش ۱۳

الگمارک و المکوس

در پاسگاه مرز زیاد معطلم نکردند .تذکره اه را بازرسی کردند .

عکسش را با قیافه ام تطبیق نمودند ؛ ورقه ی آبله کوبی ام را که همان روز صبح در فرم شهر ، به دو تومان گرفته بودم ، دیدند و اجازه ی ورود دادند .

شرطه ای (پاسبانی) پیش دوید.چمدانم را برداشت و جلو افتاد .از پاسگاه تا لب شط چندان فاصله ای نبود .بلج های دراز و نوک برگشته ، با عرب های پفیه بسته و چوب به دست ، کنار شط صف کشیده بودند و عربی بلخور می کردند .یکی از آن میان پیش آمد ، با پاسبان مرز نجوایی کرد .چمدان را از او گرفت .گذاشت توی بلج .ما هر دو تا را جا داد ، ولی راه نیفتاد .چهار نفر دیگر را هم سوارکرد ؛ یک زن رو بند بسته ولی چالاک ؛ یک پاسبان دیگر و دو تا پیر مرد .و بعد راه افتادیم .

من اولین بار بود که روی آب در قایقی می نشستم .شنیده بودم که روی آب ، مال آدم به هم می خورد ، ولی به خود اطمینان داشتم .یکی دوبار وقتی پای یک نفت کش دود کله دور می زدیم سره گیج می رفت .

هوا خیلی گرم بود .مه تا ته گلوی آدم فرو می رفت و مزه ای ترشیده داشت . چیزی به ظهر نمانده بود.صبح از فرم شهر با یک تاکسی ، با هزار چک و چانه ،

به بیست تومان ، راه افتاده بودم .و وقتی به پاسگاه مرز عراق وارد شدم ، نیم ساعت به ظهر داشتیم .رفقای راه از تهران تا اهواز ، که همان

توی قطار با هم آشنا شده بودیم ، هر چه اصرار کرده بودند ، حاضر نشده بودم

بمانم

و عصر به اتفاق آن ها ، با قایق دوازده نفری شیخ عبود حرکت کنم .پیش

خودم فکر کرده

بودم که : "چرا ؟ من که تذکر دارم ، چرا کارمو عقب بندازم؟ اونم با یه عده

قاچاقچی ،

اونم شبونه و دزدکی از مرز رد شه؟"

ماشینی که مرا از فرم شهر تا پاسگاه اول مرز عراق آورده بود ، پنج نفر دیگر
را هم

سوار کرده بود و من اول خیال کردم از آن ها هم یک چنین پولی گرفته است.
سه نفر عرب شهری و دو تا سرباز لب برگشته و دماغ پهن استرالیایی ، با
صورت های

مسی رنگ و چانه های مربع شان .

ولی شوهر قسم می خورد که این سه نفر عرب ، صاحب ماشین هستند و اصلا
پول نمی -

دهند . و : "اینجا که هلو جونی اند ، چه می فهمند پول کدومه . ماه دیگه
مجبوریم ببریم شون "

یکی از سربازها دور کلاه آفتاب گردان خود را نقاشی کرده بود . و هر چه دلش
خواست ، بود ،

روی آن کشیده بود . یک جا دسته گل ، جای دیگر یک صلیب دم بریده و پت و
پهن ، و یک طرف

دیگر دوتا دل که یک تیر از وسط هر دوی آنها رد شده بود و از سرو دمش فون
می چکید ،

و یک جای دیگر هم کلمه (ملبورن) را که زیاد هم تمیز نوشته نشده بود ،
توانستم

بخوانم . فارسی ای که شوهر به آن حرف می زد ، غلیظ بود و من توی دلم به
او خندیدم .

و از اینکه برای دو قدم راه بیست تومان اضافه داده بودم چیزی به دل نگرفتم

.

اما وقتی فهمیدم که هیجده تومان سره کلاه گذاشته اند ، خیلی دلم سوخت .

راننده قایق دامن قبای خود را به کمر بند باریک چرمی خود بسته بود ، چوب بلندش را

به ته شط بند می کرد و به روی آن فشار می آورد و قایق را به جلو می راند .

آن جا هم که شط گود می شد و دیگر چوب بلند او به ته آن نمی رسید ، از تنه

قایق های لنگر انداخته ی بزرگ استفاده می کرد . و پاروها ، تا وقتی که پیاده شدیم ،

مثل دو تا کنده هیزم باریک و بی مصرف ، ته قایق افتاده بود . صدای بمی که از یک آواز

دسته جمعی می آمد کم کم نزدیک می شد . صدا از میان قایق بادبانی بزرگی بود که پیش روی

ما ، تازه از میان مه پیدا شده بود و اعراب به همراه سرود دسته جمعی خود لنگر آنرا با دست

بر می گرفتند .

عرض شط را در نیم ساعت پیمودیم . لنگر گاه عشار خیلی شلوغ بود .ومن تا آمده به

خودم بیایم و دنبال چمدان بگردم ، دیگر مسافران پیاده شده بودند و نفهمیدم به عنوان کرایه

چقدر در دست قایقران گذاشتند .

چالاکای عجیبی که از خود نشان دادند ، برای من که گول پیراهن های بلند و عباهای دست

و پاگیرشان را خورده بودم باور نکردنی بود . ازمن نیم دینار خواست . قیمت دینار را

می دانستم . ولی زود یادم افتاد که پولم را تبدیل نکرده ام :

-چی ؟ نیم دینار ؟ ...من که دینار ندارم .

-پس چهار تومان بده .

کمی آسوده شدم . نیم دینار هفت تومان و خرده ای بود ، ولی باز هم چرا چهار تومان ؟

نگاهی به اطراف کردم . فقط نگاه مضطرب پسری ژنده پوشی که روی سکو ایستاده بود

و پیاده شدن ما را تماشا می کرد ، به نگاه کمک فواه من جواب می داد . پاسبان مرز روی سکو

معطل بود . با چشم اشاره ای به او کردم . او مخالفتی نداشت . چهار تومان دادم و از قایق

پیاده شدم که دنبال پاسبان به راه بیفتم . همان پسری جلو دوید .

-آقا جیگاره نمی فواهین؟

-من اول گمان کردم او هم مثل دیگران جیب کوچک و پاره پاره شلوار کوتاهش را برای لفت کردن من

آماده می کند . و به همین جهت با دیدن قیافه خارجی من نه پفیه عغال داشتم و نه دشداشه پوشیده بودم ،

این طور از جا پریدم و مساب جیگارهایی را که صبح تا به حال فروخته بودم ، ول کرد . ولی نگاه مضطربش

و فارسی شیرینش که در گوش من ، مثل زنگ صدا کرد ، مرا از اشتباه در آورد . متی یادم است که وقتی

استکناس ها را به قایق ران می دادم ، عصبانی شد و دندان هایش را طوری روی هم فشرد که عضلات روی گونه هایش برآمدگی پیدا کرد . مثل این که می خواست چیزی هم بگوید ولی پاسبان مرز ، نگاه فیره اش را به او انداخت و او که لابد ترسیده بود ، به همین اکتفا کرد که جلو تر بیاید و بگوید :

-آقا جیگاره نمی خواهین ؟

از جلویش داشتم می گذشتم که جوابش دادم :

-مالا نه .

-مالا نه ؟

جوابم را درک نکرده بود . برای این که مالیش بشود ، همان طور که دنبال پاسبان می رفتم ، گفتم :

-از گمرک که دراومدم ...

پسری فهمید . من هنوز سیگار نمی کشیدم . ولی دست کم با او که حرف می توانستم بزنم . از

جلویش که رد می شدم به فنده ای که روی گونه های او گودی می انداخت ، با لبفندی پاسخ دادم

و همان طور که می رفتم به فکر او فرو رفته بودم .

پسری سر برهنه ای بود که فقط یک پیراهن بی آستین پاره و چرک به تن داشت ، با یک شلوار کوتاه

فاهی رنگ نظامی . روزهای جنگ بود و از در و دیوار گرفته تا سیگاری که مرده می کشیدند ،

همه چیز رنگ جنگ را داشت و بوی سربازهای آمریکایی را می داد .

پسرک شاید دوازده ساله بود . موهای سیاهش توی صورتش ریخته بود و صورتش پاک بود .
بند جعبه اش را به گردنش آویخته بود و جعبه را روی شکمش با یک دست نگه داشته بود ؛
و دست چپش توی جیب شلوار کوتاهش بود .کنده های زانویش کبره بسته بود و من
متم داشتم که دیگر پاهای برهنه اش ، روی آسفالت داغ یک بعد از ظهر خیابانهای بصره از گرما
سوزشی حس نمی کند .تا به اداره گمرک که رسیدیم من دوسه بار دیگر به پشت سرم نگاه کردم و
اورا دیدم که پا به پای ما ، ولی دوردور ، می آمد و مرا می پایید . با رسوم که برگشتم ،
وقتی بود که از در باغ اداره گمرک داشتیم تو می رفتیم ، فنده ای به هم کردیم و من سرم را
برگرداندم و توی باغ رفتم .
بالای در اداره با فط ثلث و بر آمده ای نوشته بود :الگمارک و المکوس .
گمارک را زود فهمیده که چیست . ولی هر چه فکر کردم نتوانستم بفهمم
المکوس یعنی چه؟
مجوس ؟ ... مقوس ؟... مخصوس؟... هیچ کدام معنی نمی داد .
متما این هم لغتی بود مترادف با گمارک و همین معنی ها را می بایست داشته باشد .
ولی آن وقت ، من با آنچه از عربی می دانستم ، هر چه کردم ، نتوانستم چیزی درک کنم .

وقتی پیش خدمت ، چمدانم را از دستم در آورد رشته افکارم بریده شد تازه
داشتم در ریشه

«م.ک.س» دنبال معنای المکوس می گشتم که توی اتاق راهنماییم کردند .
روی

دیوار پیش دری به اتاق دیگر باز می شد و اتاق خلوت بود .
روی میز بلند و دراز و سیاهی که طرف راست بود، چمدانم را باز کردند و شروع
کردند

به واریسی . من که چیزی نداشتم . مطمئن بودم که کارم زود تمام خواهد شد
.

ولی در گمرک خانه ها از میان بساط شما ، همیشه می توانند چیزی گیر
بیاورند که طبق

یکی از مواد اساسنامه طومار مانند گمرکی ، ورود یا خروجش ممنوع باشد . از
میان

بساط سفر من هم عاقبت چیزی پیدا کردند . هفت جلد کتاب فارسی که می
بایست بوسیله

اداره گمرکی و المکوس برای وزارت انطباعات بغداد فرستاده شود تا دایرة
النشر و الدعايه

سلامیت ورودشان را تشخیص بدهد . و در صورت مجاز بودن ، در همان جا به
من

رد کنند . بیست و چهار قالب صابون رخت شویی که شنیده بودم د عراق گیر
نمی آید .

یک دوربین کوچک عکاسی و دو قواره ندوفته شش زرعی کرباسی قم ، که
خلعت پدر و مادرم

بود که با خود می برد که در آب فرات تبرکشان کند و بعد هم در مکه
کربلا و نجف ، طواف شان
بدهم و برگردانم.از بساط سفر من ، ورود همین چند قلم ممنوع تشخیص
داده شد.

اول زیاد جدی نگرفتم.خیال می کردم پاپوش می دوزند که تلکه ام کنند.و
فونسرد بوده .

ولی فصل زیارتی نبود که سرشان شلوغ باشد و کورمال کورمال ، بساط سفر
مردم را
از زیر دست رد کنند.وسط تابستان بود و مغز کسی را داغ نکرده بودند که
در آن گرمای کشنده ی عراق به زیارت برود.مامور پیری که چمدانم را می
گشت و خیلی
پر حرف بود ، با آن که کنار دستش ایستاده بود و جوانکی نونوار و تازه از
مدرسه درآمده ،
چیزهایی به عربی گفت که من نفهمیدم .یواش حرف می زدند.اگر بلند می
گفتند ، ممکن
بود چیزی درک کنم.ولی از همه ی حرف زدن آهسته شان ، من فقط توانستم
بالا و
پایین رفتن برجستگی زیر گلویشان را ببینم.راجع به ممنوع بودن ورود این
اجناس ،
هم با من چیزی نگفتند.و من از این که آن ها را از میان بساط چمدانم جدا
کردند
و چیزی نگفتند فهمیدم که قضیه از چه قرار است.

وارسی تمام شد ، دیگر بساطم را توی چمدانم گذاشتند و آن را بستند و
کناری گذاشتند .

مالا از حرف هایی که می زدند ، من کم و بیش درک کرده که چه می گویند.دیگر

در گوشه حرف نمی زدند.خیال می کنم سر مقوق گمرک کرباس اختلاف نظر پیدا

کرده بودند.می دانستند از صابون چه قدر باید گمرک گرفت.دوربین که اصلا اجازه ی ورود نداشت.و همان پیرمرد که چمدانم را باز می کرد و من گمان می کردم

فارسی نمی داند ، مرا به کناری کشید و یواش در گوشم گفت که ماضر است آن

را بیست تومان بفرد.داستان کتاب ها که روشن بود.ولی کرباس ها خیلی به زحمت شان

انداخته بود . در میان کلماتی که می گفتند ، مدام یک کلمه ی عربی را تکرار می کردند و من

بعد فهمیدم که از تعرفه ی گمرکی صحبت می کردند .مدتی دنبال آن چه می خواستند ،

گشتند و دست آخر آن چه را که می خواستند ، یافتند.

هوا گرم گرم بود و من از عرق خیس شده بودم.کم کم فونسردی ام را از دست می دادم.

از دست می دادم.از ظهر خیلی می گذشت.و من تشنه هم شده بودم.

پیرمردی که چمدان مرا گشته بود ، با من بیرون آمد و دم در باغ اداره ی الگمارک و المکوس

را ه بازار را به من نشان داد.دیگر فارسی حرف می زد و من وقتی می خواستم به طرف

بازار صراف ها راه بیفتم ، باز به خاطر آورد که حاضر است دوربین را به
بیست تومان
بفرد. من فنده ای توی صورتش انداختم و راه افتادم . فودم هم نمی توانستم
درک کنم
که به فارسی آب نکشیده اش فندیده بودم یا طمع دندان تیز کرده اش را
مسفره کرده بودم.
عبور و مرور بند آمده بود. از اسفالت خیابان آتش برمی فاست. و بوی برگ
های آفتاب
خورده ی درخت های باغ اداره ی گمرک ، هنوز توی دماغم بود. و من سفت
تشنه ام
بود. کنار پیاده رو ، به همان سمت که نشان داده بود ، راه افتادم. مس می
کردم که مدقه ی
چشم هایم گشاد شده است و مثل این که چیزی از عقب ، به تخم چشم
هایم فشار می آورد
و مالا است که تخم چشم هایم بیرون فواهد آمد ، کلاه نداشتم و یفه ام باز
بود. دستمال
را نمی دانم چه کار کرده بودم. و تشنگی داشت مرا می کشت.
- آقا... آهای آقا...
یک باره به یاد پسری جیگاره فروش لب شط افتادم. و برگشتم. پاهایش
برهنه بود و
معبه ی سیگارش را روی سینه اش بالا گرفته بود و به طرف من می دوید.
- آها... من گفتم دیگه رفته ای.
- کی بیرون اومدید که من ندیدم تون؟ لابد می رین بازار صرافا؟
- آره مگه منتظرم بودی؟

-پس چی؟!

من از شادی همه چیز یادم رفت.دیگر نه تشنه ام بود و نه هوا گرم بود. و نه
عصبانی

بودم.مثل اینکه آفتاب هم زیر ابرها رفته بود.می فواستم پسرک را ببوسم
پیش از

آن ، فقط یکی دوبار به همراه پدرم به قم و قزوین رفته بودم و این اولین
سفر دور و درازم

بود.اولین بار بود که تنها سفر می کردم.توی ماشین هم که از فرمشهر به
بصره می آمدم ،

آن سه نفر مسافر همه اش با شوفر عربی حرف می زدند.و فقط من و آن دو
سه نفر

سرباز استرالیایی ساکت بودیم.

از سرو روی من می بارید که کجاییم .و همه می دانستند که برای چه به بازار
آمده ام.هریک

از دکان دارها دعوتم کردند که با او معامله کنم.چند نفر هم عبدالله را به نام
وولک صدا کردند.

ولی عبدالله توجهی به آن ها نداشت و می گفت دوستی دارد که کلیمی هم
نیست و ارزان تر از

آن ها ی دیگر هم مساب می کند.در قیافه ی هیچ یک از دکان دارها من نمی
توانستم نشانه ای از کلیمی

بودن ببینم .ولی عبدالله اصرار داشت که همه ی صراف ها جهودند.آن یکی هم
که با او معامله

کردیم دینار را به سیزده تومان پنج ریال فروفت ، با آن های دیگر چندان
فرقی نداشت.

جوانکی بود خپله و سفید ، که به یک مازندرانی پخمه بیشتر شباهت داشت تا
به یک صراف عرب بازار بصره ،
تند تند فارسی حرف می زد. و من در دلم می فندیدم و او اصرار داشت که اگر
باز هم پول دارم
پیش او تبدیل کنم و نیز اصرار می کرد که در بغداد تاجر طرف معامله ی او را
پیدا کنم ، که متما ؛
ارزان تر مساب خواهد کرد. و پشت سر هم نشانی اش را می داد. همه ی
دارایی من هشتاد و شش
تومان بود و او البته که نمی توانست باور کند ، همه ی عراق را با همین پول
بتوانم بگردم. شش دینار
اسکناس را توی کیف بغلی ام گذاشتم و پانزده تا سکه ی چهار فلسی و ده
فلسی که به من داد جیبم را
پر کرد ، و وقتی برمی گشتیم عبدالله فوشمال بود که در هر دینار ، دو فلس و
نیم بیش تر از دیگران
به من داده است. وقتی کارمان تمام شد و برگشتیم در راه ، آن چه را که به
فاطر داشتیم عاقبت به زبان
آوردیم :

-ببینم عبدالله ، دلت نمی خواد برگردی؟

-برگردم؟ کجا؟ آهاه! چرا. چرا نمی خواد؟!

-می آی با من بریم؟

مرکتی از روی دست پامگی کرد . مثل این که می خواست همان دم ، جعبه ی

میگاره اش را کنار

بگذارد و با من راه بیفتد و گفت:

-چرا نیام؟!

-مالا که نه. من مالا میرم دیوانیه و بغداد . شاید هم دیگه از این راه
برنگشتم. اما اگه برگشتم ،
می آی با من بریم؟
-با شما هرجا که بگین می آم.
ولی دیگه فطوط صورتش آویخته شده بود. شکسته شده بود و مس کرده که از
گفته های من ، دلش چندان
آب نمی خورد.
خیلی حرف های دیگه زدیم و من دم اداره ی گمرک که رسیدیم ، یادم افتاد
که ناهار نخورده ام. به عبدالله
گفتم .گفت که این طرف ها مهمان فانه ای نیست و همان توی بازار باید به
فکر می افتادیم. از ناهار
خوردن درگذشتم و با خودم قرار گذاشتم که همان در ایستگاه که باید بلیت
بخرم و یا توی قطار چیزی
خواهم خورد .مالا ساعت از سه و نیم هم گذشته بود و من در بساط سفرم یک
گرمک داشتم که از اهواز
گرفته بودم و تا بمال پاره اش نکرده بودم و سفره ی راهم نیز هنوز چیزهایی
داشت . به عبدالله گفتم
همان جا منتظره باشد تا کار گمرک را تمام کنم و دوباره برگردم. او همان دم
در اداره پلکید که من تو رفتم
و دستم را جیبم گذاشته بودم که سکه های چهار فلسی و ده فلسی توی آن
صدا می کرد و کت تابستانی ام را
سنگین کرده بود.
اداره ی گمرک فلوت تر از صبح شده بود. فلوت تر از وقتی که من از اداره
بیرون رفتم. ولی آن پیرمرد

و آن جوان نو نوار و تازه از مدرسه درآمده ، هنوز پشت میز سیاه دراز بلند
ایستاده بودند ، و باهم عربی
بلخور می کردند.

پیرمرد وقتی مرا دید لبفندی زد و من همچو که خواستم به لبفند او جوابی
بدهم ، پیشم به آن جوانک افتاد
که اخم هایش را توی هم کرده بود و خودش را گرفته بود.دیگر به فنده ی
پیرمرد هم جواب نداد.

نیم دینار برای خرچ پست کتاب های ممنوع ، و یک دینار و دویست و پنجاه
فلس هم برای مق گمرک ،

دو قواره کرباس آب ندیده و چهارده قالب صابونی که به عراق برده بودم ،
دادم .اسکناس ها را

ندادم .روی میز پرتاب کردم .ولی آن جوان تازه از مدرسه درآمده هنوز حاضر
نبود صورت مساب

را به دستم بدهد.باز دهانم خشک شد و عرق کردم.دندان هایم را روی هم
فشردم.خواستم خودم

را نگه دارم .ولی فایده نداشت.

-دیگه چرا ؟...پدر سگا!

و فمشم را چنان با فشم و نفرت به صورت جوانک پرتاب کردم که آن را
فهمید و نزدیک بود روی

پیش فوان بپرد و با مشتش که اوراق صورت مساب را در آن مچاله کرده بود
، توی سر من بزند.

پیرمرد پا درمیانی کرد و مرا به کناری کشید.صورتم داغ شده بود و می
دانستم که رگ های گردنم

برآمده است. جوانک به عربی زیر لب چیزی گفت. می دانستم که فمش می دهد. ولی به روی خودم نیاوردم. و فقط در درون خود می سوختم. عذاب می کشیدم . پیرمرد ، وقتی آرام تر شد ،

به عربی چیزی به جوانک گفت و او را ساکت کرد و در گوش من گفت:

- همه ش نیم دینار می خواد . خیلی کم...

دیگر به فارسی آب نکشیده اش خنده ام نگرفت. می خواستم فریاد بکشم. می خواستم همه ی اهل اداره و اهل شهر را به دادخواهی بطلبم. چرا ، چرا نیم دینار رشوه بدهم ؟ در همه ی زندگی ام تا آن وقت نه پا به کلانتری گذاشته بودم و نه با کسی در افتاده بودم ؛ ولی این جوانک نیم دینار از من رشوه می خواست.

از من که فقط شش دینار دارایی ام بود. همین طور که این ها را می گفتم ، فمش می داد. مثل ریگ فمش می داد. فمش هایی که آن ها نمی فهمیدند و من از این مطلب فوشمال بودم . ولی صدایم کم کم کوتاه شد. به فکر افتادم . مثل این که سرتاسر اداره را وبا زده بود. و بیرون از در اتاقی که ما در آن جنجال به پا کرده بودیم ، هیچ خبری نبود . هیچ صدایی نبود. همه رفته بودند. حتی صدای پای مستفد می که برای فردا صبح ، راهروها را جارو بکشد ، شنیده نمی شد. فریادکشیدن هم فایده نداشت.

فشم و نفرتم را فرو برده و با لحنی که سعی می کردم آرام باشد و نلرزد ، از پیرمرد پرسیدم :

- آفه چرا نیم دینار؟ بی انصاف؟

- آفه کوموره هم آزاد می شه...

دوربین را می گفت و من یک باره به صرافت افتادم ، به صرافت این افتادم که قرار بود دوربینم را اجازه ی عبور ندهند...دیگر جای فکر کردن نبود یک اسکناس دیگر با دو تا فمش روی میز انداخته.

از چهار بعد از ظهر هم گذشت .مس می کردم که دلم کم کم دارد درد می گیرد .دهانم فشک فشک شده

بود ، و قطار ساعت پنج حرکت می کرد.وقتی از بازار صراف ها برگشتم ، دیده بودم که تاکسی ها کجا

می ایستند و شنیده بودم که شاگرد یک تاکسی فریاد می کشید«المعگل...المعگل...»هیچ به فکر

عبدالله نیفتادم .مثل این که همه چیز فراموشم شده بود.حالا هم هر چه فکر می کنم ، نمی توانم دریابم

که چرا این طور به فراموشی دچار شده بودم.به عجله دویدم و آن چه فمش در ذهن داشتم ، زیر لب

نشخوار می کردم.نثار هرچه گمرکچی بود ، می کردم.وقت می گذشت و من می دانستم که برای گرفتم

بلیت پیش از این ها باید به فکر می افتادم.بساط سفرم چیزی نبود.

هوا گرم بود و من از زیر سقف بلند بازار هم که می گذشتم ، گرمای عصر بصره را حس می کردم.سر

دیوار بلند اطراف کوچه ها ، به هم نزدیک شده بود و هوای گرم بعداز ظهر بصره را در پایین ، در همان

فضایی که من به تندی از میانش می گذشتم ، می فشرد.

عرق از سر و روی می ریخت و انگشت هایم که دسته ی چمدان را می فشرد ،
درد گرفته بود . و یک ریز
زیر لب فمش می دادم.
جای ردیف تاکسی ها فالی بود و من از دور دیدم که فقط یک تاکسی باقی
مانده بود. و صدای شاگردش
را که روی رکاب آن ایستاده بود و داد می زد: «المعگل...المعگل...» شنیده
می شد. دیگر
درست می دویدم . نه سنگینی چمدانم را حس می کردم و نه درد انگشت
هایم را که دیگر از آن
خود من نبود. دیگر فمش هم نمی دادم. خودم را به تاکسی رساندم . شاگردش
چمدانم را بالا انداخت . تاکسی
پر بود. اعراب دامن عباها و قباهاشان را جمع کردند و پس و پیش رفتند و مرا
هم آن میان ها جوری جا دادند. و
شوهر داشت دنده را عوض می کرد که ... که عبدالله نفس زنان از راه رسید. هیچ
منتظر نبودم. یک باره همه چیز
به یادم افتاد . فواستم شوهر را صدا بزنم و بگویم بایستد. ولی تاکسی راه
افتاده بود و عبدالله تازه از راه می رسید.
دویده بود و نفس نفس می زد. روی لب هایم که می لرزید ، روی پیشانی اش
عرق کرده بود و روی گونه های
گود افتاده اش که از بس دویده بود ، رنگ گرفته بود ، فواست بالا بپرید. و روی
رکاب بایستد. ولی شاگردش شوهر
که که هنوز روی رکاب ایستاده بود فریادی سر او کشید و به عربی دو سه تا
فمش داد. عبدالله همان کنار

تاکسی ایستاد. محبه ی میگاره اش روی سینه اش نبود. و به پیشانی اش عرق
نشسته بود. و زورکی می خندید.

من مدتی مردد ماندم . نمی دانستم چه بکنم؟ با این پسر مهربان که در همه
ی غربت و تنهایی بصره ، به داد
من رسیده بود. و از میان همه ی ناشناسی های این شهر و المگاری و
المکوسش به آدم سفر نکرده ای مثل
من ، دلداری داده بود ، چه بکنم؟ برایش پول بیندازم؟ خوب بود؟ قول بدهم
که از همین راه برخواهم
گشت او را با خودم بر فوادم گرداند؟ از تاکسی پیاده شوم و بپرسم محبه ی
میگاره اش را چه کرده است؟

نمی دانستم چه باید بکنم؟ ولی این را می دانستم که تاکسی داشت دور می
شد. و حالا من دیگر فطوط چهره ی
او را هم نمی دیدم که زورکی به خنده باز شده بود. حتی دستم را هم از پنجره
بیرون نیاوردم و با او وداع
نکردم. حتی لبخندی هم به روی او ندم . چقدر مضطرب بودم ، چقدر ناتوان
بودم! هنوز نفسم
تازه نشده بود. چقدر از خودم بدم می آمد! دلم می خواست خودم را از تاکسی
بیرون بیندازم و پیش
عبدالله بروم، عرق پیشانی اش را پاک کنم ، به رویش بخندم و بپرسم که چرا
این طور زورکی ، این طور
دروغی به روی من لبخند می زد؟ بپرسم که مگر چه کرده بودم؟ و اگر او نگفت
، خودم بگویم
که چه کرده بوده ام، و از او معذرت بخواهم. و اصلا از خیال سفر منصرف
بشوم و از همین جا

عبدالله را بردارم و از همان راهی که آمده بودم برگردم ..ولی...ولی...چه قدر
زود
به ایستگاه المحقل رسیدیم! راه خیلی دور بود.من که ملتفت نشده ، چه قدر
راه آمدیم.ولی بیگاره
ی بدبو و تند عرب پفیه بسته ای که پهلوئی من نشسته بود دیگر تمام شده
بود.و من فقط یادم
مانده است که از چند خیابان دراز و درفت دار گذشتم و کلاه فنده دار و
مسفره ی پاسبان های راهنمای
دو تا چهارراه ، که به سرعت از جلوی چشمم گذشته بود ، سایه ای روی ذهنم
باقی گذاشته بود.و من وقتی
در قهوه خانه ی ایستگاه ، بساط سفره را روی یک نیمکت جا دادم و یک چایی
بزرگ خواستم که بیاشامم ؛ و از
خستگی روی نیمکت چرک قهوه خانه وا رفتم ، به یاد همه ی این ها افتادم و
فکر کردم که چه راه درازی را
در چه مدت کوتاهی آمدیم!
بنای قهوه خانه ساده بود و سردستی .یک چهار طاقی بزرگ و دراز و تالار مانند
بود که شیروانی اش
روی پی هایش ایستاده بود و زیر شیروانی اش هیچ پوشش دیگری نبود.هره
آفتاب که از شیروانی
نفوذ می کرد ، کف نیمکت های تخته ای را نیز داغ کرده بود.و من چایی ام را
داشتم به هم می زدم
که باز از عرق فیس شده بودم.روی نیمکت ها ، عرب ها چهارزانو نشسته
بودند و نعلین شان

جلوی روی شان روی زمین وارفته بود. فضا پر از همه‌مه بود و بوی میگاره تند
عرب‌ها و قلیان
هایی که به هرکدام شان هشت ده تا نی پیچ بند کرده بودند و عرب‌ها دورش
ملقه زده بودند ، هوا
را گرفته تر کرده بود. جلوی در بزرگی که لابد به محوطه ی ایستگاه با زمی شد ،
سه تا تابوت
را روی هم گذاشته بودند ، که دو تایش سیاه پوش بود و سومی لای یک
جاجیم عربی پیچیده شده بود .
تابوت‌ها را رو به قبله به زمین گذاشته بودند. یک ربع به پنج داشتیم و جلوی
گیشه‌های فروش بلیت،
که روی دیوار طرف راست تالار هنوز باز نشده بود ، و جمعیت زیاد نبود. و من
متم داشتم که
بلیت گیرم فواهد آمد.
چایی ام را به زور فروبردم . هیچ میلی به غذا نداشتم . متی وقتی هم که
فواستم گرمکم را
درآورم و پاره کنم ، دیدم که میل ندارم و منصرف شدم . آب دهانم را هم به
زور قورت می دادم.
بخض گلویم را گرفته بود. و داشت ففه ام می کرد. و من هرچه سعی می
کردم خود را تسلی
بدهم و به مردم نگاه کنم که شاد و شنگول ، قطرات تلخ و سیاه قهوه را روی
زبان شان پخش
می کردند و مزه اش را مدتی در دهان نگه می داشتند، نمی توانستم. همه
چیز برایم خسته کننده بود.

به هرچه نگاه می کردم روی نگاه چشمم فشار می آورد و سنگینی می کرد. آیا
خواهم توانست
این قهوه های غلیظ را بفورم یا نه. برفورد کوتاه با پسرک بیگانه فروش دم
گمرک بصره ،
تسلایی که همین برفورد کوتاه به من داده بود ، رفتاری که با او کرده بودم و
در آخر کار بی هیچ
وداعی ، بی هیچ مهربانی و توجهی ترکش کرده بودم ، دلم را به درد آورده بود
به این پسرکی
که فقط دو ساعت بود با او آشنا شده بودم، به این پسرک دور افتاده و غریب
، به این پسرکی که
شاید از یک کلمه ی امیدوارکننده ی من ، در خیال خود ، دنیایی شیرین برای
خودش می ساخت ،
نتوانسته بودم چیزی بگویم و در مقابل دهان باز مانده از انتظار او فشکم زده
بود. لال شده بودم ،
متی یک فدا نگه دار نگفته بودم! ممبئی که می باید نسبت به او می کردم ،
عذری که می باید از او
می خواستم روی دلم مانده بود ، سنگینی می کرد. و به ففقان چهارم می
ساخت. دلم می خواست
گریه کنم. دلم می خواست کسی را گیر بیاورم و برایش بگویم . برایش درد دل
کنم. ولی
قیافه ی عرب های چفیه بسته که قهوه ی سیاه و تلخ را (روی زبان هایشان
پهن می کردند و
می مکیدند ، به قدری زنده بود و فشن بود که متنفرم می کرد.

پس زین که بلیت گرفتم و زیر نگاه پر از سوء ظن پاسبانان ایستگاه ، بساط
سفرم را در گوشه

ی ز قطار بصره شبخداد جا دادم و روی صندلی نارامت آن ، استرامت گاهی
برای سفر شبانه ام

ه در پیش داشتم مهیا کردم ، هنوز از فکر عبدالله بیرون نرفته بودم. و هنوز
خطوط فسته

شو به عرق نشسته ی صورتش را که زورکی به خنده درآمده بود و از هم گشوده
شده بود ، جلوی

شچشم د شتم و ممبت دریغ شده ای که می باید نسبت به او می کردم ، روی
دلم سنگینی می کرد.

پایان